

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 293 • CENA 8,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL

Švajcarska 2,30 CHF

Austrija 19,00 ATS

BIH 1,5 KM

Makedonija 39,00 DEN

Slovenija 250 SIT

KRVAVI NOVAC

★ **DOK HOLIDEJ** ★

293

Frenk Larami

KRVAVI NOVAC

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

broj 293

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

GUNSHOTS IN LARAMIE

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: jul 1998.

Tržište: 2. VIII 1998.

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, p. fah 20)

Štampa: DNEVNIK, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – GUNSHOTS IN LARAMIE

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Prošli su kroz Larami, ne osvrćući se na sumnjive poglede Morgana Avlona, čuvara zakona. Možda se ne bi ni zaustavili da im put nije preprečio čovek odeven kao satana: crno odelo, šešir, čizme, opasač... a samo bleštavobela košulja! O bokovima je nosio dva teška kolta sa drškama ukrašenim slonovačom.

Desilo se to na uzanom mostiću koji je spajao obale Blatnog Potoka. Tu je bilo mesta samo za jednog, ne za četoricu. Poslednje kiše odnele su stubove onog većeg mosta, pa su građani privremeno podigli manji, da ne bi lomili vratove i noge preko isušenog korita. Blatni Potok nije ni imao vode, osim u vreme velikih kiša, kada se bujica sa brda slivala u njegovu raspuklo ždrelo i punila ga muljem, travom i otpacima. Kasnije su preko nje ga ljudi nasuli zemlju i on će nestati kao da nikada nije ni postojao. Pominjaće se u pričama starijih i zapisima putopisca Ralfa Bilingtona koji je prokrstario ceo Zapad u potrazi za istorijom i zaboravom.

Na mostiću, koji se povijao pod kopitama konja, našlo se četiri jahača. Sa jedne strane Rufus Blint, Brjus Kornej i Menol Kabesa, a sa druge čovek iz Džordžije. Dok Holidej! Bio je to dan posle obilne kiše, sunce je peklo kao usijani žarač. Šarac legendarnog kockara ukopao se na mestu i nije mario za kljusad ispred sebe. Rufus Blint je jahao na čelu. On je bio u stvari, uvek ispred ostale dvojice. U borbi, u razgovorima, u moz-

ganju, u potezanju oružja, u svemu gde je trebalo osim dobrog rukovanja revolverom i mućnuti glavom. Čak se i u odevanju izdvajao: jahačka kabanica do kolena prekrivala mu je pleća i zlatnožućkastu košulju na zelenkastim šarama ispod. Neobičan, beo plantažerski šešir pokrivao je glavu, sa tankom somotskom vrpcom iznad oboda. Teksaške mamuze krasile su mu čizme. Oko pojasa je imao običan kolt. Blint je malo podigao ruku i njegovi pratioci su mrzovoljno stali. Čovek na mostu nije imao nameru da se povlači. Blint je imao velike, obešene brkove, kakve su nosili u ono vreme ljudi spremni da na svoj izgled potroše više dolara nego olova na protivnika. Visoko čelo, zalizana kosa sa strane, skoro devojački ten kože i oči boje zelenog oraha, to je bio Rufus Blint, Montanac iz Terija, čovek zagonetne prošlosti. – Kako bi bilo da se sklonite? – predložio je Blint tiho visokom jahaču u crnom.

– Ja idem za Larami – odgovorio je ovaj metalnim glasom, a to je moglo da znači i „ne trošite reči uzalud, moj konj se nikada ne vraća istim putem“. Blint je osetio iza sebe dah svojih ljudi. – Prilično je uzano, mister – rekao je najzad.

– Ja sam prvi stao na most.

– Ali, nas je trojica.

– Ne menja stvar.

Blint je osetio da ga napušta strpljenje. Usta mu se stisnuše. Brus Kornej, koji je jahao iza njega očito je bio nezado-

voljan oklevanjem svoga vođe. Izvirivao je preko Blintovog ramena kako bi bolje uočio drskog stranca. Ono što je video, nije bilo bezopasno. Ali, kako reče Blint, njih je trojica. I to, kakva trojica! Kornej je imao uzano lice sa dugim šiljastim nosom i isto takvom bradom. Nosio je crvenu vunenu košulju bez okovratnika i preko nje široke tregerne. Na levom se nalazila ušivena tanka uvlaka za nož, poznat pod imenom „čačkalica iz Arkanzas-a“. Imao je pravu oštricu i veoma oštar vrh. Široke, a preduge pantalone od platna bile su mu pri dnu nogavica podvrnute do polovine čizama. O levom bedru imao je kolt, ali sa drškom okrenutom napred. Kornej je potezao sasvim drugačije od ostalih, desnom rukom je posezao za suprotni bok. Prilično udaljen put do oružja, ukoliko nije dobro uvežban. Kada je progovorio, glas mu je zazvučao promuklo, mamurno. – Zašto toliko zanovetaš s njim, Rufe?

Blint je pogladio brkove, vidno neodlučan. – Misliš da bi ga trebalo ubiti? – upitao je preko ramena. – Možeš ga baciti u potok – predložio je Kornej i nasmejao se. – Izgleda da mu nije do brćkanja – dodade Blint. – Pusti mene da to proverim... – Ali, ovaj je ispružio ruku taman toliko da zadrži gubicu Kornejevog vranca. – Polako – dobacio je tiho. – Do vruga! – opsova Kornej – nekada smo ovakve kicoše kao od šale uvaljali u blato i slali naopako okrenute u sedlu, dalje! U čemu je razlika?

– U poslu – kroz zube mu odbrusi Blint. – Nije nam potrebna gužva pre nego što stignemo na ranč. Video si šerifa u gradu?

– Jesam pa šta?

– Kladim se da je krenuo za nama. – Kornej se osvrnu, ali, osim Kabesa nije

iza sebe video nikoga. – Ja ne vidim nikoga – promrmlja. – To je ono što ne valja – klimnu glavom Blint. – Kada budeš video šerifa sasvim jasno, onda je preimućstvo na tvojoj strani, inače ne.

Istovremeno, Holidej potera svog Miga prema njima, ne hajući za Kornejev preteći pogled. Treći, Menol Kabesa bio je polumeksikanac. Držao se prilično rezervisano, on je obično puštao druge da govore, a njegovo je bilo da se bori ili da radi ono što misli da je za njega najbolje. Imao je široko, pljosnato lice, razmaknute oči, od kojih mu je levo bilo sasvim druge boje od desnog. Sve je na Kabesi bilo nekako razmaknuto. Prednji zubi, nozdrve, uši, činilo se da bi svim silama krenuli na razne strane, bez namere da se na drugom kraju ponovo spoje. Kabesa je jahao gologlav. Inače visoko čelo pokrivala je duga, prava i masna kosa. Imao je zašiljene brkove samo po krajevima svojih velikih, mesnatih usta. Na sebi je ljubomorno čuvao košulju prebačenu preko pantalona, onu istu kakve na jugu Teksasa nose njegovi sunarodnici. Istina, bela boja skoro se nije videla od prljavštine i prašine, ali zato je blistao redenik sa mecima za pušku, prebačen preko ramena. Menol Kabesa nije nosio kolt. Ali je puškom rukovao s neviđenom lakoćom i preciznošću. – Bacio bih ga u potok – ponovo se oglasio Kornej. – Misliš? – začikavao ga je Blint. – Samo ti pusti mene...

Holidej je mirno izvadio pozlaćenu tabakeru iz džepa i odabrao cigaretu. Kada je pripalio, miris finog duvana odjednom se uvukla u nozdrve Brjusa Korneja i još više ga razdražio. To je bio još jedan dokaz da se pred njima nalazi kompletan dendi, koji smatra da svojim frakom i ukrasima može da začara ljude.

Blint je pogladio brkove, sklanjajući se u stranu. Kornej se iskezio zadovoljno. S obzirom da stranac nije pokazivao želju da se brani oružjem, biće dovoljno da ga gurne s mosta u blatnjavu vodu ispod. On provuče vranca pored Blintove kobile i ustremi se na Doka. – Hejaaa! – povikao je i krajem uzde ošinio vranca po vratu. Kopita su zatutnjala po tvrdim, ali klimavim daskama. Kockar se nije ni pomakao. I on, i njegov ždrebac, mirno su sačekali Kornejev juriš. Samo su Džordžijančeve oči za trenutak blesnule sjajem uglačanog, plavičastog čelika. Cigareta mu je ostala u ustima, a ruke na jabuci sedla. Sve se desilo neočekivano brzo. Čak je i Rufus Blint zanemio! Njegov kompanjon je odjednom, činilo se udario u zid. Odbio se od veličanstvenog šarca i, kriknuvši, poleteo sa vrancem i sedlom preko ivice malog mosta. Holidej se samo lako zaklatio. Prljava, žućkasta voda poklopila je Korneja i zamazala ga po telu i licu. Jedva je uspeo da se isko-belja iz uzengija, kako ga preplašeni vranac ne bi zgnječio. Usta su mu bila puna blata i vode, a srce otrova! Uzalud je tražio oružje za pojasom, klečeći u potoku. Kolt mu je ispao negde, a on, osim psovki, nije imao ništa drugo da upotrebi. Što je najgore, izgledalo je da mu se i sam Blint ceri sa mostića. – Rufe! – drao se Kornej odozdo. – Šta čekaš...? – Kako mu ovaj nije odgovorio, Kornej se maši svoje „čackalice iz Arkanzasa“. Posegao je za drškom noža i znalačkim pokretom je istrgao i zamahnuo. Tada se Holidej pokrenuo, iskrenuo se i rastvorio kaput na desnom boku. Blesnula je niklovana cev „linkolna“ i Kornej je zabezeknuto buljio u svoju ruku. Hitac sa mosta razneo je sečivo njegovog noža, a da mu nije ni oprljio prste! Kabesa i Blint su

takođe zurili u crno odevenog stranca. Stvar je time bila rešena, ni govora o nekom obračunu. Čovek koji je tako vešto brzo i đavolski tačno pogađao sečivo na odstojanju od nekoliko jardi, predstavljao je opasnost za svaku drugu odluku osim povlačenja. I Blint skide šešir, naklonivši se lako. Na njegovom licu bila je ispisana izveštačena ljubaznost. I dok je Kornej zabezeknuto iz potoka buljio u svog vođu, ovaj je propuštao Holideja da prođe, vrativši se natrag, na kraj mosta. Očekivao je da će možda Blint i Kabesa potegnuti oružja čim im stranac okrene leđa. Ništa od toga! Psujući, on se dokopao obale, ulepljen vodom i blatom poput kornjače. Za to vreme, kao saliven sa sedlom, čovek iz Džordžije je jahao drumom za Larami. Dva para svetlih, ubilačkih očiju probadalo mu je leđa. Bio je već odmakao daleko, kada se Kornej ispeo na most. Prljava voda cedila se sa njega, sve je bilo na njemu zamazano osim očiju i zuba. Kabesa se osmehnuo svojim nedokučivim izrazom, ali, to ne promače ovom. – Šta je smešno, „šarenookac“? – dreknuo je. – Hoćeš i ti da poletiš u potok?

– Dosta je jedan – prekide ga Blint, zamišljeno gledajući za kockarom koji je već postajao tačka u daljini. – Niste se baš pretrgli da mi pomognete – prasnu Kornej. – Bilo bi rizično – primeti Blint. – Zašto? Bio je okrenut leđima...

– Sa takvim nikada nisam načisto – sle-gao je ramenima Blint. – Uostalom, naš cilj je ranč „Lusi“.

– Možda – zareža Kornej – ali kasnije.

– Kako to misliš?

– Vratću se da mu smrskam kosti... Da mu prospem mozak, pasjem sinu! Da mu...

– Ne ideš ti nikuda. Zajedno ćemo na ranč, jasno? – bio je oštar Blint. Komej je kipteo od besa, ali je morao da se pomiri sa činjenicom da je Blintova reč odlučujuća. Nastavili su put, preko mostića, na sever. Pred njima su izranjali brežuljci, pravi zeleni tepih sa šarama od šuma i šipražja.

*

Morg Avlon je uzdahnio i vratio se u svoju kancelariju. Tri tipa na konjima nisu imala nameru da se zadržavaju u gradu. Njihova je stvar bila šta će da rade tamo dalje, na severu, samo da mu ne stvaraju glavobolju ovde gde je morao da iznosi svoju značku čim odjekne pucanj na nekoj strani. Nije umeo da objasni zbog čega ga nagizaju crne misli, međutim, predosećao je nevolje. Možda je to povezao i sa rančom „Lusi“ koji je odjednom dobio čudnog vlasnika i još čudnijeg nadzornika. Ali, o tome će ga još izvestiti Bat Vest, pomoćnik. Avlon je nervozno odgrizao vrh debele cigare i ispljunuo ga u kraj prostorije. Onda je zaboravio da pripali. Sve što je smatrao da mora da učini, učinio je. Obavestio je Čejen, a ujedno zatražio i podatke o Lusi Fridom. Naravno, učinio je to na svoju ruku, iako osim njega niko drugi nije video razlog da se posumnja u Lusi, koja je postala vlasnik oronulog, zabačenog ranča u Vučjoj Dolini. Baš niko! Možda i on ne bi sumnjao da mu se lice Paba Driskola bar za trenutak dopalo! Čuvar zakona u Laramiju je stavio čizme na ivicu stola i najzad kresnuo palidrvce. Da se Avlon nalazio u poznijim godinama, u iščekivanju penzije, možda ga se sve ovo ne bi ticalo. Pustio bi stvari da teku kako teku, a njegovo bi bilo da sređuje

pijance i da prijavljuje sudiji Garoku izgređnike. Međutim, on je bio u godinama kada se na povlačenje najmanje misli. Imao je trideset i pet godina, bio je pun snage, dobro su ga plaćali i bio je NEKO u gradu. U poređenju sa bednim platama pomoćnika u Kanzasu i Koloradu, mesto čuvara zakona u Laramiju potpuno ga je izmenilo i preobrazilo. Znalo se da Avlon jednom dnevno vežba izvlačenje i ciljanje u mete, van grada. Znalo se da i kada nema potrebe izmišlja poslove kako bi održao kondiciju u sedlu. U velikoj štali Rika Lahgeka tukao se s odabranim momcima ne bi li sačuvao reflekse i svežinu udaraca. Ukratko, Morg Avlon je želeo da na svom položaju ostane što duže i da se pročuje. Možda ne kao Vajat Erp, dole u Dodžu, ali, zašto ne bi Vajoming imao svog Erpa? Pri tim mislima bi se uvek osmehnulo. Bacio je pogled na ulicu i trgao se. Još jedan stranac je ulazio u Larami. Za razliku od one malopredašnje trojice na čijim su se licima mogli lepo pročitati tragovi burne prošlosti ovaj se nikako nije uklapao u okolinu. Ni u šerifovoj pretpostavki o strancima koji su uglavnom u Laramiju tražili provod, kavgu i groblje... Avlon skliznu sa svoje široke stolice i prilepi lice na mutno, prozorsko staklo. Glavna ulica bila je prosušena samo po krajevima, sredinu su još pokrivala barice i duboke blatnjave brazde od kolskih točkova. Jahač na šarenom ždrepcu polako se približavao mestu odakle ga je posmatrao Avlon. Za trenutak je izgledalo da će se zaustaviti ispred njegove kancelarije. No, produžio je dalje. Šerif je zakljupio da je strančev cilj salun „Nort Plejt“. Nalazio se dvadesetak jardi zapadno od kancelarije čuvara zakona u Laramiju. Avlon je samo za časak spoznao to lice: blede,

hladno, kao od kamena istesano. Pod obrvama čudne, ledenoplave oči koje, izgleda, nisu gledale ni levo ni desno. Bio je sav u crnom, osim kao sneg bela košulja sa riševima. Peševi dugog kaputa skrivali su mu oružje. Samo je po prilično vidnim ispupčenjima Morg Avlon zaključio da stranac poseduje teške koltove. Izgledao je đavolski elegantan i ispeglan. Kao da se ne nalazi u sedlu, već u luksuznom restoranu voza Kanzas Siti – Sent Luis. Šerif više nije imao vremena da razmišlja o strancu. Upravo je nestao s njegovog vidika, a ubrzo zatim vrata su se otvorila neuobičajeno bučno i na njima se pojavio Bat Vest, Avlonov pomoćnik. Šešir je držao u ruci i kroz rupu bio mu je provučen prst. – Pogledaj kako su me ispratili! – povikao je i mahnuo šeširom.

– Da čujem kako si dočekan? – prekide ga šerif.

Vest klonu na stolicu, brišući znoj. Bio je to omalen, nabijen momak šerifovih godina, ali prilično jadnijeg izgleda. Retko se brijao, nosio je stalno jednu istu košulju, krišom je srkao viski i mrzeo je jahanje, ali je bio veoma odan šerifu. Zapravo, zavidljivci i badavadžije su ga nazivali i „Morganovo pseto“. Vest je s Avlonom došao iz Puebla. Pošto je Avlon izgubio na novim izborima za čuvara zakona, jer nije imao dovoljno novca ni uticajnih prijatelja, krenuo je sa Vestom na sever. Stigao je u Larami baš kada su sahranjivali šerifa Nortona Vejda, posle krvavog obračuna sa beguncima iz državnog zatvora u Sterlingu. Morg Avlon je učinio ono što je i njega samog iznenadilo. Ponudio se gradskom savetu za upražnjeno mesto, nudeći probu od mesec dana bez ijednog dolara naknade. Što je bilo najčudnije, ovi su to prihvatili. Avlon ih je na prvi pogled osvojio, a kas-

nije, nisu imali zbog čega da sekaju. Nadmašio je i Vejda. A u njega su se kleli, rekoše, jer je bio neustrašiv i do te mere pošten da je izgledao i luckast! Bat Vest je odmah dobio mesto pomoćnika šerifa. Tako su mogli zajedno da razmišljaju o mirnim godinama ukoliko su godine šerifovanja mogle tako da se nazovu, bez obzira koliko će ljude zakona štititi metalna ili ona srećna zvezda. Bat Vest je bio prilično zapušten i neuredan, ali je voleo Avlona i umeo je da barata koltom, iako je to na prvi pogled izgledalo i smešno. Imao je ogromne šake, pa je oružje u njima prosto ličilo na igračku.

– Rekao sam ono što si mi naredio – promrmljao je Vest. – U početku su bili rezervisani, ali kasnije, ta Lusi je pomahnitala!

– Zaista?

– Činilo mi se da će poleteti iz onih svojih prokletih kolica i iskopati mi oči.

– A Driskol?

Vest pokaza na šešir. – Evo, ostavio mi je posetnicu...

– Nije da ne verujem sudiji Garoku – procedio je Avlon – ali, to stvarno ble-savo zvuči. Bob Fridom ostavio je ranč jednoj ovakvoj ženi. Kako je uopšte mogao da živi s njom? I to on, koji je u Čejenu bio ime?

– Današnji svet je sve luđi – primetio je Vest protrljavši dlanom čelo. – Imaš li osim vode još nešto u fiokama?

– Ako misliš na viski, toga nemam dragi moj – pripreti mu šerif. – Trojica su otišli na sever, a četvrti je odatle došao. U gradu je.

– Pa, i ranije su ovuda prolazili stranci...

– Ali, ovo je nešto drugo. Predosećam! Vest je otresao glavom, kao da želi da s očiju pomeri neku koprenu. Košulja mu

je od znoja bila prilepljena na široka leđa. Slane vrele kapljice rosile su mu dvonedeljnu bradu i trepavice. Morg Avlon je pogledao u ugašeni vrh svoje cigare, a potom je opušak zgnječio u pepeljari od stakla. Dok je stajao, izgledao je mnogo viši nego za stolom. Avlon je jedanput video Vajata Erpa u Vičiti. Otada ga je u mnogo čemu oponašao. Nosio je uzane pantalone, čizme visokih sara, kravatu i prsluk tamne boje. O desnom boku visio mu je „bantlajn“ s dugom cevi. Pomučio se dok ga je dobio od oružara Johana Dancera u Salini. Mučio se i dok nije navikao šaku na njega. Za razliku od Erpa, Avlon je imao crne oči, mekane usne i pogled koji nije ubijao, mada je umeo da sevine opasno. Po sredini brade nalazila se rupica, prilično retko obeležje kod ljudi. Dva mladeža bila su mu na desnom obrazu. Uši mu je prekrivala kosa u talasima, redovno prana i čista, ali, upadljivo ostavljena da izrasta u dužinu. – Šta je kazala Lusi? – upitao je Vesta. – Rekla je otprilike da si joj došao do guše i da će ti prvom prilikom isprašiti tur!

– Tako baš? – zažmiri šerif. – Otprilike... Međutim, Driskol nije bio mnogo duhovit. Rekao mi je da se čistim, s obzirom da nemam ništa napismeno od sudije Garoka. Ja zaista nisam imao, ali se nisam baš odmah ni počistio...

– I tako sada moraš da kupiš novi šešir? – promrmljao je Avlon, već obuzet drugim mislima. – Zašto je ne ostaviš na miru? – upita Vest. – Da sve lepo prepričamo, Bate? Bob Fridom je u Čejenu poznati advokat. Sarađuje sa državnim tužiocem, brani uspešno svoje klijente, nijednu parnicu nije izgubio. Dakle? Taj isti Fridom umire. Od srca. Tek mu je pedeset i druga godina. I odjed-

nom, ostavlja svojoj ženi ranč blizu Laramija. Mi znamo da je taj ranč njemu ostavio još njegov deda, odavno, ali da ga ranč nije mnogo interesovao. Leži u Vučjoj Dolini i jedva mu se može prići...

– To znam – klimnu Vest. – A onda... Lusi Fridom dolazi iz Čejena da živi na ranču. Oduzeta je, nalazi se u invalidskim kolicima koja naizmenično guraju Pab Driskol, sumnjivac koji pre liči na ubicu nego na nadzornika ranča, i Šorti Parker koji je zadužen da završi poslove oko oživljavanja ranča. Tu su, valjda mislili na okupljanje ljudi i stoke, opravku ograde, zgrade i ostalo?

– Još uvek ne vidim zbog čega mi sve to ponavaljaš, Morg? – upita Vest. – Pazi – nastavio je Avlon ne hajući za Vestovu upadicu – Lusi Fridom je nalepila dva velika plakata na kojima za prilično lepu platu traži radnike za ranč. Znaš li koliko ih se javilo?

– Nijedan, koliko je meni poznato?

– U pravu si. Niko ne želi u tu zabit... Osim toga, tamo se smuca Driskol, a on izaziva na povraćanje čim ga vidiš.

Vest je klimnuo glavom. – Kladim se da mu je za kaput prikačena neka poternica!

Avlon sleže ramenima. – Razgovarao sam sa sudijom Garokom, njemu je Lusi Fridom ispričala da se sa svojim mužem nije slagala, da su tri poslednje godine živeli odvojeno. U stvari, ona mu se poverila da mrzi Čejen i da hoće ovde, kraj Laramija da ostavi kosti. Razumeš li ti nešto od toga?

– Ima li šta što ne bih mogao da razumem?

Avlon je odšetao do prozora, ne gledajući ni u šta posebno. – Žena kao Lusi Fridom, naviknuta na veliki grad, okružena starim prijateljima, odjednom dolazi

na ranč pun paučine i korova i dovodi sa sobom dva tipa!

– Šta kaže sudija o Driskolu? – upita Vest. – Ništa! Neprijatan je, ali, Lusi garantuje za njega. Ona smatra da joj je, onako bespomoćnoj, potreban stalni pratilac. Neko vičan poslovima i oružju, s obzirom da je ona sama na ranču. Uostalom, to je njena stvar koga će da dovede, ali, moja je da pripazim na takve. – Šerif izvuče iz fioke desetak požutelih poternica. Uzalud, na njima nije bilo Driskolovo lice. – Možda samo uobražavamo – prenu ga Vest. – Kako?

– Možda tu nema ničeg naročitog? Možda Driskol ima samo ružno lice, ali, čistu prošlost?

– Voleo bih da nisam u pravu – promrmlja Avlon.

Šorti Parker sa „Lusi“ ranča, sa podsmješljivim izrazom, stajao je pred plakatom kojim je Fridomova nudila posao momcima na svom imanju. Očigledno, Vučja Dolina nije bila mesto u koje bi pohrlili besposličari. A to je, izgleda, odgovaralo vlasnici... Šerif nije moga da zameri ništa. Lusi je tražila ljude, a oni su je ignorisali. Prema tome, njemu i Driskolu će biti olakšan posao. On se uputi prema Džegerovoj taverni. Bila je to mala trgovina, svim i svačim, u njoj se moglo naći municije, brašna, slanina, konzervi pasulja, platna i tkanina za žene, šešira, jahaćih pantalona i košulja... Nalazila se tačno preko puta „Harperove robne kuće“. Očigledno, razlika je bila više nego uočljiva na prvi pogled. Džas Džeger je životario u svojoj polumračnoj prostoriji, sa zastarelom robom i sumnjivim zalihama žita i namirnica, dok je Rok Harper nudio u velikim magazinima najnovije proizvode i novitete dovezene specijalnim vagonima iz Čejena. Džeger

je nudio lopate i pijuke, a Harper čitav poljoprivredni arsenal, počevši od pluga pa do ručne kosačice za žito. Džeger je mogao da ponudi fenjere i najobičnije svetiljke, a Harper čitav izbor lampi s abažurima u najrazličitijim bojama i dezenima. Zbog toga je Džas Džeger više vremena provodio na ulazu svoje taverne, iščekujući kupce i sipajući kletve prema svom konkurentu, nego za tezgom, gde mu je inače bilo mesto. U Laramiju je, tako, postalo otmeno kupovati kod Harpera. Ako nečeg nije bilo, on je obećavao da će nabaviti. Možda obećanje nije uvek ispunjavao, ali je uverljivo zvučalo. Šorti Parker je podrugljivo posmatrao Džegerove zidove, posiveli krov, prljava stakla na prozorima. Ni sam vlasnik nije izgledao bolje. Kao da se pomirio sa zlehudom sudbinom da mu Rok Harper odvlači mušterije, a da kod njega svraćaju samo oni koji bi robu na kredit. Džeger je bio proćelav, smežuranog lica i buljavih očiju, ispod kojih su visile modre kesice. Donja usna mu jeobično podrhtavala, otkrivajući sitne požutele zube. Godinama je nosio jednu te istu kecelju od crne kože. Samo je okrznuo pogledom stranca koji mu se lagano približavao. A jedva je poverovao ušima kada mu se Šorti Parker obratio. – Je li otvoreno mister? – Džeger se namrštio. Da ga došljak ne zavatlava? – Šta hoćete? – upitao je skoro nabusito. Harper je možda najmio neku bitangu da ga provocira. – Malo duvana, municije... i jednu košulju.

Džeger je pokazao rukom prema konkurenciji. – Svi se uglavnom tamo snabdevaju, čoveče! Zašto biste pazarili kod mene?

– Mrzi me da prelazim ulicu – odgovorio je Parker i namignuo. Vlasnik ta-

verne je slegao ramenima i ušao unutra. Čovek sa „Lusi“ ranča pođe za njim. – Nije baš velika gužva – primetio je. – Nije poodavno – uzvratio je s gorčinom Džeger, skidajući sa police kutije sa mecima. – Ko ste vi?

- Zovem se Parker.
- Da niste s onog ranča?
- Upravo jesam.

Džeger mrdnu ramenom, što se moglo protumačiti kao znak saosećanja. – Vidim da se niko nije javio da radi – reče. – Kao da nas biju slične nevolje.

– Izgleda da je vaša veća – smeškao se ovaj. – Šteta za ovoliki neiskorišćen prostor.

– Kako to mislite?

– Tu bi moglo da stane dosta robe – pokaza Parker na tavanicu i deo prostorije iza paravana od obojenog lima. – Koliko sam dužan za duvan i municiju?

– Dolar, ako nije mnogo?

Parker baci novčić na tezgju. – Hoćete li i košulju? – podseti ga trgovac. – Neću! Ima li Rok Harper nešto lično protiv vas? – upitao je iznenada. Džeger nije imao razloga da laže. – Nema, ali... zar je to važno? Priznajem da je bogatiji, lukaviji, spremniji. Šta mogu? Počeo je sa većim kapitalom i većim iskustvom. Meni je bilo dobro dok sam bio jedini u Laramiju. Narod je dolazio samo kod mene. Ali, sve se promenilo otkada je Harper počeo da se šepuri preko puta...

– Mislite da ne bi bilo mesta za nekog trećeg? – upita Parker.

– Trećeg? Ako ste ciljali na novu trgovinu, teško bi izdržala. Možda da bi došlo i do ubijanja.

– Zašto?

Džeger podiže obe ruke uvis. – Mene se to ne bi mnogo ticalo, ali Harper ne bi podneo novu konkurenciju, ma koliko

ona bila slaba. Mene trpi samo zato što sam ovde bio pre njega i što je Morg Avlon pomalo na mojoj strani.

– Šerif?

– Da! On je pravi čovek ovog grada. Jedini koga Harper nije umteo ili nije mogao da obrlati.

– Uzeću ovu košulju – reče iznenada Parker i pokaza na jednu, okačenu o ekser iznad tezge. – Dokle ćete ovako izdržati?

– Ne znam – huknu Džeger – ali, već mi je do grla!

– Zašto ne prodate?

Trgovac upilji svoje buljave, zakrvavljene oči u stranca. – Da prodam? Ali, šta bih drugo radio? I kome uostalom da prodam trgovinu osuđenu na propast?

– Uvek se nađe neko.

– Javite mi ako se taj rodi – jetko dobaci Džeger i jednim potezom skide košulju. – Pola dolara za vas.

– Nije skupa – primeti Parker.

– Preko puta je dolar i dvadeset i pet centi, ali, tamo ima etiketu „Sent Luis“ ili neku sličnu podvalu. Ja pokušavam da dam jevtinije, ali, i to ne pali. Ljudi su sumnjičavi na niske cene. Kažu da roba ne vredi ako nije skupa!

Parker se i dalje smejuljio. Imao je punačko lice, ali zato su mu ramena i udovi podsećali na figuru atlete. Sitne oči su s nekom večnom porugom i ironijom gledale sagovornika, pa i stvari oko sebe. Brkovi i brada bili su mu spojeni, praveći mračan okvir licu. Imao je bele zube, neverovatno ravne i čiste, nasuprot masnim ivicama košulje i šešira, i znoju koji je smrdeo na pet jardi. – Ništa nije večito – kazao je posle kraćeg ćutanja. – Ni Harperova sreća, zar ne?

– Ne razumem...

– Zamislite da se nađe neko da mu zapali robnu kuću? Mislite da bi se lako

oporavio? Onda biste vi bili kao i ranije glavni trgovac.

Džegerovo lice odjednom posive. – Da li vi to meni predlažete tu prljavu rabotu? Ako mislite da bih ja bio u stanju da se igram...

– Ne mislim! – prekide ga Parker, stavljajući paket pod pazuh. – Govorim o onome što se dešavalo u drugim gradovima. Ovde je, naravno, teže, zar ne? Imate dobrog šerifa.

– I imamo – složio se Džeger. – Boljeg nego što se može zamisliti!

– To je lepo čuti. Zbogom! – i izađe. Džeger je ostao za tezgom otvorenih usta i smušenih misli. Šta je do đavola hteo stranac sa pominjanjem Harpera i paljenja? Da se nije preporučivao? Ili je tek tako, hteo samo da razgovara? Džeger nije umeo na to da odgovori. U svakom slučaju, ne bi bilo loše da ovaj razgovor prenese Avlonu. Možda će on izvući dobar zaključak iz toga? Za to vreme, Šorti Parker se uputio prema salunu „Nort Plejt“. Bilo je protivno Driskolovim napomenama da se ne zadržava previše u gradu, pogotovu ne u krčmama. Međutim, Driskol nije mogao da ga nadzire na svakom koraku, a zaklinjao se da će svratiti samo na pet minuta. To je bilo ono doba dana kada su saluni najprazniji, rano popodne kada se uglavnom ručava i spava ili beži u hladovinu, a ne pod viski koji gori kao vatra. Uostalom, „Nort plejt“ je imao točionicu piva i na tome su mu zavideli mnogi, manji lokali u Laramiju. Šorti Parker je ušao u prostoriju, bacivši pogled okolo. Šank je bio pust. Za stolovima samo tri čoveka. Dvojica su bila zabavljena poverljivim razgovorom, treći je bio usamljen i mešao karte. Poker? Možda je tražio partnera? Parkera zasvrbeše prsti, međutim, setio

se Driskolovog lica i odmah zaboravio na to. Barmen je na kraju šanka, dremao, oslonjen o svoja oba dlana. Nije osetio Parkerovo približavanje, čak ni ruku, kada je pala po ploči. – Probudi se, prijao! – oslovio ga je podrugljivo. Barmen zatrepta i naglo se izdiže. – Viski? Pivo? – upitao je bunovno. – Zar imaš nešto drugo?

– Nemam.

– Onda natoči pivo. – Kada mu je doneo kriglu, Parker je napravio prezrivu grimasu. Čaša je bila puna pene, a staklo nezamagljeno, što je značilo da je tečnost mlaka. Više mu se nije pilo. Mora da je Driskol prokletu debelih živaca kada je mogao mirno da podnosi dosadu oko sebe. Što se njega tiče, njemu je bavljenje na ranču bilo pravi pakao, bar zasada, a ni u Laramiju nije bilo mnogo bolje. Trebalo je da pazi na svoje ponašanje i da izigrava kauboja kome su na umu samo poslovi „Lusi“ ranča, i ništa više! Nebesa! Parker je rezignirano od sebe odgurnuo čašu. Istog trenutka se u salun ušunjao Bat Vest. Nekako je umakao Avlonovom nadzoru kako bi na brzinu popio viski, a zatim se vratio natrag. Osim toga, bilo mu je potrebno da malo razvedri crne misli koje mu je nametao šerif. Ne gledajući oko sebe, prilepio se za šank i nervozno prstima zadobovao po ploči. Barmen je razvukao usta u osmeh, pomoćnik šerifa je svratio samo na minut i, naravno, o ovome ni reči Morgu Avlonu. Parker se okrenuo i ironično odmerio Vesta. Taj zvezdonosac pre je ličio na sudoperu nego na šerifa. Pih! I dok je Vest trljao dlanom svoje neobrijano lice, čovek sa „Lusi“ ranča se nečujno primakao i podbočio. – Ja častim, šerife – ponudio je. Vest se okrenuo i odmah potom namrštio. – Časti svoju babu –

odbrusio je potom, pokazujući da ne podnosi nikoga sa ranča, bez obzira što je njegov šešir izrešetao Pab Driskol a ne Parker. Ovaj je klimnuo glavom. – Vi, šerife, imate ponosa, ali su vam plate male. I, nište baš ljubazni sa strancima.

Vest pogleda Parkerov kolt nisko pričvršćen za desnu butinu. – Šta inače hoćeš? – upita. – Željan sam razgovora – odgovorio je podrugljivo Parker. – Ili je to zabranjeno?

Vest uze svoju čašu i odmače se na sasvim drugi kraj šanka. Varao se, međutim, ako je mislio da se otresao Parkera. Ovaj je pošao za njim. Na pivo je sasvim zaboravio. Vestu se žurilo. Nije želeo da odnekud iskrсне Morg i da ga pogleda, bez reči prekora, ali, s takvim prebacivanjem da bi mu preseo i najbolji viski, a ne ovaj bućkuriš. Parker pokaza barmenu da natoči još jednu čašu. Međutim, Vest mračno odmeri vlasnika „Nort Plejta“ i ovaj nemoćno sleže ramenima. Parker se ironično nasmeja. – Moje piće dosada niko nije odbio – primetio je. – A ko si ti da bi ga svi primili? – upita Vest. – Da te nije udarila sunčanica?

– Imam šešir – rekao je Parker – nije bušan kao tvoj, šerife! Bolje zadržava promaju.

– Nisi nimalo duhovit – obrecnu se Vest. – I, otkači se od mene.

– Lako je biti važan iza značke.

– Znam ja takve – iscerio se Vest. – Pokušavaš da me izazoveš, da skinem značku i da se tučem? To je šerifov posao, ako te svrbe leđa. Ti se drži ranča i svoje Lusi. – Rekavši to, on naizgled prijateljski stavi šaku na Parkerova leđa. Međutim, to je samo tako izgledalo. Ogromna šaka Bata Vesta pritislala je Parkerovo rame takvom silinom da se ovaj povio. S lica mu je nestao podrugljiv izraz

i umesto njega se ukazala grimasa bola. Bat Vest je s osmehom skinuo ruku sa Parkerovog ramena. Krv je jurnula u Parkerove obraze. Ali, pred sobom je imao zvezdu pomoćnika šerifa i čoveka koji bi, udarcem, mogao i konja da obori. Odmakao se zakrvavljenih očiju. Nekoliko trenutaka je čuteći zurio u Vesta, savlađujući bes. Onda mu se boja povratila i podrugljivost ponovo izbila u uglove usta. – To je prijateljski potez, šerife – reče. Pošto Vest nije na to ništa rekao, on dodade. – Videćemo se još ...

*

Sunce je osušilo, a zatim skorelo blato na Kornejevoj odeći. Kako je Blint primetio uz put, sada je ličio na strašilo za ptice, a ne na samog sebe. Sve vreme puta je psovao i gundao. A kako se put odužio, postajao je sve nezgodniji za jahanje, njegove jadikovke su prerastale u prave provale besa. Vučja Dolina je, izgleda, imala razloga da dobije takvo ime. Posle zelenila i brežuljaka, odjednom je nastao kamenjar. Nije bilo ni drumu, ni puta. Samo staze kojima su mogli da jašu vrsni jahači. Ono što se nekada zvalo put, prekrivali su komadi stena odronjenih sa visina. Bila je to pustara usijana od sunca i ispunjena zmijama. Rufus Blint je jahao napred. Njegova kabanica padala je po sapima kobile; uprkos žestokoj vrućini on je nije skidao sa sebe. Plantažerski šešir ravnog i širokog oboda štitio mu je čelo i lice od sunca. Nije se okretao za sobom da proveriti prate li ga prijatelji. Menol Kabesa se klatio u sedlu po običaju poslednji. Bio je znojav, kosa mu se lepila po čelu i slepoočnicama, ali, dok je Blint ponekad izustio nešto i dok je Brjus

Kornej neprekidno mleo kletve, on je čutao i osmatrao sive obrise kamenjara koji su povremeno zaklanjali hod sunca prema zapadu. Kornej je vratnom maramom brisao lice, znoj se mešao s ostacima iz Blatnog Potoka i od njegovog lica pravio šarenilo dostojno ratnih boja indijanskih plemena. – Ranč „Lusi“ – povikao je zatim. – Pa, to je ranč „Na kraju sveta“ a ne „Lusi“. Dokle ćemo da obijamo kopita Rufe? Jesi li siguran da nas vodiš na ranč, a ne u pakao?

– Blizu smo.

– Kako znaš? Ja ne vidim dim. Od ovog vazduha i lešinari crkavaju.

– Tebi vidim nije ništa?

Kornej zaškrguta zubima. Ono što ga je najviše i izmorilo, bila je grozna činjenica da je iz svoje čuturice odavno iscedio i poslednju kap viskija. – Ako još ne ispadne onako kako očekujemo – procedio je – ubiću nekoga!

Rufus Blint zateže uzde svome konju. – Hoćeš li da zavežeš već jednom? – upitao ga je s neskrivenim prezirom. – Blebećeš kao stara baba! Znaš li put za Larami?

– Zašto? – zbunio se Kornej. – Zar ćeš da me vratiš natrag?

– Ne! Već kada ti bude po volji, idi i ubij šerifa. A onda se obesi!

– Nemam sa šerifom ništa – promumlao je Kornej – već s onim nalickanim dendijem.

– Piši mu da te sačeka.

Kamenjar je počeo da biva pitomiji. Uz to, i senke su postale duže, pa su tri jahača sve češće zalazila u hladovitije delove. Uskoro im se ukazao ranč. Odjednom se stvorio pred njima, samo što su prošli veliki komad stene. Nalazio se na prilično ravnom, travnatom terenu. Okruživali su ga sa zapadne i severne strane redovi

borova, a s istočne i južne, kamenjem preplavljena zaravan. Bio je zarastao u šipražje. Pocneli krov podsećao je na povijena leđa prerijskog pacova, glava mu je predstavljala zgradu za stanovanje, a rep baraku za momke. Međutim, sve je bilo u prilično jadnom stanju. Ispred glavnog ulaza nalazio s prostran trem, sa belom ogradom na dva mesta polomljenom. Ranč je izgledao pust i nenastanjen. – Zar je ovo Fridomov dvorac? – oglasio se Kornej. Kraj velikog korita i pumpe nalazio se konj, osedlan i privezan za stub vetrokaza. – Hajdemo – pozva Blint svoje ljude. Uputili su se laganim hodom, prema velikoj kapiji. Nalazila se po sredini prilaza, usamljena, pocnela i nagorela od sunca i žege. Ni sa jedne strane nije bilo komada drveta od ograde. Kornejeva ruka nalazila se blizu oružja. Kabesa se i dalje ležerno klatio, s puškom naslonjenom o jabuku sedla. Blint je mirno jahao napred, iščekujući da se neko pojavi na terenu. Vrata su bila otvorena. Nešto je blesnulo unutra. Cev puške.

Rufus Blint je spustio rame i razmakao kabanicu. A onda se čula škripa, prodorna, piskutava, slična struganju žica. Iz kuće se pojavila žena. Obema rukama je okretala točkove svojih kolica i zaustavila se skoro na samoj ivici verande, ispred drvenih stepenika. Sedela je malo nagnuta napred. Preko kolana i stomaka bio je prebačen pokrivač zelene boje, do samih stopala. Imala je neki neobičan šešir s ukrasima u obliku ptica. Na rukama bele, čipkane rukavice, sve ostalo pokrivala je crna boja, boja žalosti. Lice Lusi Fridom bilo je još mladoliko, nalazila se možda na pragu pete decenije, što je moglo da znači da ima četrdeset ili neku više godinu. Bilo je to lice bez mnogo ženstvenosti. Kose obrve koje se spu-

taju prema sredini činile su joj oči ljutitim, a pogled zastrašujućim. Mali, pravi nos izdizao se iznad tankih, stisnutih usta. Obrazi su joj pri krajevima prerastali u kesice, čineći lice starijim nego što jeste. Koža joj je bila bela, hrapava i zaprašena puderom. Obe šake su stiskale naslone invalidskih kolica. Isturena četvrtasta brada odavala je odlučnost, a povremeni sjaj u tamnim očima nagoveštavao je srdžbu. – Ko ste vi, momci? – oslovila ih je prilično krupnim, muškobanjastim glasom.

– Tražimo posao – odgovorio je Blint, motreći da li sa strane ima još koga.

– Pročitali ste znači plakat?

Blint okrznu pogledom Korneja, ali ovaj samo otrese ramenima.

– Jesmo – sлага Montanac. Lusi Fridom je imala dugu, crnu kosu raščešljanu sa strane u dve smotane gomile koje je trebalo da predstavljaju punde. Tako su se nekada češljale španske doseljenice i dame iz najviših krugova. – Ja sam čula da se niko nije javio – rekla je žena s očitim nepoverenjem. – Vi niste iz Laramija?

– Nismo!

– Ne znam zbog čega ste potegli čak ovamo? Zar niste uz put naišli na neki bolji ranč od ovoga?

Blint je pogladio brkove, istovremeno kada je Lusi spustila sa šešira „šlajer“ i pokrila sve izraze na licu. sada je imala samo glas. – Zar vam nisu potrebni momci? – upitao je Blint i osvrnuo se oko sebe. – Nisam rekla da nisu. Ranč je u bednom stanju, pa mi je svaka pomoć dobrodošla.

– Onda je sve u redu...

– Nije – odseče žena i zavalila se na naslon kolica. – Ne želim neprilike sa šerifom. Niko vas ne juri?

– Uveravam vas...

– Ne dajem ni cent za vaša uverenja. Hoću da radite, ništa drugo. Nema pića, nema revolvera. Jasno?

– Ovo poslednje nije – priznade oprezno Blint.

– Dok ste na ranču, opasači ima da miruju o klinu. To sam htela da kažem.

– Ko izdaje naređenja? Vi?

– On – reče Lusi i pokaza iza sebe. Tada iz polumraka izroni čovek. Bio je mršav, visok, voštanožute boje. Na izduženom licu upalih obraza gorele su u dupljama kao uljem prelivene oči. Ožiljak od noža prolazio mu je od oka, preko usta do same brade. Pri tome je levu stranu usnica podizao i otkrivao deo zuba. To mu se videlo i dok je ćutao, a kad bi progovarao, usta su mu bila poput pećine napunjene belim kamenjem. Bez ožiljka, Pab Driskol bi ličio na običnog iznajmljivača revolvera. S njim, on je bio ružna, ubilačka maska koja se nikada ne osmehuje. Odvratno, voštano lice čak i za okorele lupeže kao što su bili Kabesa, Kornej i Blint. Nosio je dugi, sivi kaput, sa prslukom iste boje i belom košuljom. Pantalone je imao sasvim crne, prebačene preko čizama do same zemlje. O bedrima se nalazio opasač sa pozlaćenim zakivcima i futrola sa kožnim resama. Drška „valker“ kolta duže cevi, štrčala mu je sa strane, izazovno i smrtonosno. – Ovo je moj nadzornik, Pab Driskol – rekla je žena s prigušenim podsmehom. – On će vam naći posao.

– Veoma smo vam zahvalni, mis Fridom – naklonio se Blint. Njegovo ponašanje bilo je otvoreno drsko, što je moglo da se protumači dvojako. – Šta misliš, Pabe? – upitala je žena, podigavši ponovo svoj „šlajer“ preko šešira. – Ne liče mi baš na neke izuzetne radnike? –

Nasmejala se štektavo i suzdržano. – Bolji su revolveraši nego radnici – rekao je potmulim glasom Driskol, jedva otvarajući svoja isečena usta. – Ne možemo da bismo – rekla je Lusi. – Njih trojica su se jedini javili na poziv. Šteta...

– Šteta? – prenuo se Blint. – Kako da razumem tu reč, misis Fridom?

Žena je odmahнула rukom. Odjednom je izgledala umorna i mrzovoljna. – Ovde nema spavanja – rekao je Driskol. – Nađite mesta u gradu. Radi se samo danju.

Blint se okrete prema Korneju i Kabesi. Ovo se nije uklapalo u njihove planove. – U gradu? – prosikta iznenada Kornej. – Mislite da ćemo se lomati uveče i ujutru po ovom paklu, da bismo žuljali ruke za pišljivih deset dolara nedeljno?

– Naravno da hoćemo – nadjača Kornejev bes vođa trojke, osmehujući se prema Lusi Fridom. – Ali, bićemo zadovoljni da nas smestite bilo gde na ranču. Za prvo vreme. Takav je običaj svuda, zar ne?

Žena podiže pogled prema svom đavolskom nadzorniku. Neko vreme je vladala tišina oko njih. – U pravu ste – rekla je. – Ali, bez galame u noćnih šetnji. Ja sam bolesna žena i potreban mi je mir.

– Naravno – naklonio se Blint. – Ali, samo na nekoliko dana – umešao se Driskol. – Možda desetak? – predloži Blint. – Neka bude – ponovo se oglasi žena, podrugljivog osmeha. „Šlajer“ je po drugi put pao sa šešira na njeno lice i trojici došljaka se učini da se ona iza njega bezglasno cereka. Driskol pokaza prema oronulim barakama. – Tamo se snađite kako znate.

Lusi Fridom okrete točkove natrag, da bi napravila luk i ušla u kuću. Pab Driskol joj pomože jednom rukom. Nestali su sa trema kao vetrom odnešeni... Tri jahača

su još uvek ostala na svojim mestima, pomalo začarani čudnim prizorom. Prvi se snašao Kornej. Okrenuo je svog vranca prema barakama, psujući. – Da vidimo šta su nam poklonili – reče. – Sigurno će nam trebati pola dana da skidamo paučinu i prašinu...

– I to je posao – primeti Blint, sledeći njegov primer.

– Nadam se da ćemo ostati više od dve noći!

– Sve zavisi... – Blint nije stigao da završi rečenicu. Iza njega se oglasila Kabesina puška, a kobila se iznenada propela na prednje noge i zamalo zbacila jahača sa sedla. – Šta to do vraga?

– Zmija – reče polumeksikanac i pokaza vijugavo telo koje se još grčilo kraj kopita Blintove kobile. Kornej pogleda prema kući. Niko nije izleteo da proveriti zbog čega se puca. Ni žena, bogalj ni njen nadzornik. – Briga njih – promrmlja Blint. – Sigurno nas posmatraju kroz prozor.

Kornej se isplazi u tom pravcu. – Nadam se da su i ovo videli – reče. Sjahali su pred barakom. Vrata su se iskrenula. Otkinula su se sa poslednje šarke čim ih je Kornej dotakao rukom. Onda su pala unutra i podigla pravi oblak smrdljive, bele prašine. Neka ptica zaleprša krilima i izlete preko njihovih glava u predvečerje. Kornej pljunu na prag. – Ja ću da spavam napolju – reče. Baraka nije imala stakla na prozorima. Zidove su prekrivale paučina i prašina, nekoliko drvenih postelja na sprat, ličile su na grobnice. – Oni kao da bi jedva čekali da odemo – promrmlja Blint. – A mi to, izgleda nikako ne želimo, a?

Kornej nađe u uglu dve stolice i čizmom ih izgura na sredinu barake. Jedan tiganj, dva lončeta i velika šerpa bili su

obešeni o klinove na zidu kraj ulaznih vrata. – Ne izgleda baš kao hotelska soba – gadljivo će Brjus Kornej. – Sve mi se čini, Rufe, da oni nisu ni očekivali da će im se neko odazvati na poziv za posao?

– Izgleda – procedio je Blint, raskrečivši se na sredini prostorije kao da procenjuje visinu tavanskih greda. – A Driskol? Čega je on nadzornik? Ja sam sve do sada uobražavao da Kabesa ima najodvratniju njušku na Zapadu, ali, sada moram da mu se izvinim. Driskol ga je pretekao za klasu!

Polumeksikanac je stajao na do vratku i više gledao napolje nego unutra. Izgledalo je da ne sluša Kornejevo pećkanje. Veče se spuštalo. U kući se još nije palilo svetlo. – Hoćemo li noćas? – upitao je melez s vrata. Blint se protegao. – Možda – rekao je. – Brjuse, nađi neki fenjer.

– Gde? Ovde mogu da uhvatim samo pacova za rep.

– Pogledaj malo bolje.

Prekinuo ih je topot konja. Sva trojica su se sjatili na ulazu. Putem kojim su i sami došli, iz Laramija, dojahao je konjanik. Videli su samo njegovu konturu, ništa više. Privezao je životinju za stub vetrokaza, gde se već nalazio osedlani konj, a onda je ušao u kuću. Svetlo se još uvek nije palilo. „Lusi“ ranč je tako, u sutonu, postajao komad noći.

*

Kočijom iz Pandoka, stigao je u grad izvesni Erkol Buster. Nosio je malu putnu torbu i štap sa kuglom od srebra. Imao je na sebi kockasto odelo i na glavi visok cilindar. Žuta marama bila mu je svezana oko vrata i uvučena u košulju. Po sredini čvora bila je zakačena dijamantska

igla. Ovako neobično odevenu priliku dopunjavali su cvikeri sa zlatnim okvirom na nosu. Što se lica tiče, i ono je izazivalo podsmeh. Visoko čelo, zašiljeni brkovi i bradica samo po sredini brade, ispod usta, kao kod srednjovekovnih viteza. Imao je crne, guste obrve i bujnu talasastu kosu. Oči su mu se retko sagledavale, jer ih je zaklanjao ili blesak zlatnih okvira ili odsjaj sočiva na cvikerima. Takav je Erkol Bušter ušao u salun „Nort Plejt“ kao da je pao s neba. Ulazna vrata i svi prozori saluna bili su širom otvoreni prema toploj noći. Oko svetiljki, napolju, skupljali su se leptiri. Ni žege ni ledeni zimski meseci nisu mgli da isprazne salune u njemu. „Nort Plejt“, „Tri asa“, „Točak“, „Silver Slim“... sve su to bili zadimljeni četvorouglovi u kojima su se mešali muzika, piće, devojke, poker, revolveri i psovke. „Nort Plejt“ je na sreću ili nesreću bio otvorio vrata ljudima koji su pleli priču od tog dana. Počelo je sa dolaskom legendarnog kockara. On je te večeri sedeo i igrao poker. Pre toga, u salunu se sa Batom Vestom malo zakačio Šorti Parker, sa „Lusi“ ranča. Kada je i on odjahao, pojavio se Erkol Buster. Sve je za trenutak umuklo: muzika sa klavira, žagor, smeh, koraci raznosača pića, škripa stolica. Stranac sa smešnom bradicom, u smešnom odelu i sa smešnim cvikerima, podigao je štap u znak pozdrava i pogledom potražio mesto za sebe. Nije ga izgleda našao.

– Šta je ovo ljudi? – proderao se Skobi Sals, kovač. – Zar je došao cirkus u Larami? – Ljudi su se nasmejali grohotom. Sals je važio za mesnog šaljivdžiju, ali i kavgadžiju. I leti i zimi bio je u košulji, povrnutih rukava, nabreklih mišica i šaka kao lopate. Obrve i trepavice bile su mu spržene od vatre koju je raspirivao

mehovima sa svojim pomoćnikom. Imao je bivolski vrat, kratku kosu i male uši. Oko očiju su mu se množile bore od neprekidnog žmirkanja. Sedeo je za stolom sa nekolicinom sličnih larmadžija. Tu se nalazio i Lari Harper, sin vlasnika „Harperove robne kuće“. Uprkos očevim zabranama, on je za sebe birao društvo loše vrste, umesto onog koje mu je preporučivao otac. Jedini je on bio uljudnije odeven od ostalih, ali zato ne manje razuzdan. Bahato je stavio noge na sto i prevrtao cigaru u zubima. Bio je lepuškast, glatko izbrijan, dosta snažan i vitak. Kosa mu se presijavala od mirišljavog ulja, a razdeljak po sredini glave bio je prav kao strela. Kovač je posmatrao stranca kako se približava šanku. Bio mu je na putu, i ispružio je nogu da se saplete o nju. Međutim, Buster je elegantno prekoračio prašnjavu Salsovu čizmu.

– Nema on badava duple oči, Skobi! – gurnuo je Lari Harper kovača rukom u rame. – Videćemo! – rekao je ovaj i podigao se. Mladi Harper je krenuo za njim. Buster se zaustavio kraj šanka. Napravili su mu mesto, više iz radoznalosti nego iz poštovanja, ili ljubaznosti. Barmen Vejn Frobišer uspeo je da na licu zadrži ozbiljan izraz. – Gospodin želi?

Buster je stavio svoju torbu na šank i nagnuo se napred. – Imate sobu?

– Imam! Koliko vam je potrebno?

– Samo jedna, naravno – rekao je čovek, podižući obrve. Pokreti su mu bili pomalo neobični, titravi i prefinjeni. Klanjao se posle svake druge reči, smeškao se i stavljao šaku na srce.

– Učinilo mi se da je neko rekao da je stigao cirkus – sleže ramenima Frobišer – pa sam mislio...

– Taj koji je rekao, verovatno je bio u kavezu – odgovorio je istim tonom

Buster. Skobi Sals se već nalazio kraj šanka. Kucnuo je prstom Bustera po ramenu i pokazao palcem na sebe. – Ja sam rekao da je došao cirkus. Imaš li nešto protiv?

Buster se naklonio i okrenuo prema barmenu. – Tražio sam sobu – rekao je snishodljivim glasom – a ne gorilu. – Lari Harper se slatko nasmejavao na ove reči, pogotovu kada je video kovačev izraz. Izgledao je kao da je progutao žabu. – Šta si rekao? – zagrne Sals i podboči se. Od njegovog glasa prostorija se ponovo utiša. Frobišer veštima, izvežbanim pokretom skloni staklariju sa šanka. Buster namesti naočare i preko njih pogleda kovača. – Zar sam rekao nešto loše? – upitao je naivnim glasom. – Ne pravi se lud, kockasti – naže se Sals pema njemu – ako misliš da od tebe ne ostane fleka na podu!

– Zašto?

– Nazvao si me gorilom! Mene, Skobija Salsa? Znaš li šta to znači?

– Ti mi reci, Skobi... Ja sam ovde stranac.

– Neka ti objasni Harper – pokaza kovač na Lariju, ne želeći da nekim slučajem zamuca i ispadne smešan. – Lari će ti objasniti bolje.

Buster se naglo okrete prema mladiću. – Rekoste Harper? – upita topeći se od ljubaznosti. – Možda ste nešto Roku Harperu, vlasniku „Harperove robne kuće“?

Mladić izmenja pogled sa Salsom. – Jesam – reče. – Sin sam mu. Zašto vas to interesuje?

– Ne mnogo – odmahnu Buster rukom. – Samo da znate da se vašem ocu loše piše. Loše!

Mladić prestade da se igra cigarom u zubima. Dograbio je Bustera i okrenuo ga prema sebi. Ali, istovremeno je uhvatio

strančev neumoljiv pogled koji je govorio: ruke k sebi, ili... I, on olabavi stisak. – Šta to znači? – muklo je upitao. – Oh, ništa naročito – nasmešio se Buster. – Ja sam to mislio u poslovnom smislu, mladiću.

– Ne mislite baš jasno – razjario se Harper, koji bi najradije gurnuo Salsa na Bustera i platio mu da ovome poizbija sve zube. – Šta hoćete da kažete?

Buster poravna revere svoga kaputa. – Kupujem trgovinu Džasa Džegera, eto šta.

– Vi ste... trgovac?

– Može i tako da se protumači.

Harper zabaci glavu i nasmeja se iz sveg glasa. – Vi ste smešni, čoveče – rekao je, gušeći se od smeha. – Trgovinu? Pa, mog oca ne može svaka budala da upropasti. Ne jedna, nego hiljadu takvih. Razumeš li?

– Možda ne razume dobro – umešao se Sals. – Ali, kada ga budem klepnuo, sve će mu postati jasno. – Ali, Buster nije izgledao preplašen Salsovim pretnjama. – Ko ste vi, uostalom? – upita Harper kada se povratio od smeha. Ovaj se nakloni. – Zovem se Erkol Buster, Denver, Kolorado. Na usluzi, mladi gospodine. Kod mene ćete od sutra dobijati najjeftiniju robu ne samo u Laramiju, nego u čitavom Vajomingu.

– Ma šta mi napriča? – zareža Sals. Onda se okrenuo prema klaviru i udarcem noge zbacio klaviristu sa stolice na pod. – Umukni već jednom, Hejmi, zar ne čuješ da razgovaram? – Klavirista se teškom mukom podigao, hvatajući se obema rukama za rebro na koje je pao nimalo nežan kovačev udarac. – Ponovi to što si rekao? – podrugljivo će Sals. – Ja bih pivo – okrete mu Buster leđa. To je već bilo previše za kovača. Podigao je

ruku i raspalio po Busterovom cilindru, spljoštivši ga do samog temena. Kako zamah nije bio naročito kontrolisan, stranac u kockastom odelu se zaklatio i jedva održao na nogama. Ali, umesto najnormalnije srdžbe ili bar straha, Buster je laganim pokretima skinuo cilindar, zavukao ruku pod njega i kratkim udarcem ga ispravio. Ponovo je dobio svoj stari oblik. Pošto je s tim završio, Buster odloži cilindar na šank, potapša ga nežno po vrhu a drugom rukom dogradi svoj štap, ispravi ga i munjevito zari u Salsov stomak! Kovač iznenađen i bolno pogođen, presamiti se uz glasan uzdah. Istog časa, srebrna kula štapa spusti se na njegov potiljak. Skobi Sals se opružio kao gromom pogođen. U salunu je zavladao tajac. Buster je obrnuo štap oko šake nekoliko puta kružno, i stavio ga pored cilindra. Lari Harper je zatreptao kao probuđen iz sna, pre nego što mu je palo na um da spusti ruku na opasač. Salsa je trebalo osvestiti. Oko sebe je imao četiri momka, na koje je mogao da računa. – Ja sam naručio pivo – obratio se Buster Frobišeru. Barmen je buljio u njega kao u čudo. – Pivo? Da, odmah, mister...

– Buster. Erkol Buster.

– Da, mister Bustere!

Lari Harper poteže kolt. Bila je to dosta nagla i neočekivana reakcija mladog razmaženka. Erkol Buster nije ni slutio taj napad. Svi u „Nort Plajtu“ su zanemeli. Niko nije stigao da opomene stranca ili da mladog Harpera spreči da ne poćini glupost. Skobi Sals je još uvek ležao na podu, bez svesti. Sve se desilo neočekivano brzo i nepredviđeno. Bilo je prosto neverovatno kako je u dva poteza savladana ljudina kakav je bio Skobi Sals. I, Lari Harper je izvukao kolt ne razmišljajući. Svi su videli cev, uperenu u Bus-

terova leđa. Odjeknuo je pucanj! Ali, Buster je ostao na nogama. Lari Harper je ispustio oružje, potpuno iznenađen i ošamućen ovakvim obrtom. Prasak je došao sa strane, s ulaza.

A tamo je stajao Morg Avlon, s „bentlajnom“ čija se duga cev dimila i presijavala na svetlostima salunskih lampi. Šaka nasljednika „Harperove robne kuće“ bila je samo okrzuta. Neznatna ogrebotina u poređenju sa činjenicom da bi mu šaka bila verovatno smrskana da se umesto Avlona našao neki lošiji ili brozopletiji strelac. Buster se najzad okrenuo, vidno bleđ, međutim, nije pokazivao ništa osim logične začuđenosti. Kada je shvatio da se nalazio na rubu smrti, zanjihao je glavom i prostrelio Harpera kroz cvikere, hladnim, prezrhim pogledom. Mladić je brzo izgubio svaku želju za isticanjem. Pred Avlonom se osećao i suviše sićušnim. Njega se jedino i plašio u Laramiju. Čak ga je i otac savetovao da izbegava čuvara zakona, jer je on i suviše ispravan i pošten da bi mu gledao kroz prste. Šerif je vratio oružje za pojas i koraknuo prema njima. Buster je s interesovanjem posmatrao visokog zvezdonosca, kome su se svi redom sklanjali i pravili mu prolaz. Avlon je pogledao u Salsu, a onda u Bustera. – Neću da pogađam – rekao je mimim glasom. – Recite šta se desilo? .

Buster se naklonio i stavio ruku na prsa. – Zovem se Erkol Buster, šerife, iz Denvera sam, Kolorado. Ovde sam stigao pre jedan sat. Ujutru se prihvatom posla da otvorim trgovinu preko puta „Harperove robne kuće“ – kazao je snishodljivo.

– Preko puta? – suziše se Avlonove zenice. – Koliko ja poznajem ovaj grad, tamo već ima jedan trgovac.

– Da, Džes Džeger. On će mi prodati radnju.

– Sigurni ste?

– Sasvim. Zar tu ima nečeg čudnog ili nezakonitog, šerife?

– Nema zasada – polako je odgovorio ovaj. Zatim je pokazao prema Salsu. – A ovo?

– Izazivao me je – slegao je ramenima Buster. – Morao sam da se branim.

– Rukama?

– Ne, štapom – pokaza ovaj prema šanku gde su se nalazili torba i štap. – A zatim ovaj mladić...

– To sam video – prekide ga šerif brzo.

– Niste počeli da stičete veliku popularnost, Bustere.

– Ne marim. Moj posao je da prodajem što jevtinije, a ne da ločem sa protuvama po salunima. – Harper je krvnički odmerio Bustera. – Pretio je da se mom ocu loše piše – izjavio je na upitni šerifov pogled. – A ti si poznat kao dobar sin i stao si na očevu stranu? I to koltom iza leđa? – Mladić je oborio glavu, njemu Avlon ipak nije smeo ništa. Otac je bio u gradu prilično uticajan čovek da bi dozvolio da se njegovom sinu desi bilo šta. – Moraću da te zatvorim – zasekoše mu se u mozak šerifove reči. – Zašto? – zagrcnu se on.

– Pokušaj ubistva, mladiću. A sudija Gerok neka odluči hoće li da pokrene postupak protiv tebe.

– Sudija? Ali... samo sam hteo da ga zaplašim! Nisam pucao, zar ne? Nemate pravo da me zbog toga hapsite, šerife! Moj otac će...

Avlon ga nervozno prekide rukom. – Kada neko uperi kolt u leđa nenaoružanom i nespremnom da se brani, to ne liči na šalu, Lari! Uostalom, bolje da se ohladiš u zatvoru nego na groblju. Bate! –

Na ulazu se pojavio Avlonov pomoćnik. Te večeri je bio obrijan i izgledao je priлично sveže. – Vodi ga! – kratko je naredio Avlon. Vest dohvati Harpera za mišicu i povuče ga prema sebi. Niko nije pustio ni glasa protesta. Dole, na podu, Skobi Sals je počeo da se meškolji i da stenje. – Sipaj mu kofu vode na glavu, Vejne – naredio je šerif barmenu. Ovaj se saže ispod šanka. – On bi možda više voleo da ga polijem pivom.

– Ako može da plati – odgovorio je Avlon. Buster je laganim gutljajima ispraznio svoju veliku čašu i nadlanicom pažljivo obrisao brkove. Izgledao je zadovoljan. Klavirista je na svojoj stolici upitno gledao Frobišera, iščekujući od njega znak da može da svira. Međutim, vlasnik saluna je oklevao. Činilo se da Avlon još nije završio razgovor sa Busterom. U tom se napolju začuše povici. Ljudi okrenuše glave i opaziše kako se nedaleko, kao usijano železo, žari nebo.

– Šta je to? – prone se šapat po stolovima. Neki se podigoše kriveći vratove. Avlonovo lice se zateže. Kao da je naslućivao odgovor. Zatim na vrata ulete neki momak posut prašinom. – Vatra! – zaurao je. – Gori Harperov dućan! – Za trenutak, sve je umuklo. Šerif je jasno video kako plameni jesičci izbijaju uvis. Zvono sa kola za gašenje požara već se čulo izdaleka. Bure i ručica za pumpanje bili su spremni, ali to će biti veoma malo u poređenju sa vatrom. Požar je mogao da se prenese i na druge zgrade. – Svi napolje! – povikao je on i opalio u vazduh. – Kofe u ruke! Nijednog da nisam video u kućama. Izgorećemo svi ako oklevate! – Poustajali su bez reči, obarajući uz put stolice. Tek su napolju počeli da se dovikuju i žagore. Avlon skrenu pogled prema Busteru. – Kakve to

ima veze sa vama? – upitao je tvrdim glasom. Ali, ovaj se nije zbunio. – Šerife, došao sam kočijom pre jednog sata. Zar bih govorio svima da otvaram trgovinu da sam imao veze sa požarom? To je čista slučajnost...

– Nisam siguran – procedio je Avlon, teško se savlađujući. – Ne pokušavajte da se udaljite odavde!

– Čekaću vas – obeća Buster. I Vejn Frobišer je istrčao napolje sa dva vedra puna vode. U salunu su ostali samo trojica: Avlon, Buster i Dok Holidej. Šerif i dva stranca, kojih se, na kraju krajeva, to nije mnogo ticalo. Avlon vrati kolt za pojas, grozničavo razmišljajući šta da preduzme. Dolazak Erkola Bustera i izbijanje požara u „Harperovoj robnoj kući“ čudno su se podudarali. Trebalo je da to ispita na svaki način, ali je takođe morao među ljude, da ih podstakne i okupi u što većem broju. Možda je, tamo, neko video nešto što bi uputilo na trag. Buster je izgleda izašao iz kočije pravo u „Nort Plejt“. On svakako nije podmetnuo vatru, ali, to ne znači da se s nekim nije dogovorio? Ili je sve, kako reče, čista slučajnost? – Vратиću se – samo je rekao Avlon i dugim koracima istrčao u zapaljenu noć.

Buster odahnu. Za trenutak mu se činilo da je ostao sam u salunu, ali je onda opazio priliku u tamnom odelu, za stolom. Čovek mu je bio okrenut leđima. Koliko je sa svoga mesta mogao da vidi, pred njim su bile karte. Činilo se da je prekinuta interesantna partija. Buster se poslužio jednim pivom, natočivši ga sam iz bureta na šanku. Naravno da će sačekati šerifa. Njegov alibi je neoboriv. Može da dokaže svaki minut gde je proveo, kao i da nikoga ne poznaje u Laramiju. Osim Džegera, naravno, s kojim je proveo pet-šest minuta pre nego

što je stigao u „Nort Plejt“. Harper neće mnogo osiromašiti. Vatra nije izgledala velika, goreo je samo jedan deo zgrade. Pa ipak, biće to loš predznak za posao. Ili će Harper propasti, ili će Buster na samom početku navući na sebe sumnju građana. Ali, to neće trajati dugo. Iza njega, kockar je polako napustio sto i približio se šanku. Buster je u ogledalu video Holidejevo lice i nije mu se dopalo društvo. To lice je itekako odskakalo od ostalih u salunu. I ne samo u salunu, bilo je to lice savršeno hladno, nepokretno, aristokratsko. Senka od oboda šešira pokrivala mu je lice sve do brade, ali sjaj ledenoplavih očiju ništa nije moglo da utrne. Zatim, kraj odela, bela košulja sa riševima, koltovi sa ukrašenim drškama... sve je to mirisalo na otmenog revolveraša ili kockara. Buster nije želeo da razmišlja dalje. Očekivao je neko pitanje, početak razgovora, primedbu, ali, ništa se ne desi. Holidej je doneo sa sobom nepopijenu čašu koja je imala oštar miris brendija. Savio ju je na šank, a onda se zagledao u Busterov štap. Spolja je i dalje dopirala graja, pucketanje greda i žara po kome pada voda.

– Zar vi ne gasite? – uplete se Buster, okrenuvši se prema Doku.

– Ne! – Odgovor je bio vrlo kratak i jasan. – Stranac? Sigurno niste dugo u Laramiju? Uostalom, nas se sve ovo napolju ne tiče, zar ne?

– Izgleda – odgovorio je Holidej. – Odavno nisam video kako izgledaju palikuće. Mislite da će ga šerif uhvatiti?

– Šta vi mislite? – pitao je Buster.

Kockar malo podiže glavu. Iako su mu usne ostale nepomične i stisnute, u očima mu se ogledala ironija. – Trenutno mislim da loše glumite – reče.

Buster se trže. Osvrnuo se. Bili su sami. – Nisam vas dobro razumeo – kazao je i osmehnuo se snishodljivo. Ruka mu kao slučajno klonu na ivicu šanka, pored srebrne „glave“ štapa. – Odelo vam pristaje – nastavio je kockar – ali, lice nije prikladno za trgovca.

Busterova sočiva blesnuše pri svetlu, dok je dizao glavu. – Igrate li poker? – upita.

– Imam neke adute.

– Ja volim fleš.

– Pre bi vam pristajala boja lopova. – Da li je to samo slučajnost ili stranac sa ledenim očima cilja pravo u metu, razmišljao je Buster. Ruka mu se nalazila kraj samog štapa! Nije bilo svedoka. Ako se šerif bude raspitivao, izmisliće mu priču o napadu. Bilo šta. Jer, neprijatno lice i još neprijatniji, dvosmisleni strančevi odgovori ukazivali su mu da mora brzo da radi. – Više mi ne prija – odgurnuo je pivo tako da je čaša pala na štap. Učinio je pokret da je pridrži da se ne prospe, a onda je zgrabio štap. Zamahnuo je... Ruka mu je ostala u vazduhu. Nebesa! Izveo je sve tako brzo, a stranac je ipak imao u ruci svoj kolt! Zlokobno je škljocnuo i opomenuo. Buster se odjednom preznojio. Bio je sačekan kada se najmanje nadao... Ruka mu je lagano klonula pred pretnjom niklovane cevi slavnog kockara. – Nije dva puta upalilo – dobacio je kockar. Buster je ćutao. Štap se ponovo našao na šanku. Holidej munjevito obrnu svoj „linkoln“ oko prsta, napravi dvostruki salto i sjuri ga za pojas brzinom koja se teško mogla pratiti.

– Ko ste vi? – upita Buster, bez svoje uobičajene snishodljivosti.

Kockar dohvati srebrnu kuglu u ruku, zagledajući je s pažnjom. – Ručni rad, ako se ne varam – reče. Pošto nije dobio

odgovor ni potvrđan ni odrećan, on vršci-
ma palca i kažiprsta desne ruke napravi
okret na levu stranu. Kugla se odvoji od
ležišta. Istog trenutka, on snažno povuče
i iz štapa kao iz korica izlete dugi, zašil-
jeni bodeži! – Već sam ovo video, čini mi
se u Santa Fe – promrmljao je kockar. Bio
je to pravi mač, samo sa kuglom umesto
klasične drške. Elegantnim pokretom,
Džordžijanac napravi po vazduhu neko-
liko oštih zamaha. Sečivo je prsnulo is-
pred Busterovog lica. Hteo je da uzmak-
ne, ali, vrh bodeža već mu se našao pod
grlom. Ostao je skamenjen.

– Bila je to gala predstava izvesnog
Frensis Lakroa – hladno je nastavio koc-
kar, nemajući nameru da sa zategnutog
Busterovog vrata smakne oštri vrh. – Ne
razumem – prostenjao je ovaj bojeći se
da nekim nepredviđenim pokretom ne
navuče pod grlo bodež. – Taj Lakro je
veličanstveno vladao svojim štapom kao
amajlijom. Radio je s njim sve moguće
piruete po vazduhu. Poslednji trik ili na-
zovite to finiš programa, bilo je potezanje
bodeža iz štapa i rasecanje jabuke u vaz-
duhu. Tačno po polovini.

Erkol Buster je unezvereno krivio vrat.
Pogled mu se preseljavao prema ulaznim
vratim. Ali, još niko nije nailazio. –
Dakle? – prenu ga neumoljivo hladan,
metalni kockarev glas. – Šta smeriš u
Laramiju, Lakro?

– Lakro? Ja ne razumem...

– Ko te je najmio? Ko te plaća?

– Ali, ja nisam...

Kockar malo pritisnu bodež. – Možda
će šerifa interesovati ova priča? – upita
potom. – Kada se glumac lati nekog posla
koji s njegovom profesijom nema mnogo
veze, onda je posredi neka podvala.
Kakva?

– Kažem vam, ja sam Erkol Buster,
Denver, Kolo...

– Umukni! – Kockar skide mač i čovek
odahnu, zanoseći se od malopredašnje na-
pregnutosti. Holidej baci bodež i vrh se
zabode u šank. Tako je i ostao, podrhtava-
jući pred licem Erkola Bustera, koje se
prelivalo avetinjskim bledilom. – Ne tiče
me se mnogo, uostalom – rekao je kockar.
– Ja sam samo u prolazu. Ali, ostaću neki
dan, da vidim u kakvu se to svinjariju
uvaljuješ, Lakro!

Buster je bojažljivo prihvatio mač i
stavio ga natrag u štap.

– Sledeći put bolje zalepi brkove –
dotuče ga Holidej. Buster mahinalno
podigne ruku prema licu. Zatim je uspeo
da izmami bled, jadan smešak. – Nećete
šerifu reći ništa? – pitao je.

– Treba li?

– Ne... Mislim s ovim požarom zaista
nemam nikakve veze. Ali, platili su mi da
preuzmem trgovinu.

– Ko?

– Ne znam... Ne bih umeo da kažem...

– To se mene i ne tiče – sleže rameni-
ma kockar i krenu prema stolu. Ubrzo su
se pred ulazom čuli koraci. Vejn Frobišer,
vlasnik saluna, vraćao se zadihan, garav,
poderan. Kada je upao i Morg Avlon,
čovek iz Džordžije je sedeo na svom
mestu. Činilo se da odatle nije ni micao.
A Erkol Buster, alijas Frensis Lakro, zurio
je u čašu piva kao da iz nje čita svoju sud-
binu. – Video sam Džasa Džegera – og-
lasio se Avlon. Buster se okrenuo na tu
stranu. Nestalo je podrugljivosti, kla-
njanja i dizanja obrva. Još je strepeo od
Holidejevog prisustva. – Šta je kazao? –
upitao je promuklo.

– Da vam predaje radnju – rekao je
šerif. – Suma nije za potcenjivanje. Imate
gotov novac?

– Imaću!

– Kada?

– Verovatno sutra... Ali, to se vas ne tiče, šerife! Sve je zakonito, zar ne?

– Jeste – klimnuo je glavom šerif – ali baš kada izgleda sve po propisu, izbije nešto na videlo. Nešto što se ne da predvideti.

– Ne razumem – rekao je Buster, okrnuvši kockara preko ramena pogledom. Ovaj je, međutim, nezainteresovano ređao karte ispred sebe.

– Razumećete – dobacio je Avlon. – Ako nešto zaškripi, niko vam neće pomoći. Danas se mnogo stranaca razmirelo po Laramiju. Kao da negde tone brod i pacovi beže u drugi...

Uskoro se pojavio i pomoćnik Bat Vest. On se nije ni video od gareži i dima, samo su mu se beonjače pokazivale kada je skretao pogledom i zubi dok je govorio. U ruci je imao prazno vedro, nesvestan da ga drži, još uvek. Iza njega se videla gomila senki. Ljudi su hitali prema salunu da se osveže. Vatra je bila ugašena, samo deo „Harperove robne kuće“ štrčao je u nebo ogoljenih stubova i greda. – Nema tragova – javio se Vest.

– Potkovice?

Odmahnuo je glavom. – Verovatno je stavio krpe oko njih... našao sam samo baklju.

– Niko ga nije video? Da li je bio samo jedan ili više njih?

Vest je ponovo odmahnuo glavom. – To je mogao da učini bilo ko – slegnuo je ramenima – ali, ne znam zbog čega?

– Možda on zna? – pokaza Avlon na Bustera. – Te optužbe treba dokazati, šerife – isprsi se glumac. – U pravu ste – reče Avlon. – Ipak ne volim više da vas gledam. Zar niste umorni od puta, mister Bustere? – Ovaj je nekoliko trenutaka pro-

cenjivao težinu šerifovih reči, zatim je uzeo torbu i štap, sačekao da mu Frobišer pruži ključ i uputio se stepenicama na sprat. Svi su ga pratili pogledom. Svi, osim kockara. On je dosta znao o Busteru, ali, nije bilo njegovo da se meša i time razbija glavu. Jedino ga je nervirala podudarnost dolaska jer, i on i Lakro stigli su istog dana. Sa raznih strana i sa raznim namerama, ali sumnje su mogle da porastu u šerifovim očima. Pogotovu ako bi hteo da napusti Larami odmah. A Morg Avlon izgleda nije bio mačji kašalj. Podsećao ga je na nekog... Na nekog poznatog, sličnog.

Vajata Erpa? Pantalone, čizme, „bantlajn“... mora da je čuveni maršal iz Dodža često zauzimao mesto u Avlonovim mislima. On kresnu palidrvce o čizmu i zapali cigaretu.

Avlon je bio dobar šerif. Imao je hitru ruku, sigurno oko, izbio je kolt iz Harperove ruke kao igračku. Ako bude tako nastavio, ako se bude proćuo poštenjem, nepodmitljivošću i revolveraškim refleksima neće dugo poživeti. Prvo će ga neko ovde omrznuti, a onda će se sjetiti lovci na slavu. Mnogi će poželeti da jednog takvog čuvara zakona bace u prašinu. I što se više bude protivio i uzvraćao udarcem, biće ih sve više.

*

U praskozorje, vrata na sobi Frensisia Lakroa otvorila su se bešumno. Posetilac je lepo video glumčevu glavu zavaljenu u jastuke. Cvikeri sa zlatnim orkvirom nalazili su se na noćnom stočiću, u podnožju lampe. Na podu, uz postelju, ležao je štap sa srebrnom „glavom“. Mutna, udaljena svetlost na istoku samo je nejasno ispunjavala sobičak „Nort Plejta“. Fren-

sis Lakro je u Larami stigao kao Erkol Buster. Imao je veoma istančane reflekse. Kao da je osjetio nečije prisustvo u sobi, ali se nije budio panično. Samo je malo otvorio oči i kroz trepavice ugledao senku na vratima. Poznao je tamni šešir i ispod njega kapuljaču sa dva kosa peroreza za oči. Naglo se podigao i čovek sa maskom je podigao ruku. – Čuti i slušaj – oglasio se prigušenim glasom koji je ispod kapuljače zvučao nerazgovetno i potmulo. – Doneo sam novac. Isplati ujutru Džegera.

Bunovan, Lakro je posegao rukom prema cvikerima, ali je nespreno zakačio lampu i zamalo je oborio na pod. – Rekao sam da slušaš, a ne da me gledaš – povisio je glas maskirani. – Da... mislio sam...

– Objavićeš da svu robu prodaješ upola jevtinije od Harpera. U početku ti neće verovati, ali doći će već neko da započne.

– Da...

– Sutra će stići nova roba iz Čejena. Karavan od dvojica teretnih kola. Ista roba kao Harperova. Kada se i za to pročuje, on će napraviti grešku i požeće da se obračuna...

Lakro je buljio u nejasnu konturu posećioca. Sve je pred njim bilo mutno, raspoznavao je obris šešira i tela, ali, glave kao da nije bilo. – Ali, ona vatra sinoć – javi seiskašljavajući se.

– Lepa vatrića, zar ne?

– Šerif sumnja da to ima veze sa mnom.

– Može da sumnja sve dok ne dokaže.

– Ima još nešto...

Maskirani je već polazio kada ga zaustavi Lakrov poziv.

– Šta to?

– Neko me je prepoznao!

– Zaista?

– Da. Zna mi ime, video me je u Santa Fe. Zna sve.

– Je li izbrbljao?

Lakro odmahnu glavom. – Nije... rekao je da se njega to ne tiče, ali, da će ostati da vidi kakvu to podvalu spremam.

– Gle? Taj neće dugo ostati u Laramiju. Kako izgleda?

– Stranac je. Visok, crno odelo, dva kolta na bedrima, bela košulja. Opasno puca!

– Uplašio si se?

– Jesam malo, u salunu kada me je prepoznao. Srećom bili smo sami i niko nas nije video, ali...

– Nemoj da se dva puta uplašiš. Greške ne sme da bude. A što se stranca tiče, neće imati više kome da isprika... – I senka iščeze sa vrata. Lakro stavi cvikere, ali kasno. Bio je ponovo sam u sobi i od spavanja više nije bilo govora. Prvi put se upitao u šta li se on ovo upetljao za nagradu od pet hiljada dolara? Isti ovaj neznanac našao ga je u Skotablaflu, s one strane Nort Plejt Rivera. Predložio mu je malu ulogu od nekoliko dana za novac koji svojim predstavama nije mogao da sakupi ni za godinu dana. Nije ga se ticalo o čemu se radi. Imao je da odglumi trgovca Bustera, i to je bilo sve! Izgledalo mu je prilično veselo, dok ga kockar nije prepoznao. Tada se uplašio da će ostati bez nagrade. A tada se zapalila i ona radnja, pa je pomislio da njegova uloga može da ima i neslavniji kraj. I pozeleo je da se sve to što brže okonča.

*

Tek pred zoru što su malo uhvatili sna. Jedino je Menol Kabesa ostao na nogama. Kada je jutro počelo da osvaja vidik, on se sa vidnim olakšanjem prekrstio i poljubio lančić oko vrata. Na tremu kuće pojavio se čovek. Visok, koščat, kakav je jedino mogao da izgleda ožiljkom obe-

leženi Pab Driskol. Ispružio je ruku prema gvozdenom trouglu koji se nalazio obešen o stub i snažno zalupao po njemu šipkom. Brjus Konej je skočio kao oparen i mašio se oružja. – Šta je to? – dreknu. – Doručak! – podsmešljivo će melez. Rufus Blint skide sa sebe jahaću kabanicu i prstima provuče kroz kosu. Nekoliko trenutaka je sedeo koliko da se rasani, a onda je čizmom udario Korneja. – Na posao, Brjuse! Radni dan počinje!

– Neka je proklet – procedi ovaj protežući udove. – Zove li nas to Lusi ili onaj njen đavo od nadzornika? – On dohvati opasač, ali ga Blint upozori. – Rečeno nam je bez oružja. – Kornej se namršti. – Kako? Ja sam bez ovoga kao golišav?

– Imaš čačalicu – dobaci Blint misleći na Kornejev nož u futroli na tregeru. – Ta mi je poslednja – promrmlja ovaj. – Jednu mi je polomio onaj kicoš! Zar ćemo zaista bez oružja pred onu nakazu?

– Hoćemo! – Blint krenu napolje. Jutarnju svežinu lagano je potiskivalo sunce, čiji se krajičak pojavljivao u brdima. Pab Driskol je stajao na remu i čekao ih. Prvi put su videli teretna kola na drugom kraju kuće, i u njih upregnuta dva konja. Oko njih se muvao čovek sa bradom. Kada su stigli pred trem, čuli su isto ono cijukanje kao kada su prvi put stali i ugledali Lusi Fridom. I ovog puta je izronila iz polumraka kuće, okrećući točkove šakama – u belim, čipkanim rukavicama. Voštano lice Paba Driskola izgledalo je pri dnevnoj svetlosti još ružnije i opakije. Lusi Fridom je imala „šlajer“ preko lica. Osećali su na sebi njen vreo, prodoran pogled. – Šorti vam je spremio kola – kazao je Driskol zagrobnim glasom. – Kupite alata, žice, eksere i ostalo što vam je potrebno da popravite ogradu i stubište.

– A novac? – iskrivi glavu Kornej.

– Sve će vam dati Buster bez novca.

– Ko je to Buster? – upita Blint.

– Trgovac. Danas je počeo da radi umesto Džesa Džegera. Recite da ste sa „Lusi“ ranča. – Blint je pogledao u nebo, žmirkajući. – Zar je otvorio tako rano? – promrmlja. – Vredan je – reče Driskol – Obećao nam je kredit. Šorti je sve sredio. – I on pokaza prema Parkeru, koji se smejujlio pored kola. Blint je zaustio da prigovori da su bili bez večere, a i bez doručka su sada po svemu sudeći. Ali, prečutao je. Ničim nije želeo da izazove sukob ili podozrivost. Žena u invalidskim kolicima je ćutala sve vreme. Kornej se seti noćasnijih krikova i sablasnog kikota koji su se čuli iz kuće, nije mogao da to ne spomene, mada je unapred znao da neće dobiti odgovor. – Da li ste i vi čuli „ono“? – upitao je, iako mu je Blint sa strane davao znak da ćuti. – Šta to? – upita Driskol. Njegov ožiljak kao da je naglo pocrveneo. – Onu ludačku vrisku – nastavio je Kornej. – Dolazila je iz kuće.

Nadzornik se okrete prema ženi. – Da ih otpustim? – upita. – Počeli su da sanjaju, umesto da misle na posao. – Možda su loše večerali? – primeti žena. – Nismo uopšte večerali – nadovezao se Kornej. – I šta ste čuli? – naže se Lusi napred. Žile na vratu joj iskočiše kao da stežu vilice svom snagom. – Smejanje... kikotanje ili urlikanje, ko bi znao na šta je ličilo!

– Jesi li ti čuo, Pabe? – okrenula se prema nadzorniku. Ovaj je odmahnuo glavom. Iz očnih duplji u Korneja su gledala dva užarena zrnca. – A vi? – okrenula se prema Blintu. – Nisam čuo ništa – odgovorio je ovaj. Kornej otvori usta, ne shvatajući. – A ti, mešanče? – prenela je pogled iza „šlajera“ na Kablesu. Ovaj je samo kažiprstom napravio krug oko desnog uva. – Onda je ovde neko lud

– zaključila je Lusi i okrenula točkove za povratak u kuću. – Treba rano leći i rano ustati.

– Naravno! – nakloni se Blint. – A sada se gubite na posao – otpremi ih Driskol, s krajnjim prezirom. Blint se savladao teškom mukom. U svakoj drugoj prilici on bi reagovao šakom ili koltom. Sada je morao da proguta mnogo štošta. Plen od poslednje velike pljačke u Loksburgu gde su životima platili Lenart i Skofild, ležao je ispod poda. Lusi Fridom je stigla pre njih na ranč, a oni su morali oprezno, da ne izazovu sumnju, da dopru do zlata. Zato su se prihvatili posla na ranču, s namerom da tu ne ostanu više od dva dana. – Donesi opasače – naredi Blint melezu. Šorti Parker se bez reči udaljio prema kući. Zastao je na stepeništu, nekoliko trenutaka posmatrao momke, a onda ušao unutra. Blint je bacio pogled na konja ispred korita sa vodom. Bio je pakleno znojav. Neko je na njemu jahao nedavno. Ali, ko? Sačekali su Kabesu, a zatim poterali kola kroz zaravan. Pomisao na grad najviše je razgalila Brjusa Korneja. Čak je počeo i da zvižduće. – Lusi je rekla da nema viskija – podseti ga Blint. – Neka se slika! – zacereka se ovaj. – Nema te sile koja bi me odvratila od krčme. Evo, čak je i Kabesa počeo da šmrkće. To je dobar znak da oseća pravi miris. Je li tako, „šarenookac“?

– Miris dima – rekao je ovaj mirno. – I kafe – dodao je Blint, zatežući uzde konjima. Točkovi su zaškripali po kamenjaru, poskakujući i klopajajući sve dok ne izađoše na ravan prostor. Kornej skoči sa daske koja je predstavljala vozačko mesto. Kabesa je prihvatio uzde i ostao da čeka obojicu. Njemu se nigde nije žurilo, ali je ipak svuda stizao na vreme i u pravom trenutku. – Ko se to ulogorio

u ovoj pustari! – mrmljao je Kornej. – Neke budale kao što smo mi – odgovorio je Blint. Ubrzo su naišli na vatru oko koje su čučala dva čoveka. Ustali su istovremeno s nekom vrstom bojazni na licu. Jer, bili su zatečeni daleko od pušaka i konja. Kornej i Blint prišli su nečujno. Ugledali su ih tek kada su bili na tri jarde od njih. – Šta radite ovde? – upita ih Blint. Ljudi su se zgledali. Bili su posuti prašinom, prilično jedno odeveni u jednostavne kaubojske pantalone sa štitnicima i košuljama od sivog pamuka. – Tražimo put do „Lusi“ ranča – odgovorio je stariji, sa prosedom kosom i retkom bradicom na obrazima. Taman je počeo da zavija cigaretu kada su ga iznenadili Blint i Kornej. – Zašto? – upitao je Blint. – Da radimo!

Kornej iskrivi usta u ružan osmeh i iskosa pogleda svog vođu. Ovaj pogladi brkove, smišljajući priču. – Da radite? Ko vas je poslao tamo?

Čovek pokaza palcem na jug. – Pročitati smo oglas u gradu.

– Odakle dolazite?

– Sa ranča „Tri sedmice“. Ostali smo bez posla, jer je vlasnik sve prodao i otišao u Čejen.

Blint pogladi brkove s oba prsta, spuštajući im krajeve naniže. – Nema ništa od toga – rekao je hladno. – Od čega? – upita mlađi kome se očigledno nisu dopali ni Kornej ni Blint. – Od posla. Sve je popunjeno.

– Kako znate?

– Idemo odande.

– Možda im je ipak potrebno još ljudi...

– Kažem vam da nije.

– Hoćemo sami u to da se uverimo – isprsi se mlađi sumnjičavog izraza. – Vi niste nadzornik. A ni vlasnik, svakako.

– Najbolje da se vratite – predložio je Blint. Njemu nikako nije išlo u račun da

mu se na ranču pojave još neki i da ga ometaju u traganju. – Plata je bedna, a posla ima dosta.

– Zašto ste onda vas dvojica ostali?

– Trojica – rekao je Kornej dajući im do znanja da nisu sami. – Jedan je u kolima gore, s puškom. Dakle?

Stariji se saže i prosu iz lončeta preostalu kafu na vatru. – Žalićemo se šerifu – rekao je. Blintova šaka pade na kolt i izazva nemir u njima. Činilo se da su manje vični oružju nego rančerskom poslu. – Nećete reći ničemu ništa – lagano je izgovorio Blint i izvukao kolt. – Ovde vas možemo pokopati da vas ni lešinari ne omirišu...

– Ubićete nas? – zadrhta mlađem glas. Blint se osmehnulo. – Zavisi – rekao je istim onim sporim akcentom. – Krenite na suprotnu stranu. Ako vas vidimo u gradu, pucaćemo. I na vas i na šerifa, jasno?

Kako nisu odgovarali, Blint pritisnu oroz. Zrno prohuja kroz šešir sedokosog kauboja i zanese ga. – Jasno?

– Da, jasno je... Hajdemo Bleki! – Blint okrete cev prema konjima i sasu preostale metke pod njihova kopita. Njišteći i propinjući se, životinje se razdvojiše na suprotne strane, niz kamenjar, dok su im sedla poskakivala na leđima. – Trebaće vam vremena da ih nađete – dobacio je Blint. – Taman toliko da razmislite i da se opametite.

Zatim su ih ostavili. – Možda i nismo morali da ih oteramo – govorio je Kornej zauzimajući mesto pored Blinta na sedištu. – Pobegli bi oni sa ranča čim bi im Driskol pokazao lice.

– Možda – rekao je Blint – ali, ovako je sigurnije. Kornej je nastavio zviždući sve do Laramija. Sada su morali da zaobilaznim putem pređu Blatni Potok, jer

uzani mostić nije mogao da primi široka i teška kola sa dva konja. – Ne gledaj ni levo ni desno – opomenuo ga je Blint. – Prvo posao, pa onda čaša.

– Hoćeš da kažeš da moramo prvo u trgovinu? – zabezeknuo se ovaj. – Kakav si ti to čovek? Dan i noć nisam stavio kap u usta, a ti govoriš prvo o poslu? Šta je s tobom, Rufe?

– Ništa, hoću da trezan dočepam Fridomovo zlato.

– I ja bih, ali... – Zatim je naglo uču-tao neraspoložen. Početak glavne ulice dočekao ih je mirno. Bio je prohladan, pust, zastrven senkama kuća i potkrovlja. Točkovi teških kola odjekivali su o zidove s obe strane. Onda se ulica proširila, izgledalo je da se odjednom preseljavaju u drugi svet. Taj deo bio je načičkan radnjicama, napisima, salunima i prolaznicima. Nešto se izgleda dešavalo. Nagoreli deo „Harperove robne kuće“ odavno se više nije dimio. Preko puta, ispred trgovine Džasa Džegera tiskala se gomila. Malo dalje, pred šerifovom kancelarijom nalazila se još veća. Kornej ukrsti pogled sa Blintom. – Ostavićemo kola ovde – rekao je ovaj. – Ti i Kabesa uto-varite sve što treba.

– A ti? – upita Kornej. – Malo ću da pronjuškam... – Nemoj bez mene u salun! – zareža Kornej. Blint se umeša u gomilu pred kancelarijom šerifa Morgana Avlona. Čuvar zakona u Laramiju stajao je sa rukama prekrštenim na grudima. Ispred njega je visok, plećat, dosta glavat čovek u polucilindru objašnjavao nešto žestoko. Rukama je opisivao po vazduhu krugove i okretao se uglavnom na levu stranu. Bio je to Rok Harper. Imao je široko lice i debeo vrat, guste brkove razdeljene po sredini i visoko podšišanu kosu. Čupave obrve kostrešile su mu se i nabirale posle

svake druge reči. Na prstima leve ruke presijavalo se skupo prstenje. Na sebi je imao prugasto odelo, širokih revera i uskih nogavica. Zlatni lanac od džepnog časovnika pravio je luk između srednjeg dugmeta i džepa na prsluku bele boje. Avlon je ćutke slušao trgovca. Okupljeni ljudi su s izvesnom zburadošću iščekivali ishod ovog oštrog dijaloga. Verovali su da će šerif ostati pri svojoj reči. Trgovčev sin odležeće u zatvoru najmanje do uveče. Harper je besneo. – Šerife – povisio je glas – ovde se ranije i mahalo i pucalo iz koltova! I, niko nije zatvaran. Nemate pravo da na osnovu svojih pretpostavki prekoračujete ovlašćenja koja su vam data! Pripazite!

– To i nameravam – odgovorio je šerif. – Zato sam Larija i strpao u „ledaru“!

– Ne razumem taj vaš prokleti izraz! – prasnuo je Harper. – Otkada zatvor nazivate leđarom?

– Otkada su u njemu usijane glave! – Harper ljutito udari pesnicom desne šake o dlan leve. – A ovo? – pokazao je prema trgovini Džasa Džegera, gde je Frensis Lakro već počinjao da sniženim cenama obara Harperov dobar glas. – Ovo tamo... to je pljačka! Podla prevara! Tamo su se naselili palikuće i zločinci! I vi to gledate?

– Tražite ga – preseče ga mirno šerif. – Ko... koga? – besneo je. – Pa, tog zločinca – osmehnu se Avlon. – Za mene on ima uredne papire, novac kojim je Džeger isplaćen... Dok ne dokažete da je lopov, on može svoju robu da deli i besplatno. – To je nelojalna konkurencija! – besneo je Harper. – Ja sam šerif, a ne pravnik. – Harper se okrenuo prema ljudima oko sebe. – Čuli ste? – povikao je. – U Laramiju se šapure lopovi i smutljivci. Poš-

tene građane vode u zatvor! Gde sve ovo vodi?

– Prema Busteru! – dočeka neko, ali, Harper ne otkri ko. Gomila se nasmejala grohotom. Trgovac preblede. Izgleda da su počeli da mu okreću leđa. Gušeći se, on ponovo ukrsti pogled s Avlonom. – To je vaša poslednja reč, šerife? – upita. – Doći će kući večeras – klimnu glavom Avlon. – Nikada me niste podnosili – dobaci trgovac silom se osmehnuvši. – Možda ste i vi umešani u ovu zaveru? U požar?

– Ako toliko volite sina možete mu se vrlo lako pridružiti – reče Avlon sevnuvši očima. – Pretite? – začikavao je. – Obećavam!

Harper se okrete, prokrči put kroz lanac ljubopitljivaca i odjuri prema svojoj robnoj kući. Polovina ljudi se lagano izdvajala u pravcu bivše Džegerove trgovine. Roba upola cene više nije bila trik. Nošena je prvo na rukama, ramenima, a onda na kolima. Prostor ispred trgovine uskoro je ličio na vašar. Tada je izbila i tuča. Frensis Lakro, alias Buster, smeškao se i trljao ruke. Prodaja je išla preko svakog očekivanja. Ako ovako bude i sledeći dan, njegova misija završiće se ranije nego što je mislio. Po strani, Kabesa je sedeo na kolima sa robom. Gledao je čitav taj cirkus i cerio se. Što se Korneja tiče, on se odšunjavao prema „Nort Plejtu“.

*

– Slobodno? – Džordžijanac je podigao pogled. Iznad njega, bradato Parkerovo lice zburadim smeškom je propratilo hvatanje naslona stolice. Spustio se na nju, ali, ne zadugo. – Nisam rekao da sednete – prosu se po njemu Holidejev glas kao led. – Ne volim da čekam – slegnuo

je ovaj ramenima, drsko se cereći. – Mislim da ste kockar?

– A vi ste smrdljivi jarac – odgovorio je Dok. – Što se prvo ne okupate? – Ne primećujem da smrdim – odgovorio je Parker. – Da li vam to smeta u pokeru? Posmatrao sam vas desetak minuta. Niko da se smiluje da vam priđe i odigra partiju. Kao da ste kužni?

Izazivač, pomislio je Dok u sebi. Salun je imao postioce uglavnom oko šanka. Još je bila sveža tema o hapšenju Larija Harpera i sniženim cenama Erkola Bustera. Bilo je kasno popodne.

Vejn Frobišer, vlasnik, primetio je na koji je način Šorti Parker prišao Holideju i razmišljao je da li nekoga da pošalje po šerifa ili Bata Vesta. On je imao dobar nos kada se tiče nevolja. Namirisao bi je pre nego što bi pokazala svoje prave zube. Holidej je stavio špil na sredinu. – Malo govorite? – upitao je Parker.

– Sada igram.

– Mislite da ćete me dobiti?

Kockar mu uputi dug, podrugljiv pogled. – Hoću – rekao je. Parker se nasmejao glasno. Odjednom je dobio volju da se šegači. Stranac je samo na prvi pogled izgledao opasan. Mora da je ispod te ljuštore od tamnog odelo, bele košulje i teških koltova bio sakriven kukavica ili bedni hohštapler. – Dosadno je u Laramiju – nastavio je Parker. – Prilika je da se malo zabavimo, zar ne? Videli ste onu gužvu kod Džegera?

Holidej ga, činilo se, nije slušao. Ali, osetio je na sebi strančev ispitivački pogled. – U stvari – otezao je Parker – nisam mislio na Džegera već na onog drugog, Bustera. Ne liči mi mnogo na trgovca? Džordžijanac podeli karte. – Pre na nekog probisveta... ili prevaranta. Šta vi mislite o tome? – Opet ga je dočekalo lede-

no ćutanje. Parker je očekivao sasvim drugu reakciju. Da se nije malo prebacio? U crno odeveni stranac imao je čelične nerve ili slabe uši. – Dižem na deset – rekao je Parker. – Dvostruko! – odvratio je Dok. Da se ne zalećete, mister? Koliko sam video, niste kupili nijednu kartu?

– Idete? Ne?

– Naravno. S ovim fulom bih išao mnogo više... – On ispruži ruke, ispitivački pogledavši partnera. Ne, nije se varao. Ovaj je imao bolje karte. Povukao je prste. – Imate karte?

– Tako nešto.

Parker se nasmeja. – Imate i sreće, čoveče. Koliko košta vaše odelo?

– Da igramo u njega? – iznenada predloži kockar. Parkerovo lice se razvuče u pakosni osmej. – Bravo! Igraćemo u odelo. Moje nije tako otmeno, smrdi, ali je ipak odelo, zar ne? – zatim je stavio šaku na karte. – Već gubim, mister?

– Kako vi hoćete. – Parker je lebdeo sa šakom kao da procenjuje mesto gde se nalazi dvojka ili trojka. Onda je presekao. – Petica! – ote mu se bez mnogo oduševljenja. – Sada vi... – Onda je zastao i pogledao preko Holidejevog ramena. – Očekujete nekog prijatelja? – upita. – Ne! – rekao je Dok. – Jedan stoji kraj šanka i pilji u vašem pravcu. – Nasmejao se. – Moj nije.

– Ima li crvenu košulju?

– Upravo tako.

– I tregere? Kolt sa drškom napred?

– Tačno. Zar ga poznajete?

– Prisustvovao sam njegovom kupanju. Evo karte. – Parkeru je izgledalo svejedno. Kada je Holidej podigao četvorku on se nasmejao cinično. – Čoveče, vi zaista imate sreće – rekao je zavalivši se na stolicu. – Ali, odelo ostaje na meni.

– Mislite? – Glas koji je izašao iz Holidejevih usta kao da je bio ledena šaka, koja udara po obrazu i obamire ga. Šorti Parker se ukruti. – Ne mislim – reče – siguran sam. Šta ćete preduzeti da mi ga skinete?

– Zapaliću ga. – On kresnu palidrvce o nogu stola i vrškom prsta ga uputi prema Parkeru. Iznenaden, čovek sa „Lusi“ ranča se trže, odskoči i poteže za koltom. Uzalud! Niklovana cev „linkolna“ poravnala se sa Parkerovim stomakom. Osetio je grčenje u želucu. Nikada nije video tako brzo potezanje. Ni takav pogled. Da je mogao, sada bi pojeo sve što je rekao. Ali, bilo je kasno. Holidej opali. Opasac sa Parkerovih kukova slete kao da ga je nevidljiva ruka otkopčala. – Skidaj se! – naredi Dok. On je bio kockar. I kockarske dugove je naplaćivao i vraćao. Levom rukom je pridržao kolt, iskosivši se malo prema šanku. – Ostavi gvožđuriju na miru – dobacio je iznenada prema Korneju. Lupež se zablehu u svoju ruku, trže uvis i požuri da ispije svoje piće. Za to vreme, Parker je oklevao sa svlačenjem. Holidej opali još jednom. Opasac odlete još nekoliko koraka dalje, van Parkerovog domašaja. – Dakle? Da pucam u noge?

– Ne smete... Nećete olako proći, prokleti dendi!

– Zar? – Na ulazu se pojavio Bat Vest. Pomoćnik šerifa iz Laramija obuhvatio je pogledom salun, prepozao Parkera koji mu je već jednom dosađivao i odjednom se napravio da ne vidi scenu. – Šta ima novo, Vejne? – okrenuo se prema barmenu. Vlasnik saluna pogledao je Vesta kao da je sišao s uma, a onda je shvatio. – Ništa! Sve je mirno. Šta bi moglo da se desi u Laramiju u ovo doba? – Ostali gosti nisu mogli brzo da shvate ovakvo

Vestovo ponašanje. A ni Parker nije očekivao da će se pomoćnik šerifa napraviti gluv i slep. – Nije bilo pucnjave? – nastavi Vest.

– Ne! Čuo si nešto?

– Nisam, a ti? Ako bude nešto, javi mi.

– O.K. – I na iznenađenje prisutnih Bat Vest je napustio salun a da nije ni trepnuo okom. Iznenadenje nije mimoišlo ni kockara. Što se tiče Parkera, on je zaškrgutao zubima i prokleo dan kada se upustio u kartanje sa demonskim kicošem. Holidej podiže cev. Šorti Parker užurbano skide košulju i baci je na pod. Ostao je u gornjem delu veša, prljav, zamašćen i maljavih prsiju. Holidej obrnu kolt i vrati ga za opasac. – Izgleda da bi daljim skidanjem otrovao vazduh – reče. – Zato se pokupi. – Parker se saže, dohvati košulju i opasac i izađe napolje, pognute glave. Na izlazu je zastao, verovatno sa namerom da se okrene i dobaci nešto, ali se predomislio i produžio put. Frobišer odahnu. Sve se ipak svršilo dobro. Nijedno razbijeno ogledalo, nijedna smrskana svetiljka. Holidej se okrete prema Korneju. Ovaj se pravio da ga ne vidi. Izgubio je volju da dva puta iskušava sudbinu. Dok je bio nedostižan za njega. Zato se opredelio za viski. Pio ga je naiskap, jednu čašu za drugom. Blint ga je malo kasnije našao sasvim pripitog. Bez reči ga je ošamario, okrenuo u krug i nogom izbacio na ulicu. Kornej se cerio glupo. Nije ga bolelo, ali, sve mu je bilo vrlo smešno. Utovarili su ga u kola i krenuli prema ranču.

Uveče, Morg Avlon je ispunio obećanje i pustio Larija Harpera iz zatvora. Mladić se bez reči oteturio preko ulice gde ga je čekao otac. Srećom, niko nije video momka kako izlazi. Trgovac je sačekao sina ispred svoje robne kuće.

Lampe su bile pogašene, jedino od saluna „Nort Plejt“ padalo je nešto mutne svetlosti. Mladić nije želeo te večeri nikakve prekore. Ni savete. Začudo, izgledalo je da ni otac nije spreman na to. Čuteći ga je sačekao i samo lako stisnuo za podlakticu. – Najradije bih se vratio s koltom i ubio ga – rekao je ispunjen gnevom prema šerifu. Lari podiže glavu. – Šta se desilo? – piao je. – Čuo si za požar? Ali, to nije ono najgore. Neko hoće da me uništi, preko one budale sa cvikerima.

– Ko to?

– Ne znam... ali, od dolaska Lusi Fridom, sve je krenulo naopačke. – Harper skide polucilinder i šakom zagladi kosu. – Ti si je i ranije znao? – upita ga Lari.

– Koga?

– Tu Lusi... Mama je nešto pomenula jednom. Volela te je?

Harper je odmahnuo rukom. – Bilo je to davno. Htela je da se uda za mene, ali, nije mi ni na pamet padalo da se ženim. Čak mi je pretila da nosi moje dete. Naravno, služila se svim i svačim da bih je samo oženio.

– Zašto nisi?

– Nisam je voleo. A ona to nije htela da shvati. Bila je razmažena bogata jedinica sudije Tomasa iz Čejena. Bio je to njen prvi poraz. I što sam je više odbijao, sve je više tugovala i proganjala me...

Mladić se približi ocu. – Nikada mi o tome nisi govorio. U stvari, mi malo razgovaramo, oče.

– U pravu si. Osećam da mi neko želi zlo, Lari. Zato nemoj biti blizu mene.

– O čemu to pričaš?

– Poslušaj me... Nešto će se desiti u Laramiju. Čuvaj majku i skloni se od mene. – Harper stavi polucilinder na glavu i zagrli sina. Kao da se opraštao na

neki način. Mladić se trže. – Ne verujem da ti neko nešto može – rekao je osvrćući se okolo. – Ti si godinama ovde ugledan čovek, svi te poznaju, poštuju, vole...

– Vole? – dobaci Harper sa tugom. – Video sam ih koliko me vole. Odmah su otišli kod onog... Bustera.

– Šta taj hoće? Povešću nekoliko svojih prijatelja i sabiću mu zube u potiljak...

– Dosta! – prekide ga oštro otac. – Tvoji prijatelji samo mogu da te uvale u neprimilike. I ko su oni? Kovač, sedlarov sin, konjušar, besposličar... Zbog njih si i odsedeo u zatvoru.

– Volim svoje društvo, a ne tvoje – obrecnu se Lari. Harper uzdahnu. – Uostalom... Sutra ću za svaki slučaj otišli u Čejen.

– Zašto?

– Da osiguram robnu kuću pre nego što se pročuje o požaru. Ako se meni nešto desi... – Mladić je već postajao nervozan. – Stalno slutiš nesreću. Hajdemo da nešto popijemo kod Frobišera! Dobro će ti doći. – Harper je zavrteo glavom. – Mislio sam da će ti bar za jedno veče izaći iz glave salun i viski. Sve ima kraj, Lari. Tebi je devetnaest godina, a nisi nijednom stao iza moje tezge.

– Ne interesuje me... – Harper je izvadio džepni sat i okrenuo ga prema svetlosti. – Idi do majke, ja ću još malo da obidem trgovinu. Razgovaraćemo ujutru.

– Opasač mi je ostao kod šerifa.

– Ja ću ga uzeti.

Lariju kao da se još nije išlo. – Je li bila lepa? – upita.

– Ko? – okrenuo se trgovac.

– Lusi Fridom?

– Bila je bogata – odgovorio je Harper posle kraćeg ćutanja.

– Zašto ne odeš da je vidiš? Da je upitaš ima li ona veze sa pretnjama? Sa požarom?

– Video sam je kada su je iznosili iz voza, u kolicima. Ne bih želeo da mi se to ponovo desi. Ne znam da objasnim... Osećam krivicu, mada sam svestan da nisam kriv. Bob Fridom je bio lepši od mene, ali ju je uzeo zbog para, kako bi napravio advokatsku karijeru... Uostalom, zar bi mi priznala? Ne! Možeš li to da zamisliš: ja se pojavljujem, ona misli da sam došao da je pozdravim i vidim, a ja je optužujem! Glupo, zar ne?

– Jeste – priznade mladić. – A možda je taj Buster umešan? Ko zna? Za novac se uvek mogu iznajmiti revolveraši i palikuće. Raspitaću se ja već za tog Bustera...

– Ja bih ti predložio nešto drugo – rekao je mladić. – Da čujem?

– Neka šerif pripazi na našu kuću da je ponovo ne zapale. A ako on neće...

– Dva puta je neće paliti. Ne brini, meni se ionako ne spava... – rekavši to, Rok Harper se lupnu po kaputu, a onda rastvori levi kraj! Tamo se nalazila futrola na naramenicama i u njoj minijaturni „star“. Lari se nasmeja. – Ti i oružje? To je tako smešno...

– Nije mi do smejanja – odgovorio je trgovac. – A mogu da ti dam i lekciju iz gađanja.

– Ti?

– Ja. I prestani da me smatraš odvratnim trgovcem koji ume samo da laže narod i zgrće dolare u svoj trezor. To misliš o meni, zar ne?

Lari je ćutao. – Odlazi sada – gurnu ga lako otac. Lari poslušao.

„Harperova robna kuća“ imala je deo za stanovanje. U stvari, bila je to zgrada u kojoj je vešti trgovac smestio radnju i

četiri sobe sa predvorjem i terasom. Sada je svetlela samo ta strana. Mladić je na uglu zastao i pogledao prema ocu. Ali, njega više nije bilo na istom mestu. Lari je uzdahnio, slegnuo ramenima i produžio put. A, nedaleko iz senke dugačkog trema ispred „Nacionalne Vajoming banke“ koja se nadovezivala na istočni deo Harperove zgrade, iskrsnuo je čovek. Žar upaljene cigarete se pojačao i napravio za trenutak purpurni krug po licu Doka Holideja. Gledao je prema trgovcu koji se udaljavao na drugoj strani. Nehotice, slušao je razgovor koji ga se nije ticao. Poželeo je malo čistog vazduha, napustio zadimljeni „Nort Plejt“, rešen da sutradan odjaše dalje. Za Ajdaho! Nije uspeo da se iskrade kada su Harperovi zastali blizu njega. Ostavio je sve kako jeste, on nevidljiv, oni uvereni da su sami. Na drugoj strani, pomoćnik šerifa Bat Vest je prolazio ulicom u svojoj uobičajenoj večernjoj šetnji. Zamakao je za ugao, nadvirujući kroz prozore banke. Ničeg sumnjivog. Ušao je zatim u krčmu „Silver Slim“ i tamo ostao neko vreme. Četiri vesela momka su istovremeno izašla iz krčme, dohvatila konje i odjurila niz ulicu, podvrisakujući. Posle toga, nanovo se sve utišalo. Kockar je spustio opušak na prašnjavo tlo i zgazio ga petom čizme. Onda je čuo krik! Trgao se... Neko je ispustio uzvik smrtnog straha. Uzvik koji se gubio u čudnom gušenju, nalik na uzdah ili ropac. Dolazio je sa zapadne strane „Harperove robne kuće“. Džordžijanac zabaci krajeve svog kaputa iza drški koltova. Koraknuo je, zaboravljajući da ga se u Laramiju ništa ne tiče. Pa ipak, sudbina mu je dodeljivala nezahvalne uloge. Ovoga puta naleteo je na čoveka opruženog za stub. Šešir se nalazio malo dalje. Holidej izvuče desni

„linkoln“ . Prišao je bliže. Iza leđa nepomične žrtve, štrčao je bodež sa srebrnom „glavom“! Mač Lakroovog štapa! Nije morao da pogleda o kome se radi, prepoznao je široka leđa, prugasto odelo i komad belog prsluka. Trgovac Rok Harper bio je mrtav... Kockar kleče, stavi dlan pod čovekovo grlo. Nije bilo otkucaja ni daha. Okrenuo se na vreme da opazi tračak odsjaja na cevi nekog oružja. Blesnulo je s ugla, na kome je o samo jedan klin bila obešena firma Harperove trgovine. Požar ju je nagoreo i iskrivio, pa je ostala da se klati, stružući ivicama o ostatke greda i zida. Narandžasti plamen buknuo je sa te strane, i metak je okrznuo Holidejevo rame. Bacio se preko leša, nasumce pucajući. Bio je zaista lepo izložen napadaču. Na čistini, okružen bleđom svetlošću preko puta, dok se ubica krio pod ogrtačem noći i senki. Osetio je da mu se prašina uvlači u nozdrve. Okrenuo se dva puta oko sebe i dočekao na laktove. Zrna su ga pratila sve dok se nije zaustavio. Onda se čulo škljocanje i iz mraka se izdvojila nejasna senka. Holidej mirnije nanišani i pritisne obarač. Kao odgovor, čuo je jauk. Dok izvuče kolt sa levog boka. Međutim, topot konja mu je stavio do znanja da se trudi uzalud. Nepoznati je uspeo da pobegne! Bat Vest je trčao iz „Silver Slima“ s otkočenim oružjem. Klavir u „Nort Plejtu“ ponovo je zamukao. Ulazna vrata bila su načičkana radoznalcima. Ali, niko se još nije usuđivao da potraži odgovore preko praga. Pomoćnik čuvara zakona u Laramiju stigao je do kockara s nedoumicom koja mu je ispisivala celo lice. Jedino u šta je bio siguran, bili su momak u tamnom odelu i mrtvi Harper. Ali, bodež, pucnjava, udaljeni odjek jahača, sve je to moglo da sačeka Morga Avlona. – Šta se desilo?

– promrmljao je Vest. Holidej je punio magacin svog „linkolna“ sa neverovatnom mirnoćom. U Vesta nije ni pogledao. – Šta je ovo? – dotače Vest srebrnu kuglu mača.

– Polovina štapa – odgovorio je Holidej, stavljajući kolt u futrolu. Vest ga je gledao s nerazumevanjem. – Na koga ste pucali? – upita. – Ne znam – odgovorio je opet Dok. – Našao sam ovog čoveka ovde, ovako... a onda je neko pozeleo i mene da složi kraj njega.

– Ko to?

– Kada bih znao ne bih stajao ovde – slegao je ramenima kockar. – Ali, verovatno njegov konj ima kopita... – Rekavši to, on se uputi prema konjušnici u kojoj je ostavio Miga. Bila je to velika drvena baraka s otvorenim senikom i vratima kroz koja su mogle da prođu dve zaprege. Vlasnik konjušnice, Ned Toli, sačekao je stranca na ulazu, gurajući levo krilo ramenom. Štarac je zarzao kada je osetio gospodara. Holi je pretekao Holideja i nabacio sedlo na ždrepcu, iako mu niko ništa nije naredio. Holidej uzjaha. Čovek koji je pucao na njega, sigurno to nije činio iz straha da bude otkriven. Naprotiv, mora da je imao razloga da i njega pošalje na onaj svet. Ali, ko je to mogao da bude? Osim Parkera, s kojim je imao kratak sukob u „Nort Plejtu“ i lupeža ptičjeg lica sa tregerima, kog je gurnuo u Blatni Potok, nije video nikoga drugog ko bi mu radio o glavi. Holidej izađe iz konjušnice. Na ulici, okrenut prema njemu, nalazio se jahač. Međutim, zvezda se ljeskala na oskudnim laramijskim svetlostima. – Prepoznali biste ga? – upitao je Morg Avlon. – Ne – kratko je uzvratio Dok. – Ipak ćemo krenuti zajedno.

– Kuda?

– Za napadačem. Ne verujem da ste rešili da gledate mesec.

– To je moja stvar, šerife.

– I moja. Neko je pucao na vas, zar ne? Ako nemate nameru da od mene zatražite pomoć, znači da ste ili kukavica ili čovek koji sam rešava svoje probleme. Znači, ovo drugo... – Avlon potera konja uporedo sa šarcem. – Ostavio sam Vesta da umiri udovicu Harper i njenoga sina. Pretpostavljam da će on to umeti bolje od mene. – Holidej je napravio mali luk, našavši se na mestu gde je otprilike bio skriveni strelac. Nedaleko, gomila posmatrača okupljala se oko leša. Čuo je Vestov glas, a onda bat čizama novih radoznalaca. – Šta tražite? – upita šerif šapatom, videći da se kockar naginje iz sedla. – Malo krvi, šerife.

– Krvi? Hoćete da kažete da ste ga...

– Jauknuo je. Pretpostavljam da je okrnut.

– Ja ne vidim ništa osim prašine...

– Prašina skuplja tečnost. Mora da ima negde i grudvica... – Sjahao je i nekoliko trenutaka gledao otiske čizama. A onda je ponovo ćutke uzjahao. Avlon ga je pratio. – Ko bi nešto imao protiv vas? – upitao je tiho, dok su izlazili iz Glavne ulice. – To je isti čovek koji je ubio Harpera.

– Zašto tako mislite? A mač? – izgledalo je da se šerifovo lice u senci, lagano rasplinjava u osmeh. – To je prilično naivno, mister. Mač je deo štapa koji ima Erkol Buster. Očigledno da on ne bi bio budala da ostavi tako vidljiv trag. – Kockar je ćutao, čuvar zakona u Laramiju nije bio glup. – Neko mu je to ukrao, ili...

– Ili?

– Ili ga je on negde zaboravio?

– A ako je on u pitanju? Ako je već pobegao?

– Od mene još niko nije pobegao, ako to ja nisam želeo. Uostalom, dao sam nalog Batu Vestu da uhapsi Bustera za njegovo dobro.

– Moraće ponešto i da prizna, zar ne?

– Na to i računam. Ipak, mogli biste da mi se predstavite, mister. – Kako nije odmah dobio odgovor, Avlon je ravno-dušno slegnuo ramenima. – Nije ni važno. Oslanjam se na svoj instinkt umesto na imena, mister. Siguran sam da niste ni lupež ni revolveraš.

– Zašto ste tako sigurni u to?

– Možda bih to teško mogao da objasnim, ali, verujem u to. U najgorem slučaju ste kockar, naravno.

– Neka ostane na tome, šerife.

– Da li se varam?

Holidej je naglo mamuznuo Miga. – Zavisi – promrmljao je. Prešli su mali uzani mostić preko Blatnog Potoka i krenuli na sever. Na jednom mestu, Holidej je sjahao, kresnuo šibicu da pogleda teren, a onda se zagledao u noć. – Šta se nalazi u tom pravcu? – upitao je.

– Ništa naročito, osim... osim Vučje Doline. Tamo je otišao?

– Po svoj prilici.

– Do đavola! – ote se Avlonu. – Tamo je „Lusi“ ranč! Onaj Driskol. Mora da on ima veze s ovim ubistvom! Niko drugi! – Pošto je kockar ćutao, šerif je izvadio svoj „bantlajn“ proverio doboš i vratio ga natrag. – Idem tamo – reče. – Zašto? – zaustavi ga Holidejev glas iz tame. Avlon se malo iskosi u sedlu. – Zato što je to moj posao.

– Možda oni očekuju da dodete? A kakve dokaze nosite sa sobom, osim sumnji? Nikakve!

– Šta biste vi uradili na mom mestu?

– Vratio bih se u grad. Oni će morati ponovo da se jave i da naprave grešku. – Šerif zavrte glavom. – Ne volim da čekam – promrmljao je. – Možda još neko može da strada u tom iščekivanju. Ne, ja idem tamo!

– U redu, mene se to više ne tiče – rekao je Holidej. Avlon klimnu glavom. Zatim je poterao konja prema kamenjaru. Njegov šešir se ukaza na mlečnobeloj zvezdanoj svetlosti, a onda ga prekri zavesa noći. Holidej je gledao za njim. Kao da su ga misli prikovala za tlo.

★

– Gospode! – uzviknuo je Frensis Lakro, nabeđeni trgovac iz Denvera, kada su vrata njegove sobe bila izvaljena udarcem noge. Skočio je kao uboden i potegao rukom za štap. Nebesa! Na njemu nije bilo kugle! Zbunjen, povukao je prekrivač do grla, ništa ne shvatajući. Nekoliko ljudskih silueta ispunilo je prostoriju. – Bustere! – pozvao ga je neki glas. – Ne mrdaj!

– Šta to znači? – uzviknuo je glumac. Neko je blizu njega kresnuo šibicu i upalio svetiljku na noćnom stočiću. Lakro ugleda šerifsku zvezdu na košulji Bata Vesta. – Uhapšen si! – reče mu ovaj i tutnu mu kolt pod nos. – Oblači se!

– Zbog čega? Šta to treba...

– Umukni ubico! – zaurla s ulaza drugi glas. Tamo je stajao Lari Harper, bleđ, raščupan, usijanih očiju. Srećom, bio je bez opasača, ali, pogled mu je ubijao. Lakro se okrenuo prema Vestu. – Ne shvatam kakav je to način da mi upadate u sobu usred noći...

– Rekoh da se oblačiš – opomenuo ga je Vest i pokazao na kockaste pantalone i kaput. Mladi Harper je vlažnih očiju pra-

tio svaki pokret trgovca. Ali je Bat Vest takođe više motrio na njega nego na Lakroa. Mladić je bio izgleda, istinski pogođen naglom očevom smrću i bio je u stanju svašta da uradi. Glumac je bezvoljno navlačio pantalone. Vest podiže štap i počeo ga zagleda. – Nešto mu nedostaje, Bustere? – primeti.

Lakro je u šerifovom glasu primetio prizvuk opasnosti. Ali, i pored najbolje volje, nije umeo da objasni gde se nalazi bodež iz štapa. – Možda ne znaš gde je? – unese mu se u lice Vest. – Ja ću mu reći – polete mladi Harper, ali ga Vestova šaka odbaci natrag kao kopito razbesneleog mustanga. Mladić ulete u naručje dvojici građana, sudiji Garoku i gradonačelniku Timotiju Ridu. – Ne mešaj se Lari – priseti se Garok da ohladi mladića. – On je uhapšen i pripada zakonu, a ne tebi!

– Tako je! – složio se Rid. Hju Garok bio je debeljuškast, okruglast kao bure, imao je podvaljak, velike uši, kratke, zatupaste prste na šakama i stomak na kome bi mu pozavidele i dobro napasane krave sa rančeva. Međutim, crte lica mu nisu bile tako okruglaste, imao je sastavljene bledoplave obrve, izbačenu donju usnu s obešenim krajevima i nos i kome su se nozdrve skupljale i širile kao kod razdraženog ždrepcu. Bio je gologlav, bez kose. Obrijanu glavu je prilično zahvatilo sunce i izjednačilo je sa bakarnom bojom kože na licu. Gradonačelnik Rid se nije mogao pohvaliti sudijinom debljinom. Naprotiv! Odelo mu je visilo na mršavim ali ne i uzanim ramenima. Vide-lo se da Rida nagrizala neka bolest, jer je vidno slabio i gubio svoju pozamašanu raniju težinu. Leđa su mu se povijala, a od toga kao da su mu ruke bivale duže a kolena špicastija. Lari Harper otrese sa sebe njihove ruke i ostade tako ustrem-

ljen, spreman da poleti ako ga opet obuzme bes. – Nisi izlazio večeras nigde? – upita Vest Lakroa.

– Naravno da nisam – obrecnu se ovaj. – Malo mi je bilo gužve danas u trgovini, oči su me bolele...

– Siguran si?

– Jesam. Možda biste bili ljubazni da mi objasnite...

– Ubiću ga! – ponovo je zaurao Harper koji je više davao oduška sebi zbog sedenja u ćeliji nego zbog iznenadne očeve smrti. – On nas sve zavatlava, a tamo... moj otac... – Glas mu zadrhta pred plač. Međutim, to na Vesta ne ostavi neki naročiti utisak, Lari Harper je kod kuće očigledno dobro povukao iz neke skrivene flaše viskija, pa se sada razmetao očajanjem. – Biću ljubazan – klimnu glavom Vest – da te upitam otkuda deo tvoga štapa u leđima Roka Harpera?

Lakro preblede. To svakako nije mogao da učini čovek koga to pitanje nije istinski zaprepastilo, razmišljao je Vest. Glumac napipa svoje pozlaćene cvikere, nataknu na nos a onda sve redom pažljivo pogleda. – Je li to provokacija ili...?

– Ne odugovlači! – unese mu se Vest u lice. – Uhapšen si zbog ubistva Roka Harpera, jasno? Tvoj bodež iz štapa nađen je u njegovim leđima pre petnaestak minuta!

Lakro je otvarao i zatvarao usta. – Ali... ali to je nemoguće... Ja sam spavao...

– Imaš li svedoka?

– Svedoka? Za spavanje?

– Tačno. Ako nemaš... polazi! – I Bat Vest grubo gurnu Lakroa prema vratima. U prolazu, mladi Harper zamahnu rukom da udari Lakroa, ali, glumac vešt看 pokretom podlaktice odbi taj zahvat i mirno nastavi put. Do zatvora nisu progovorili ni reči. Vest je osmatrao okolo, da im se

ne približi neko iz gomile ispred „Nort Plejta“. U stvari, đavolski je žurno terao svog zatvorenika da ga mnogi čestito nisu ni videli. Zadnji ulaz „Nort Plejta“ odlično mu je poslužio da nesmetano stigne do šerifske kancelarije. Čim je ušao, gurnuo je Lakroa čak do zida, a onda stavio rezu na vrata. Glumac je i dalje imao posivelo lice i suve nepce. – Tamo! – pokaza mu Vest prema rešetkama.

– To mora da je neka greška... – procedio je glumac, ne opirući se više.

– Zaveži, budalo! – prasnu na njega Vest zveckajući ključevima. – Znaš li ko je bio Harper? Ako ne znaš, mogu ti reći, da će malo viskija i nekoliko dobrih govornika začas da ti natovare gomilu s užetom na vrat!

– Ali...

– Kušuj! – on zaključa vrata i tek tada odahnu. Lakro je stajao sa prstima na hladnim šipkama, zureći u Vesta. – Čujte, nemam pojma...

– Znam. Nemaš pojma gde ti je bodež, zar ne?

– Tačno! Bio je u sobi, ali...

– Ali?

Lakro se udalji prema suprotnom zidu. Vest se isceri. – Nećeš da kažeš? Plašiš se nečega? Uostalom, mene to ne interesuje. Kada se vrati Morg, njemu ćeš propevati. Naravno, ukoliko te pre toga ne obese!

– Vi to nećete dozvoliti...

– Neću? Misliš da ću da stanem s puškom ispred rulje i da vičem: Sklanjajte se, Erkol Buster čeka suđenje i uverava vas da je nevin? Bah! Ne pada mi na pamet tako nešto!

Kako je Lakro ćutao, Vest nastavi. – Vidiš ovaj prozor? – pokazao je. – Nizak je i kroz njega može da proviri svako ako

stane na sedlo konja. Možda će ubica Roka Harpera doći i tebe da sredi?

Lakro se trže. Prišao je rešetkama i počeo da ih tresu. – To je budalaština! – vikao je. – Ja nemam veze s tim ubistvom, zar vam to nije jasno? Nikakve veze!

– Ja se ne sećam da ima duhova – promrmljao je Vest. – Kako...?

– Samo bi duhovi mogli da uđu u tvoju sobu i uzmu bodež, zar ne? – Lakro je ćutao. – Da ga nisi nekom prodao? Poklonio?

– Nisam. Ja...

– Bolje da govoriš.

– Ali, šta? – razmahao se rukama glumac. – Zaista nemam šta da kažem, do vraga! Jedino to da sam ispio budala, za tričavih pet hiljada dolara... – Vest načulji uši. Međutim, nije želeo da iskazuje preteranu radoznalost. – Pet hiljada dolara je pravo bogatstvo – rekao je najmirnije što je mogao. – Pa ipak, to je ništa u poređenju sa glavom kada namaknu omču...

– Hoćete li da prestanete? – razvikao se Lakro. – Šta hoćete da vam kažem? Tačno, nisam trgovac, već glumac. Razumete li? Glumac! U Skotsblafu me je našao neki tip. Došao je posle predstave u moja kola, imao je neku masku preko glave i rekao mi je ...

– Da?

– Rekao mi je da ću dobiti pet hiljada dolara da odglumim trgovca iz Denvera, koji u Laramiju hoće da otkupi čitav dućan...

– I pristali ste, tek tako?

– Tek tako? Dao mi je polovinu odmah, a to je bio novac koji sam mogao samo da sanjam. Naravno da sam pristao. Zašto ne bih? Bila je to jedna prosečna, zanimljiva uloga...

– Zašto je bio maskiran taj vaš prijatelj?

– Otkuda znam? Ja sam radije gledao u novac nego u njega. Kasnije me je ovde posetio još dva puta.

– Kada?

– Juče ujutru mi je doneo novac za kupovinu Džegerove trgovine...

– I kada još?

Lakro se namršti, ali, sve je već krenulo nizbrdo. Zar vredi kriti? Njegova glava bila je u torbi, ničija druga. – I večeras – reče.

– Isto tako maskiran? – upita Vest.

– Da!

– Šta je hteo večeras?

– Rekao mi je da sutra mogu otići iz grada, da je moj posao završen. Što se ostatka novca tiče, kazao mi je da će me čekati na pošti u Čejenu. Ja sam se pobunio, jer sam očekivao da dobijem na ruke...

Vest oslušnu. Spolja se nije čula galama i to je još uvek bilo dobro.

– ... Tada su se čuli koraci u hodniku i on je ugasio svetlo. Onda je pobegao kroz prozor... Do vraga, to je moglo tada da se desi! Da se izvuče mač! Ja sam legao, ne paleći lampu, i zaspao mnogo kasnije. – Ta priča neće dirnuti porotu – dobaci mu Vest. – Ali, to je prava istina!

– Možda! Ali, vi ste budala, Bustere. Sklapate sumnjive poslove sa maskiranim ljudima! Gde vi živite?

– Novac mi je bio potreban – procedio je Lakro. – Poseta mom programu bila je sve slabija, a dobio sam uveravanje da u mom zadatku neće biti ništa nezakonito. Na ubistva nisam ni pomišljao...

– Opišite ga malo bolje – predloži Vest.

– Nemam šta da dodam – slegnuo je ramenima Lakro. – Obična odeća, šešir, košulja, čizme... Takvo odelo nosi skoro svaki drugi čovek u ovim krajevima.

– Maska?

– Od crnog platna, čini mi se. Mali džak prebačen preko glave, dole širok i pada po ramenima. Imao je dva otvora za oči i ništa više... – Vest pripali fenjer i okači ga o klin na početku hodnika. – Sada možete da nastavite spavanje – reče.

– Šta će biti sa mnom? – skoči Lakro.

– To će šerif da odluči kada se vrati.

– Kada će se vratiti?

– To samo on zna – dobaci Vest i izađe. U polumraku, okviri glumčevih cvikera ličili su na dva zlatna polumeseca.

*

Posle nepunih pola sata jahanja kroz kamenjar, šerif Laramija izbio je na zaravan pred „Lusi“ rančom. Nije štedeo konja. Dva puta je malo falilo da sleti sa sedla i da životinja polomi prednje noge. Ipak održao se u sedlu, nije želeo da beguncu dopusti predah. Putem ga niko nije sačekao u zasedi, što je moglo da znači da je ranč poslednje pribežište. Osim, ako se nije udaljio u brda, da liže sopstvenu ranu. U koralu je video nekoliko konja i prvo se uputio na tu stranu. Polako je sjahao, motreći oko sebe. Kuća se nalazila u mraku. Kao i baraka za kauboje, ako je tamo uopšte i bilo nekoga. On se provuče kroz grede i počeo da razgleda konje. Nekoliko sedala nalazilo se prebačeno o ogradu. Među njima je trebalo pronaći najtoplije i najprašnjavije. Imao je pravo. Jedno, s unutrašnje strane, još je bilo vlažno i zagrejano. A ako je sedlo tu, onda mora da je i konj. Bez žurbe, milovao je grive uznemirenih pastuva. Činilo se da ih šerifovo prisustvo više ne razdražuje. Prestalo je dizanje glave, rzanje i trčkanje po krugu. Koža jednog zelenka naročito se presijavala i Avlonu nije bila potrebna velika mudrost da zaključi da se

radi o znoju. On se vrati, malo zbunjen što se ceo ranč nalazi u mraku. Da ga možda neposmatraju sa prozora? Desni dlan mu očeša dršku „bantlajna“. Umesto prema kući, uputio se prema baraci. Vrata su bila razvaljena, izgledalo je sve tako pusto i sablasno. Pa ipak on ču slab zvuk iznutra. Duboko disanje nekog čoveka u snu. Na vrhovima prstiju približio se spavačima. On izbroja trojicu. Znači, Lusi Fridom je ipak imala momke na ranču. Da li se među njima nalazio begunac? On izvuče svoj dugocevni kolt i zape otpočinac. Taj zvuk kao da se usekao u svest zaspalim ljudima. Istovremeno su podigli glave. Rufus Blint šutnu rukom pod uzglavlje... – Mir! – tiho ga opomenu šerif. – Ustanite svi!

Brjus Kornej je na tregeru imao svoj nož. „Čačkalica iz Arkanzasa“ bila je spremna da fjučne kroz vazduh i da noćnog posetioca pošalje u pakao. Ali, na prsima je zasjao metal. I, Blint je to opazio. Šerif! Montanac polako spusti noge na pod. Sva trojica su bila u čizmama, kao da nisu imali volje da se svlače. Menol Kabesa se čak nije odvajao od redenika preko ramena. – Bez trikova, momci! – nastavio je Avlon. – Imam za vas nekoliko pitanja. Dakle?

– Je li ovo zvanična poseta? – priseti se Kornej. – Mogla bi da bude – odgovorio je šerif. Njegova silueta pokrivala je ceo ulaz i delovala prilično impozantno. – Šta hoćete?

– Čiji je zelenko u koralu? – upita Avlon.

Kornej se počeo sa plečki, očigledno pospan i bunovan istovremeno. – Zelenko? Moj nije... U stvari, nije ničiji. Niko od nas trojice ne jaše tako nešto. Zašto pitate, šerife? Šta se desilo?

Avlon stavi „bantrajn“ za pojas. – Da li je neko dojahao malopre na ranč? – Kornej se okrete prema Blintu, a onda prema melezu. Gledali su se nekoliko trenutaka, dok je šerif strpljivo čekao odgovor. – Nisam čuo ništa – javi se Blint. Njemu se pojava čuvara zakona na ranču nije dopadala i gledao je da ga se na svaki način otrese što pre.

– Niko nije čuo?

– Niko – umeša se i Kornej. – Sutra radimo, šerife, pa obično ležemo u prvi mrak. Ako je neko i došao, ništa nismo čuli. – Vrlo ste sigurni u to što kažete, momci?

– Drugo ništa ne znamo – rekao je Blint. – Kada ste se zaposlili? – Blint pogladi svoje brkove. Očigledno, šerifu se ne bi dopali drski odgovori. Odmah bi nešto posumnjao. – Pre dva dana – odgovorio je, munuvši laktom Korneja. – Niste iz Laramija? Vi ste ona trojica, sećam se...

– Tražili smo posao i našli smo ga.

– Odakle dolazite? – Iz Kolorada – brzo odgovori Blint. – Naš bivši gazda dao nam je otkaz, jer nije imao čime da nam plati. Upropastile su ga suše... – Kolorado? Koji deo?

– Fleksboro, zapadna ravan Roki Mautins oblasti. – Kornej je zadivljeno buljio u Blinta. Taj je mogao da sipa odgovore kao iz rukava. I to odgovore u koje ne bi posumnjao nijedan živi šerif na Zapadu. Avlon je gledao prema kući. – A vlasnica ranča? Spava?

Blint okrznu pogledom Korneja, dajući mu do znanja da ne izleće jezikom suviše preko zuba. – Ne znamo – odgovorio je potom. – Gledamo svoja posla. – To je dobro – rekao je Avlon. – Nastavite da spavate, momci, inače... – Nisu ga baš dobro shvatili. Međutim, Morg Avlon je već izlazio napolje. Blint, Kornej i Kabesa se

prišunjaše ulazu. Videli su da šerif kreće pravo prema tremu kuće. Očigledno da se u gradu desilo nešto neobično, čim je zakon došao čak u Vučju Dolinu, i to sam. Avlon je stao ispred trema i viknuo. – Ovde Avlon, šerif... Ima li koga? – Njegov glas se nekoliko puta vratio s obližnjih litica, gubeći se u visinama. Vrata kuće su se polako otvorila uz zlokobno škripanje. Onda je sevnuo plamen. Revolverski pucanj prolomio je noć čudesnim zvukom. Zrno je očešalo obod šerifovog šešira. Ali, umesto da skoči i potraži zaklon, ili uzvрати vatrom, Avlon je ostao na mestu, kao skamenjen. Čekao je. Drugi pucanj se nije čuo. Iz kuće se pojavila mršava prilika Paba Driskola. U ruci mu se pušio „valker“. – Ko je to? – upitao je nadzornik „Lusi“ ranča svojim šupljim glasom. – Ako ste gluvi, mister – dobacio je Avlon ne mareći za izvučeni kolt – onda slepi niste.

– Šerif?

– Da, šerif. To sam prvo i rekao. Imate lošu osobinu da potežete na čuvara zakona. – U mraku su sve mačke crne – kazao je Driskol i gurnuo revolver u futrolu sa resama. – Šta tražite u ovo doba, šerife? Opet neki papir?

– Tražim jednog ranjenika. – Pod Driskolovim čizmama zaškripaše daske trema. On se približi iskrivljenoj ogradi, nemajući nameru ni da se približi Avlonu ni da ga pozove u kuću. – Ja nisam doktor – rekao je muklo. – Nisam došao da slušam govore – ispravio se Avlon. – Ko je dojahao malopre na ranč?

– Niko!

– U koralu je znojav konj. I toplo sedlo. Šta na to kažete, Driskole? – Ništa! Na ovom ranču može da se jaše kad se hoće i gde se hoće. – Vi ste jahali? – pitao je Avlon. – Nije važno, šerife. Šta se deša-

va u vašem gradu? – Jedan čovek je ubijen. Trag ubice vodi u ovom pravcu. Ostavio je za sobom dosta krvi... Gde je? – Pab Driskol je ćutao. Njegovo teme kao da se spajalo s ivicom krova. A ruke, opuštene i duge, ličile su na klatna koja se spremaju da zvone. – Bolje da se vratite, šerife. Ovo je privatni posed. – Izbegavate saradnju? – Rekao sam da se vratite. – I Avlon se okrete. Driskol mu uputi dug, pakostan pogled. Ožiljak na usni mu se malo više zgrčio i iza njega blesnuše zubi. Morg Avlon krenu prema svom konju. Onda se naglo iskosio. „Bantlajn“ mu je već zablistao u šaci. Opalio je ispod levog pazuha u pravcu nadzornika ranča. Iznenada, Driskol se trgao, ali, tek pošto mu je kugla očešala šešir. Bio je to brz, neočekivani potez čuvara zakona. Računi su poravnati. On je to vrlo dobro znao. Kada je šerif uzjahao i iščezao u noći, iza Driskola se čulo sablasno cijukanje invalidskih kolica. Žena sa „šlajerom“ i belim rukavicama, pojavila se na tremu, lagano okrećući točkove. – Prokleta njuškalo – oglasila se Lusi svojim prigušenim muškobanjastim glasom. Sedela je zavaljena na naslon kolica podupreta velikim belim jastukom. – Misliš li da je otišao?

– Ne verujem – odgovorio je Driskol. – Nije naivan. – To je njegov problem – rekla je Lusi i okrenula kolica. Pab Driskol se prevario. Avlon se nije pritajio u blizini. Odjahao je zaista prema Laramiju. Begunac, ako je iole teško ranjen, moraće da potraži pomoć doktora Formena. Rano ujutru, ili možda oko podne. Trebalo je samo paziti na doktorovu kuću. Zanimljivo, iznenada se našao pred siluetom nekog jahača. Desilo se iznenada da nije umeo ništa pametno da smisli. Pogotovu što jahač nije pokazivao znake nepri-

jateljstva ili uznemirenosti. Jednostavno ga je sačekao. Bilo je to kraj same ivice stene, odakle se ionako uzani put sužavao u puteljak, načičkan ostrim kamenjem i stvrdnutom zemljom. Avlon zateže uzde. Tek tada mu se oblik jahača učini poznatim. Pa naravno... Stranac s kockarskim licem i manirima. Tamno odelo i „kalifornija“ šešir. I veličanstveni, šareni ždrebac pod njim. – Nista mnogo postigli, šerife – dočeka ga Holidej. – Nisam – priznade Avlon. – Ne želim da pre naglim. – A vi... zar vi niste u gradu?

– Prija mi noćna šetnja. Nisu vam predali ubicu?

– Poriču, ali osećam da nešto nije u redu. – Holidej sjaha. Njegove kretnje bile su nepredvidive. Reči takođe. – Gledali ste samo napred, šerife? – upitao je Holidej. – Šta smerate? – upita šerif. – Neko vas je čekao – rekao je kockar – sa dvocevkom.

– Ko? Ne shvatam...

– Vaš čovek, šerife. – I pokaza u stranu. Avlon skliznu sa sedla. Tek tada je primetio neko tamno klupko, složeno pored stenja. – Ko je to? – Ranjen je... Mislim da je on ostavljao trag još od Laramija – rekao je Dok. – Mrtav je? – Biće ako izgubi krvi više nego što sme. – Avlon kleče na koleno. Čovek na zemlji je imao preko glave prebačenu masku-kapuljaču. Levo rame mu je krvarilo, košulja se boji la sve do zgloba šake. Šerif obuhvati prstima vrh kapuljače i povuče je. Ispod nje se ukaza lice sa bradom, punačko ali zgrčeno. – Pa, to je... momak sa ranča?

– Imao sam s njim nesporazum zbog pokera u salunu – rekao je Dok. Avlon pogled na sever, prema Vučjoj Dolini. – Kako ste ga iznenadili? – Lako. Bio je i suviše zauzet ranom i nišanjenjem u vas. – Tek tada šerif primeti u Holidejevoj ruci

torbu od krokodilske kože. – Šta vam je to? – Torba. Mogu da ga previjem ako želite da ostane u životu. – Prokletstvo, zar ste doktor? – pitao je. – Samo zubar – odgovorio je Dok. Avlon natuče šešir na čelo, očigledno zbunjen. Trebalo je da zahvali strancu na pomoći, a opet, suviše su ga mučile misli o ranču. – Vratću se tamo – rekao je, stisnutih usta. – Moraće da mi daju odgovore na neka pitanja. – Ja znam otprilike odgovor, šerife. Reći će da su ga danas isplatili i da nemaju veze s tim. – Ali... ali čemu sve to? Zbog čega je ubijen Harper? – Neka vam to ovaj ispriča. – Bojim se da ne potraje dugo... – Šorti Parker nije uspeo da se dokopa ranča. Otišao je za Larami prebačen preko sedla Holidejevog šarca, bez svesti.

*

Tek kada se sve potpuno smirilo, kada je zamro skori svaki noćni zvuk, Rufus Blint je nastavio da ispituje pod barake. Na ulazu je Menol Kabesa stražario sa puškom u ruci, dok je u drugom uglu prostorije Brjus Kornej na kolenima osluškivao daske po sobom. Nigde neuobičajenog zvuka. Istina, bilo je pukotina, ali, gdegod su zavukli nož ili šipku da podignu, nailazili bi na zemlju ili malu rupu koju su načinili pacovi. – Prokleti „šarenookac“ – gundao je Kornej. – On na vazduhu izigrava čuvara, a ja cepam kolena po ovoj smrdljivoj jazbini! – Blint je rukavom obrisao znoj sa čela i najzad seo, istegnuvši noge. – Ovde nema ništa – reče. – I ja mislim – složio se Kornej. – I ne bih ništa ostavljao za sutra! Ako se onaj šerif navadi da dolazi češće ovamo, od našeg posla neće biti ništa. Još će iščačkati i kakvu poternicu za nama... – Nemoj toliko da urlaš, brbljivi idiote! –

zareža na njega Blint. – Misliš da je sve tako jednostavno? Zar nisi video kako je ona nakaza dočekala šerifa? Pucala mu je skoro u čelo! A kako će tek tebe dočekati? – Kornej se iskezi. – Ja neću da stanem tamo i da vičem ima li koga? – A šta bi ti uradio? – Ovaj pokaza prema melezu. – Neka Kabesa ode tamo, s druge strane. Možda ćemo moći da se uvučemo preko nekog otvora ili prozora?

– A zašto on? – upita Blint. Kornej raširi ruke. – Zato što je melez. Ume nećujno da se šunja. A ako zagusti, taj će zubima da izvadi metak i da okine. Puška mu ne treba. – Od tvoje duhovitosti me spopada muka – promumlao je Blint i podigao se sa poda. Čutke je navukao kabanicu i proverio kolt. – Idemo svi zajedno – reče. Kornej sleže ramenima. Njemu je, na kraju krajeva, bilo svejedno. Samo da već krenu i okončaju potragu. Blint ispruži ruku i zaustavi nestrpljivog bacača noževa. – Bez žurbe – opomenu ga. – I bez milosti! – Kornej je samo klimnuo glavom. Najzad nekoliko pametnih reči! Više nisu imali razloga da se uzdržavaju i kriju. Bila je to odlučujuća noć za bivšeg Fridomovog partnera i njegove nove prijatelje. Krenuli su s otkočenim koltovima. Menol Kabesa je išao poslednji. Kretao se pognut, poput mačke, zverao je levo i desno, spreman da saspe olovo u svaku senku koja se kreće. Blint je, kao i obično, bio prvi. Druga strana kuće „naslanjala“ se na kameni obronak, iza koga su štrčala stabla kao pobodene indijanske strele zelenih pera. Sa te strane videla su se dva prozora. Na niži se moglo ući sa zemlje, a za onaj viši bilo je potrebno nešto drugo. Na zidu nije bilo nikakve izbočine za koju bi se moglo prihvatiti. Blint pokaza rukom prema oborenom deblu. Kornej i Kabesa ga prihvatiše i

uspraviše uza zid. Sve su to radili skoro bešumno, ne izgovarajući nepotrebne reči. Sporazumevali su se rukama i znaci-ma, pokretima glave, ili su jednostavno jedan drugome pogađali misli. Blint pokaza Korneju da uskače u prizemlje, a melezu na sprat. Za sebe je pokazao da će kući prići s lica. Tako su se razišli. Kabesa je počeo vešto da se puže uz stablo. Do polovine je s lakoćom došao, ali, odatle je morao da bude pažljiv, jer je zemljište počelo da mu izmiče. Svaki neoprezan i nagli trzaj pretio je da drvo sklizne i povuče meleza za sobom. Kornej je svojom „čackalicom iz Arkanzasa“ lako otvorio prozor. Radio je levom rukom, dok mu je desna bila zauzeta oružjem. Zatim je prebacio noge i našao se u đavolski mračnoj prostoriji. Ukipio se i oslušnuo. Ništa! Ni daška! Ničega! On oseti da mu se iz kose, sve do brade, sli-vaju potoci znoja. Nekoliko kapi dopre mu do usta i on jezikom pokupi njihov slani ukus. I dlan mu se znojio, naročito onaj u kome je ležala drška revolvera. Kada su mu se oči malo navikle na pomrčinu, zaključio je da se nalazi u nekoj maloj odaji. Mirisala je na hranu, nešto slično sušenoj govedini ili slanini. Kornej napipa vrata i lagano ih gurnu. Zaškripala su kao da ih neko godinama nije otvarao. Čitavi velovi paučine polepili su se po Kornejevom licu. Tiho je istisnuo kletvu. Našao se u prostranoj odaji, u koju je spolja ulazilo dovoljno mesečine. Izgledala je prazna. Na zidovima ničega, na podu ni stola ni stolice. Samo je neka gomila, desno, ispunjavala taj deo i sledila krv u Kornejevim žilama. Bila su to invalidska kolica Lusi Fridom! Nekoliko trenutaka lupež se pritajio, misleći da će njegovo sopstveno disanje srušiti zidove. Šta da uradi? Kraj njega se nije nalazio

Rufus Blint da mu to kaže. Morao je da se osloni na samog sebe. Blint je kazao: „Bez milosti!“ Znači, ovu vešticu bi trebalo skleptati tako da mu duže vreme ne pravi smetnje. Okrenuo je svoj kolt u šaci. Na prstima je pošao napred. Pod je škripao, cičao, uvijao se i podrhtavao, a Kornej je posle svakog koraka zastajao i vraćao revolver u pravi položaj. Ako se žena trgne i ako pogleda na njegovu stranu, moraće joj zapušiti usta metkom. Međutim, ruka na naslonu kolica nije se pomerila. Kornej je već počeo da se zadovoljno ceri. Nalazio se iza samih kolica. Nagnuo se preko naslona i zamahnuo koltom. Onda se užasn timer! Umesto Lusi, u njega se keziklo pakleno lice s ožiljkom. Pab Driskol!

Kornej nije stigao da dovrši svoj zamah. Pre nego što je skončao, ugledao je u krilu nadzornika cev „valkera“, a zatim je prasn timer! Brjus Kornej se povio, pogođen u stomak. Bio je mrtav pre nego što je dodirn timer tlo. Njegovo telo je sklizn timer preko naslona kolica na Driskola. Ovaj je odgurn timer leš od sebe snažnim zamahom, i istovremeno se uspravio. Kolica su zbog toga cijukn timer i otkotrlj timer se nekoliko jardi dalje do samog zida. Kornej je ležao nepokretan na podu. Visoki nadzornik se približio spoljnim vratima, držeći kolt u ruci. Kao da je čekao nešto. Lice mu se razvuklo u ružnu, satan-sku grimasu kada se odozgo, sa sprata, razlegao stravični kikot! Bilo je to ono isto, šakalsko zavijanje koje su prošle noći tri došljaka čula u baraci. Čuo je to i Blint na drugoj strani. On, koji je mnogo toga preturio u životu preko glave, najež timer se pod kabanicom. Malopredašnji pucanj nije mogao da odgonetne. Neko je bio primoran da povuče obarač, Driskol ili Kornej.

Kabesino oružje se još nije oglasilo. Kikot na spratu je umukao, da bi odmah zatim grunula puška! Ne, to nije bio Kabesa! Bila je to ona tipična, razorna eksplozija puške za bizone. Ako je melez pogođen, od njega je malo šta ostalo iz te blizine! Blint se nije dugo predomišljao. Uzmakao je, saplićući se. – Brjuse! Kabesa! – povikao je. Niko mu nije odgovorio. Obuzet besom i očajanjem, Montanac isprazni svoje oružje prema prozorima kuće. Barutni dim se nije čestito ni razvejavao pred njim, a iz kuće mu ponovo odgovori onaj jezivi, ludački kikot! Zatim su sa vrata počela lagano otvarati. Okrenuo se i počeo da beži. Bio je siguran da su mu drugari nastradali. Glupo, možda, ali, u svakom slučaju od njih nije mogao da se nada pomoći. Ostao je sam! Sada mu je bilo najvažnije da pobegne što dalje od tog ukletog mesta. Mislio je da će u kamenjaru lako da se sakrije i nesmetano stigne do Laramija. Međutim, ubrzo je uvideo koliko se još uvek nalazi u smrtnoj opasnosti. Jer, sa ranča je već jurio jahač!

Teško dišući, Rufus Blint se uspeo prema uzvišici, kako bi našao prikladan zaklon. Uz put je punio doboš svog revolvra, grozničavo razmišljajući o tome kako je ceo njegov poduhvat počeo sa greškama. Možda mu je najveća bila u tome što je želeo da se dočepa plena na miran, neosetan način, kamuflirajući se u rančerske momke. Umesto da su se poslužili oprobanim stilom od ranije, iznenadno napasti Driskola i ostale, pretražiti za jedno popodne ceo pod u kući i posle toga odmagliti! Ovako doveo je sebe u neugodan položaj da se bori za goli život. A i dva momka je uvalio u sos. Poginuli su već na samom početku potrage za dolarima. Izgledalo je da su unapred bili

osuđeni na propast. Kao da su ih čekali u zasedi. Koliko je Driskol imao pomoćnika kraj sebe? Gde ih je držao sve vreme? Bila su to pitanja na koja nije umeo da nađe odgovor. Ostavio je to za kasnije. Sada se brinuo za sopstvenu kožu. Jahač sa ranča više nije žurio. Činilo se da je osetio opasnost ispred sebe i zaustavio se. U Vučjoj Dolini ponovo je zavladala tišina. Begunac i gonilac su mogli da počnu svoju „igru“ skrivača i tragača. Rufus Blint porotiv Paba Driskola, ili nekog njegovog pomoćnika? Potražio je bolje mesto, trudeći se da nekim zvukom ili neopreznim korakom ne izazove odron kamena i tako oda svoj položaj. Našao je udubljenje između dve stene i tu se smestio. Preostalo mu je da čeka i osluškuje. Ispod njega, dole, za kratko se čulo klizanje kopita o tlo. Bilo je već sasvim blizu. Blint se zgrčio ispruživši ruku s oružjem napred. Ugledao je konja, ali, praznog sedla.

Prokletstvo! Mora da ga je Driskol zavarao i sada se vere s druge strane. Pokušao je u noći da otkrije neki pokret, ili šum. Uzalud! Kao da se sve zaverilo protiv njega. Onda mu sinu luda misao. Možda se gonilac ne nada da bi ovome palo na pamet da se dočepa njegovog konja? Ili... ili ovaj baš to očekuje? Nešto mora da preduzme. Odlučio se da krene niz obronak, verujući da Driskol radi suprotno. Ali, prevario se. Odozdo je sevnuo plamen! Zrno je očešalo kamen ispod njegovog lica, sasulo mu prašinu u oči i oprljilo obraz. Blint se instinktivno povukao natrag, uzvrativši vatru. Strelac ispod njega bio je vraški precizan. Menjao je mesta i uvek ga je ciljao jedva koji santimetar blizu. Kao da se poigravao s njim, ne želeći odmah da ga dokusuri. Blint je, sa svoje strane, pucao nasumce. On nije

imao mogućnosti da menja položaj. Bio je uhvaćen na takvom delu obronka gde se štitio samo jednim kamenom. Senka gonioca iskrala se za trenutak, dovoljno da ga Blint jasno vidi i povuče oroz. Međutim, promašio je! Učinilo mu se da od ozgo dopire pakosno, štektaivo smeju-ljenje. Besan, on opali još jednom. Sledeći put se čulo samo škljocanje! Odao se!

Užurbano se mašio rukom za pojas da povadi metke. Video je kako motkasta, avetinska prilika grabi prema njemu, lepršajući krajevima kaputa kao noćna grabljivica krilima. Gotovo je, pomislio je Blint. Neće imati vremena da ubaci ni jedan metak u doboš. Kada se tome najmanje nadao, više njegove glave oglasi se revolver! Bio je zbunjen, ništa manje nego gonilac. Zrno je podiglo oblačak prašine kraj Driskolovih nogu i nateralo ga da se povuče. Sam protiv dvojice, na to sigurno nije računao. Blint još manje! Iznenadna pomoć spasla ga je nevolje. Smrt se već nadnosila nad Rufusom Blintom, a nepoznati strelac bio je kao melem za njegove uši. Nekoliko hitaca „oduvalo“ je voštano, demonsko lice nadzornika „Lusi“ ranča. Uskoro se čuo topot konja. Udaljavao se prema posedu. Iznad Blinta se, potom, uspravila visoka prilika nekog čoveka. Bila je urezana u nebo, poput kamena, dodirujući obodom šešira kraičak bleđožutog meseca. Ko je bio nepoznati spasilac? Na taj odgovor nije morao dugo da čeka.

Lice Rufusa Blinta, koje je tada bilo opušteno i omekšano, ponovo se zateglo. Do njega se, u nekoliko skokova našao čovek sa metalnom zvezdom. Morg Avlon! Čuvar zakona u Laramiju poverio je onesvešćenog zarobljenika Holideju da ga odvede nazad u grad, a on se vratio.

– Šerif! – uzviknuo je Blint sa mešavinom iznenađenja i olakšanja. – Nikad se nisam obradovao zvezdonoscu kao sada...

– Zar vas trojica ne spavate na ranču? – upitao je Avlon. Ruka sa „bantlajnom“ još je bila u horizontalnom položaju.

– Ono nije ranč, nego...

– Nego?

Blint ućuta. Bez obzira što mu je šerif spasao život, Blintu se nije otvaralo srce. Pogotovu kada se radilo o zlatu, kojeg se nije odricao još uvek. Do pre neki minut bio je spreman sve da ostavi, samo da spase goli život. Sada je već mislio drugačije. – Ko ti je bio za petama? – oštro upita Avlon.

– Driskol, nadzornik.

– Zašto?

– Otpustio nas je – slagao je Blint – i nije hteo da nam isplati ova dva dana. Otišli smo tamo da raspravimo, a oni su pucali na nas...

– Oni? Koji oni?

– Driskol i još neko, ne znam ko...

Šerif iskrenu malo glavu. Ili je ovaj lupez budala kada misli da će mu on poverovati u priču, ili pokušava da dobi-je u vremenu. – Gde su ti drugari? – Ja... mislim da su mrtvi... – Šerif se namršti. – Misliš? Hoćeš da kažeš da ih je Driskol poubijao zbog toga što su tražili nekoliko dolara zarade?

– Baš tako! – potvrdio je Blint. – A ako se i vi pojavite tamo, i vas će ubiti...

– Ti lažeš – dobacio mu je Avlon – mada ne znam zbog čega! Niko nije toliko lud da ubije dva čoveka tek tako. Tu se krije nešto drugo, zar ne?

– Na ranču su dva leša, šerife! Videćete da ne lažem...

– Ostavi taj kolt! – prenu ga Avlon kada je Blint počeo da ga puni. – I, okreni se!

– Šta to znači?

– I podigni ruke... Tako. Ne sviđa mi se tvoja priča, prijatelju. Ima toliko šupljina da kroz njih vetrovi mogu da prođu. – Blint je oklevao sa razoružavanjem. Ispod oka je merkao čuvara zakona, procenjujući svoje šanse. Bio je čvrsto uveren da se Avlon neće usuditi da puca u nenaoružanog čoveka ako ovaj krene u napad. To je mogao da bude njegov trenutak. – U redu, šerife – rekao je pomirljivim tonom – evo opasača... – Pošto je otkopčao, on zamahnu i zavitla opasač prema Avlonu. Šerif ustuknu. Pri tom, cev njegovog „bantlajna“ skrenu ustranu. Opasač okrznu Avlonov šesir i on se zanese. Blint se odupro o stenu i skočio napred. Možda je to bilo nepromišljeno s njegove strane, ali, drugog izbora nije imao. Čuvar zakona je već posumnjao u njegove reči, a posumnjaće još više ako natrapa na Driskola i na poslovično pravilo ljudi s metalnom zvezdom da pucaju u samoodbrani, ali, nikada u nenaoružane. Međutim, nije računao da Morg Avlon raspolaže i nečim drugim osim oružja. Bili su to refleksi i pesnice kao maljevi. Rufus Blint je kasno uvideo da pod njegovim šakama nema šerifa. Jednostavno je nestao! A onda ga je pogodila Avlonova šaka, iako je poleteo licem prema zemlji i krajnjim naporom se zadržao rukama. Umesto da upotrebi revolver, šerif je sačekao da se Blint oporavi. Čekao ga je ruku savijenih u laktu, s koltom za opasačem. Montanac je odmah znao da su mu šanse u otvorenoj tuči veoma sićušne. Šerif je bio izvrstan borac, okretan, snažan i neviđeno izdržljiv. Mirno je primio Blintov kroše, a uzvratilo mu odmah dva. I to kakva! Lupežova glava se zaklatila levo i desno kao zvono. U ušima mu je bučalo, a pred očima su blesnuli svetlaci. Ipak, se nije pre-davao. Pod čizmom je ugledao svoj

opasač i dohvatio ga, kriveći usta. Omo-tao je jedan kraj oko šake i uputio se prema šerifu, čvrsto rešen da mu smrska lobanju! I ovoga puta Avlon nije potražio pomoć svoga revolvera. Čekao je. Slani ukus krvi pod jezikom za trenutak je iza-zvao u Blintu pravu provalu besa. – Prokleti... – prostenjao je i zamahnuo. Opasač je zasekao vazduhom kao zmij-ski odskok. Avlon je samo koraknuo nap-red, nagnuo se i ispružio levu podlakticu. Blokirao je Blintovu ruku, umrtvio uda-rac opasača, a onda hitro ispružio desni direkt. Pogoden u čelo, Rufus Blint se skljkao na kolena. – Nije mi do čekanja – rekao je šerif i munjevito izvukao „bantlajn“. Drška revolvera pronašla je put do lupežovog temena i poslala ga u carstvo snova. Šerif Laramija se potom udaljio. Kao avet...

*

Svetlost na ranču bila je vrlo slabašna. Iz daljine, činila se kao treptaj zvezde. A kad se jahač sa maskom približio, svetlost kao da je utrnula. Na prostranom tremu Lusi Fridom u svojim invalidskim kolicima sa točkovima, zurila je u noć. Mesečina se poput srebra prelivala po poljima i brdima. Noćne ptice oglašavale su se sa visokih grana, dozivale se. Vlas-nica ranča, raspletene kose, sklopljenih očiju i zavaljena na naslon kolica, raši-renih nozdrva, udisala je vazduh. Bele rukavice na naslonu ličile su na dva kamena. Napuderisano, beživotno lice obasjano mesečinom podsećalo je na mrt-vaca. Još dublje u senci, Pab Driskol ne-pomično je gledao prema velikoj, drvenoj kapiji ranča. Oči su mu gorele, ali je lice i dalje bilo voštano, usahlo, prosečno. – Ko je to, Pabe? – upitala je žena ne otva-

rajući oči. Nadzornik je slegnuo ramenima. Palac mu je bio zadenut za opasač, leđa malo pognuta, kao da iščekuje nešto, pa se zbog toga zatežu. – Ne znam. Nisam hteo da rizikujem.

– Pogledao si baraku?

– Jesam. Kopali su...

– Budale! – Tek tada je otvorila oči. – Nije sve ispalo kako smo mislili?

– Ispravićemo – odgovorio je Driskol i koraknuo napred. – Neko dolazi... – Lusi uhvati šakama točkove i okrenu ih sa nekoliko zamaha sve dok se nije našla na ivici trema. – Ko bi mogao biti, osim...?

– Videćemo.

Jahač je nadomak kuće usporio. Lice Lusi Fridom za trenutak se ispisalo zadovoljstvom. Sudeći po onome što je videla, pola posla bilo je obavljeno, jer, ako se Parker vratio sam, znači da je sve u redu. Čovek na konju je imao crnu kapuljaču sa dva proreza za oči. Držao se za rame, malo povijen na tu stranu, kao da gubi dah. Pod prstima Paba Driskola činilo se da puca drvena ograda. Jahač je skliznuo sa konja i teturajući se, pošao prema ženi i njenom nadzorniku. – Šorti? – razbi tišinu Driskolov potmulji glas. – Je li sve u redu? Ovaj je klimnuo glavom. – Sređio si šerifa? – upita Lusi. – Jesam – glasio je jedva razumljiv odgovor. – To je dobro – kazala je žena i uzdahnula. Glava joj je klonula na jaštuk iza leđa. – Izgleda da ti je rana loše? – konstatovao je Driskol, s porugom u glasu. – Kako bi bilo da se okaneš cirkusa, prijaško? – Lusi se trže. Pogledala je prema nadzorniku i ugledala cev kolta, uperenu u jahača. – Šta ti je? – upitala je. Driskol se cerio demonski. – Ovo nije Šorti, Lusi – rekao je. – Nije? Ali ima...

– Šorti je izgleda mrtav. Ruke gore... i bez trikova! – Jahač je oklevajući poslu-

šao. Nije imao izbora. – Da vidimo čiju glavu nosiš? – predložio je Driskol, pruživši ruku tako da se otvor cevi poravnao sa glavom jahača. – Dakle? – Čovek je skinuo šešir, a onda i kapuljaču. – Gle! – uzviknuo je Driskol. – Šerif!

– Dovoljno sam čuo – rekao je Morg Avlon. – Vi ste poslali Parkera da me ubije? Vi ste...

– Ne zamaraj se, šerife – prekide ga Driskol. – Uzalud si se preoblačio u Šortijevo odelo. Uzalud! – Lusi Fridom se osmehnula, štektao, a zatim je počela da se smeje sve glasnije. – Kako si znao da nije Šorti? – pitala je. – Lako – odgovorio je ovaj. – Šorti nikada ne bi došao ovamo sa maskom na glavi. A osim toga... – Pogledao je Avlona krajnje prezrivo. – Osim toga, šerif se držao za pogrešnu ruku. Šorti je ranjen u levo rame.

– Bolje sklonite taj revolver i pođite sa mnom – javi se Avlon. Driskol je pomerio usta s ožiljkom, taj osmeh je preličio na keženje. – Ja ću ti već pokazati – klimnuo je glavom. A, onda je opalilo! Avlon se zanesa. Zrno mu je probilo rame i skoro ga oborilo sa sedla. – Gde je Parker? – pitao je Driskol. Avlon steže zube, kako ne bi istisnuo ni najmanji zvuk koji liči na juk. – Živ je – reče tiho. – Na sigurnom je mestu. – Ne verujem... – On će reći sve što treba. – Znači, još nije priznao? Utoliko bolje. Bićeš živ izvesno vreme, policajče. Samo kao propusnica. Bolje za tebe da Parker ne propeva. – Šta hoćete? – pitao je Avlon. – Kakvu to igru igrate?

– Radoznao je – skoro veselo primeti žena. – Gde su momci iz barake? – nastavio je šerif. Driskol se cerekao. – Jedan je pobegao, dva su mrtva. – Ko ih je ubio? – Mi! – rekao je Driskol. – Mi? Vidim samo tebe, Driskole... – A mene, šerife?

– upita Lusi. Avlon je skrenuo pogled na nepokrtnu ženu. Ispod pokrivača sada je već jasnije mogao da uoči dve velike cevi puške na bizone. – I vi...

– Zanimljivo, zar ne? Ali, to je duga priča, mladiću. Možeš je čuti, ako hoćeš. Neće otići daleko. – Pretpostavljam da ćete me ubiti? – Zašto ne bismo? – rekla je zajedljivo. – I ja se pitam. Od samog početka ste mi bili sumnjivi, misis Fridom. Imao sam pravo.

– To ti neće mnogo pomoći – dobaci Driskol. – Moj pomoćnik zna gde sam. Ako se do ujutru ne vratim... – Gubiš vreme, šerife. Pomoćnik ne zna ništa, jer, da je suprotno, ti bi čutao. Ili si svoj adut ostavio za kraj. – Ovaj ranč... – promrm-ljao je Avlon – pravo je groblje u poređenju sa Čejenom, misis Fridom. Šta vas ovde zadržava?

Driskol se okrenuo prema ženi. – Da ga učutkam? – Ona podiže ruku kao da zaustavlja nevidljivi potez. – Ne... Čemu? On je svoje odbrojao, Pabe. Meni se ionako ne spava. – Kako hoćeš... – Driskol se približi Avlonu i mahnu koltom. – Sjaši! – naredi. – Desnom... da ti vidim bok. – Zatim je pokazao na pojas. – Sada ga otkopčaj levom. – Mrlja na šerifovom ramenu vidno se povećavala, ali, on je stički podnosio bol – A sada? – upitao je smrknuto. – Veži ga, Pabe! – dobacila je Lusi sa trema. – Okreni se – naredi ovaj. – Ali, šerif ne posluša. – Hoćeš da me udariš? – upita. – Zar ne možeš drugačije da me vežeš, huljo? – Ne uzdaj se u moja osećanja, policajče – kazao je Driskol i otkočio revolver. – Okreni se... ili više voliš da izigravaš bizona za Lusin pušku? – Avlon mu okrete leđa i stavi ruke tako da na njih Driskol samo nabaci laso. Ovaj je skinuo sa stuba konopac. Žena u kolicima podiže dugu, tešku cev, ali, Avlon se

nije odupirao. Znao je da nema šansi, bar zasada. – Znaš li šta su tražili ona tri momka na ranču? – upitala je Lusi, vrativši pušku pod pokrivač.

– Posao sigurno ne – odgovorio je Avlon, naslonjen na stub kraj ograde. Driskol se povukao u senku, držeći šerifa na oku. – Tako je – klimnula je glavom žena. – Tražili su nešto mnogo vrednije. Zlato! – Avlon načulji uši. Da li je dobro čuo, rekla je zlato? Na ovom ranču?

– Zlato? Ovde ima samo pacova – osmehnuo se Avlon. – Zato su i nastradali – nastavila je žena, ne osvrćući se na ironiju u šerifovom glasu. – Prvo su kopali pod u baraci, a onda su pošli ovamo... Čim su stigli na ranč, znala sam da takvi ne traže posao. Ako ste ih videli u gradu, mora da ste zapazili da liče na revolveraše, a ne na kauboje? – Avlon je čutao. Tu je bila u pravu. Žena se okrete prema Driskolu. – Moj šešir, Pabe – rekla je tiho. – Imamo posetu, zar ne? – Ovaj se udalji. Uskoro je izašao sa „čudom“ koje se stavlja na glavu. Gore su bili ukrasi u obliku ptica, dole „šlajer“ za lice. Lusi namesti šešir sa tipično ženskom koketnošću, ako se to uopšte moglo reći za nju. – Jedan od njih, kasnije sam se setila, saradivao je sa mojim mužem. Sa Bobom. Verovatno mu je ovaj rekao da se zlato nalazi na ranču, ali, nije stigao, izgleda, da dopuni i to da zlata više ovde nema. Jer, mi smo stigli ranije... Trebalo je da znaju da se okanu ćoravog posla.

– Pominjete muža, zlato, revolveraše... Kakve to veze ima s njim?

– A s kim će, mladiću?

– Zašto njega uvlačite? On je advokat i s tim nema... – Prekinulo ga je ženino smejanje. Zbacila je glavu i pakleno se kikotala. Avlonu se diže kosa na glavi. – Zašto? – cerekala se. – Stvarno, zašto?

Bob je umro, ali sam tu bila ja, mladiću. Mi smo sve zajedno stvarali tokom poslednjih godina... Bob i ja! – On ne razume – dobaci iz mraka Driskol. Lusi prestade da se smeje. Sklopila je šake ispred lica i malo sagla glavu. – Da, zaboravila sam. Šerif ništa ne zna o tome. On zamišlja da je Bob Fridom bio samo advokat. A, on je bio pljačkaš. Noću je jahao i prazio kase, a danju je bio advokat. To šerif ne zna... Sada zna! – Kako se Avlon nije javljao, Lusi nastavi. – Živeli smo odvojeno, svi su mislili da se ne slažemo, jer sam bila bogalj. A on je kod mene u stvari gomilao svoj plen. Kasnije ga je odneo... Šta misliš gde? Na ranč? Ne, ovde se nalazio privremeno. Međutim, dve nedelje pre našeg dolaska ovamo u Vučju Dolinu, Bob je zlato odneo Harperu.

– Roku Harperu? – skoro se zagrcnu šerif. – Zašto njemu?

– Ne znam zašto – povikala je izbezumljeno žena i uspravila se. Oči su joj sijale ludački. – Bio je to deo posla koji ni meni nije poverio. Taj Harper, idiot... Odbio je nekada davno moju ljubav. Možda je Bob želeo meni da se zbog toga sveti, dajući zlato Harperu!

– Zbog toga požar... – procedi Avlon. Ona se polako smirila i vratila na jastuk od perja. Sjaj u očima joj ugasnu. Ruke je spustila u krilo. – To zlato... – polako je govorila – nalazi se u „Harperovoj robnoj kući“... Što je najgore, ni on toga nije svestan, idiot!

Avlon je ipak malo šta zaključio u toj zbrkanoj ženinoj priči. Ali, odlučio je da čuti i da je pusti da govori. Lusi je zatvorenih očiju otvarala usta. Kao da je na taj način slika sećanja u njoj bila mnogo razgovetnija. – Neke stvari mi je razjasnio pred smrt. Umro je sa nekom vrstom pakosnog kajanja. Razumeš li ti sve to,

mladiću? Ja sam mislila da neće saznati, ali sam sigurna da je znao! Zavolela sam Driskola...

– Lusi! – izbi iz mraka gde je stajao nadzornik, ruku prekrštenih na grudima. Žena nastavi s nedokučivim osmejkom na licu. – Pab je bio jedina promena u mom životu. Bob je mnogo putovao, sklapao poznanstva, noćivao u salunima i hotelima sa jevtinim devojkama... a ja sam čekala. Tada je naišao Pab i sve je nekako postalo drugačije. On je postao tajna moga srca. On, s ožiljkom, rugoba, ja bogalj, vezana za kolica i sudbinu! Kakav đavolski par, mladiću! – I nasmeja se onim svojim šakalskim smehom. Avlonu se činilo da sve ovo sanja. Noć, mesečina blistavomlečna, žena u crnom, prikovana za kolica, voštani revolveraš iza njenih leđa i on, čuvar zakona, svezan, sluša ispovedanje sulude žene... – A zlato? – izlete mu preko jezika. Ona otvori oči. – Tamo je, u jednom metalnom kovčegu, među ostalim običnim stvarima verovatno... Rok Harper je bio Bobov drug iz rane mladosti. Udala sam se za Boba da bi ga Harper omrznuo, ali, nisam uspela. Ima tako u životu prijateljstava koja teku iako se ljudi retko viđaju. Koja ne mogu da se sruše ničim. Jednostavno su započeta i ostala, proketo čvrsta.

– A zlato? – tvrdoglavo je insistirao Avlon.

– Nedavno, prolazeći kroz Larami, Bob ga je uzeo sa ranča i odneo Harperu, u metalnom kovčegu. Rekao mu je glupu stvar da su unutra neki važni dokumenti i spisi za kojima traga neprijatelj jednog njegovog klijenta. Ne sme da ih nađe, rekao je Harper, i zato neka on ostavi kod sebe nekoliko dana, dok Bob ne dođe po njega kada se suđenje završi... Tako je smislio priču. Naravno, nije stigao da ode,

ali je meni priznao. Kovčeg je pod ključem, zazidan, i ona budala ga ne bi otvarala ni za živu glavu! Čak ni sada, kada je Bob mrtav, on je to čuvao kao svetinju!

– A ako neko drugi nađe i otvori? – upita šerif. – Njegov sin, recimo?

– Neće stići – rekla je Lusi. – Zašto? – Neće stići! – Avlon je pogledao prema Driskolu, a onda ponovo ženu. – Zašto ste mi sve ovo ispričali? – upita. – Svejedno! Mogla sam govoriti i zidu, ili u vetar. Ti si već mrtav, šerife, shvataš li?

– Još nisam... – Ali, bićeš. Da nisi bio radoznao, možda bi te Lusi pustila. Sada znaš mnogo i neće ti biti oprošteno!

– Zašto ste ubili Harpera?

– Jer je jednom davno odbio moju ljubav. Nikada to nisam zaboravila. Uostalom, samo bi nam smetao. Ljudi će se navići da kupuju na drugoj strani i za sve će okriviti neko drugog a ne mene. – Nije uspelo sa Busterom – dobaci Avlon. – Svejedno! – A Parker će biti svedok... – Ako ostane živ – nasmejala se žena. – Vi to nećete saznati, šerife. Mladi ste, ali, šta ja tu mogu? Bob je skupio dovoljno zlata da uništim sve koji mi stoje na putu. – Koliko je to? – Izbrojaću kasnije. Ni on sam nije znao tačno, jadnik. – Žena iskrenu glavu prema Driskolu i dade mu znak. Ovaj dohvati šerifa za mišicu i povuče. – Nemojte misliti da je sve govoto – dobacio je Avlon prema kolicima, u kojima se video samo vrh ženinog šešira s ukrasom u obliku ptice. – Neko zna da sam ovde... – Ko? – upita Lusi, s prizvukom podrugljivosti. – Neko! – Volela bih da vidim tog „nekog“. Ali, ne verujem. Pa, i ako dođe, zemlja će vas obojicu progutati. – Driskol gurnu šerifa kroz vrata. Našao se u mračnoj prostoriji, bez nameštaja. Kraj njega, Driskol je vrhom čizme

napipao pukotinu na podu, a zatim snažno povukao. Podigao je poklopac i pred Avlonom se ukaza mračan otvor. – Ulazi! – naredio je Driskol, zabivši šerifu cev u leđa. Avlon je pokušao da poslednjom snagom raskine laso. Međutim, bio je zualački vezan. Konopac se još više zasekao u njegovo meso. Tada je tek video početak nekih stepenica u otvoru. Driskol ga gurnu žestoko. Šerif se sapleo ali je uspeo da se zdravim ramenom osloni o ivicu. Ništa nije mogao osim da razbojnika prostreli ubilačkim pogledom. Kada je dobio novi udarac, rame mu je skliznulo i on se otkotrlja niz stepenište do vlažnog, smrdljivog poda neke podzemne prostorije. Nad njim se poklopac zatvorio i Avlona okruži neprobojna tama...

Jutro u Laramiju! Pomoćnik šerifa Bat Vest, sklopio je oči tek pred zoru. Sve vreme je proveo u iščekivanju Morga Avlona. Ali, nije ga dočekao. U zatvoru je Frensis Lakro najzad skinuo svoje lažne brkove, dosetivši se valjda da je tu, gde se nalazi, ipak najsigurniji. Izgubio je volju za glumom, pa i za nagradom. Polovina novca koju je dobio nalazila se u postavi njegovog cilindra i tu još niko nije zavirivao. Pa, ni zakon, srećom. Vest je ustao sa postelje u uglu kancelarije i širom otvorio ulazna vrata. Te noći, zagonetni stranac doveo je u grad teško ranjenog bandita i rekao nekoliko škratih rečenica o šerifu. Sve što je saznao bilo je da ranjenika treba lečiti i dobro čuvati, i da je Avlon otišao na ranč. Šorti Parker se nalazio u kući doktora Formena. Nije ni dolazio svesti, ali ga je groznica pred zoru žestoko tresla i kupala u znoju. Vest se uputio pravo tamo. Bio je tako bezvoljan da je zaboravljao da otpozdravi retkim prolaznicima. Lice mu se crnelo pod bradom, podočnjaci su mu se spustili ispod

očiju, a odelo izgužvano i zaprljano, činilo ga je prilično jadnim. Takav, Bet Vest je koraćao glavnom ulicom ne znajući šta bi trebalo prvo da preduzme. Jer, Avlon je uvek mislio za obojicu. A sada je trebalo da sam mućne glavom. To je bilo teško, bar toga jutra. Istovremeno, karavan sastavljen od dve „prerijske lađe“ s arnjevima i zapregom od po dva para konja, ušao je u glavnu ulicu s druge strane. Konji su dignutih glava vukli svoj tovar. Verovatno su se celu noć odmarali pred gradom, u logoru, i sada su odmorni završavali svoj put. Na sedištima kola nalazili su se vozači, ogrnuti kabanicama bez rukava. Bile su još vlažne i pušile su se na prvim jutarnjim zracima sunca. Prva kola vozio je brkajlija duguljastog lica. Imao je šesir povrnuto oboda, uzana ramena pod bluzom od jelenske kože i čizme do kolena. Drugi vozač se dremljivo klatio, kao da su ga silom postavili na sedišta i tutnuli mu uzde u šake. Bio je mlad, plavokos, belih obrva i trepavica i lica čiju su gornju polovinu prekrivale pege. Zevao je i ravnodušno zurio u put pred sobom. Karavan je pratio jedan jahač. Izgledao je visok čak i u sedlu. Nosio je elegantno odelo drap boje i crnu košulju ispod. Isti takav mekani „stetson“ bacao je senku na mrgodno, turobno lice sastavljeno od bledezelenih očiju, širokih usta i izbačenih zuba. Prava, retka, crvenkasta kosa izvlačila se ispod šešira kao vlakna skupljenog ptičjeg gnezda. Izdaleka, odavao je otmenog džentlmena, izbliza, podsećao je na presvućenu vucibatinu. Klopiranje točkova usporilo je kod Bata Vesta na suprotnoj strani. Okrenuo se i radoznalo pogledao u kola. Taman su okretala kod taverne Džasa Džegera. S obe strane kola, belim slovima s crnom senkom bilo je ispisano: „Denison i

comp. Čejen“. – Šta je sada ovo? – promrmljao je poluglasno Vest i zastao. Na prozoru „Nort Plejta“ pomakla se zavesa sobe do ulice. Pomoćnik šerifa slučajno podiže pogled i opazi bledu, kameno lice Doka Holideja. Zatim se zavesa spustila. Vest je namestio opasač i uputio se prema karavanu i jahaču koji se vrteo na konju oko ulaza taverne. Nije se ništa bolje osećao nego pre desetak minuta kada se izvukao iz postelje i odlučio da obide ranjenika doktora Formena. Šerif se nije pojavljivao i sve je počelo da „miriše“ na nevolju. Prvi put se našao u ulozi koju nije priželjkivao, trebalo je da donosi odluke i da bude ono što je bio Morg, zakon! Vest je imao dobre pesnice, umeo je da puca, mogao je da obavi sve što mu je naređeno, ali, obavezu da tumači slovo zakona kako je to činio Morg, to nije voleo! Niti je umeo! Ipak, valjda će preživeti dok se ne vrati šerif. A, računao je da će doći tog jutra. Ukoliko ga ne bude, krenuće na ranč! Jahač u svetlom odelu je najzad skliznuo sa sedla i dao vozačima rukom znak da ostanu na svojim mestima. Tada se i Vest približio. Stranac crvenkaste kose zaustavio je na pomoćniku šerifa svoje zelene, žmirkave oči. Nije se potrudio ni da ga pozdravi, a ni Vest sa svoje strane na to nije računao. – Mister – podigao je Vest bradu, podbočivši se – da li nešto tražite? Ili, nekoga?

Čovek pokaza prema taveri. – Tražim vlasnika – odgovorio je piskutavim glasom. – Nije tu – obavestio ga je Vest. – To vidim – klimnuo je glavom ovaj i pomakao „stetson“ na potiljak. – Sve je zatarabljeno, međutim... – Vest se okrenuo prema kolima. – Je li ovo vaše? – upita. – Ne! Pratim tovar robe. Karavan je iz Čejena. – Kome pratite? – Nekom

Busteru... Naručeno je pre četiri dana. – Ko je naručio? – Čovek se osmehnuo prilično nervozno. Nije mu se dopadala šerifova radoznalost, a ni situacija u kojoj se našao nenadano. – To je privatna stvar, šerife – otegnuto je odgovorio. – Nije moje da govorim o tome. – Moje je da pitam, mister...? Mister...?

– Zovem se Grivs. Najgel Grivs.

– ... mister Grivse. S obzirom da se Erko! Buster nalazi u zatvoru pod sumnjom da je ubio čoveka, moram da proverim sve što je u vezi njega. – U zatvoru? – začudio se Grivs. – Zašto onda... zaista gadna stvar!

– I ja mislim! Šta imate u kolima? – Čovek je Vestu preprečio put. – Imate li nalog za pretres? – upitao je oštro. – Nemam – odgovori ovaj – ali ću ga dobiti za nekoliko minuta ako je potrebno. Valjda roba nije opljačkana? – Šta vam pada na pamet? – obrecnu se Grivs. – Onda se sklonite. – Grivs se pomeri u stranu, ali vrlo malo. Vest ga očeša u prolazu. Podigao je krajeve platna pozadi. Najviše je bilo sanduka i bala. Štofovi, alatke, prehrambene namirnice, sedla, ćebad, fenjeri... i dinamit. – Da nećete da dižete u vazduh Vajoming, mister? – upitao je podozrivo. – To je naručeno – odgovorio je Grivs. – Nije moje da postavljam pitanja, već da robu donesem nedirnutu na određeno mesto. – Možete se slobodno vratiti – predloži Vest. – Nemam nameru, šerife – osmehnuo se Grivs naizgled bezazleno. – Roba ostaje ovde! – Na ulici, možda? – rekao je Vest. – Možda... u prvo vreme. Znam kome ću je odneti ako je vaša priča o Busteru tačna. – Imam pravi zatvor, mister Grivse. Hoćete li da zavirite u njega? – Ne volim tesne prostore, šerife. Najbolje da mi lepo pokažete put za Vučju Dolinu.

– Šta? – trže se Vest. – Za Vučju... Kog ćete đavola tamo?

– Imam posla. – Možda na „Lusi“ ranču? – pitao je Vest. – Opet me ispitujete, šerife. Zar sam prekršio zakon ako sam pitao za put? – Vest se kolebao. Pitao se šta bi u ovom slučaju uradio Morg. Uhapšio? Pustio ga do đavola? Ili proterao? Samo, na osnovu čega? Buster nije pominjao karavan iz Čejena. Šta se ovo dešava u Laramiju?

Za to vreme, Najgel Grivs se okrenuo prema „Harperovoj robnoj kući“. Kao da je prvi put primetio nagoreli deo i iskezio se. Vestu to ne promače. – Šta je smešno na toj strani, mister? – upitao je muklo. – Izgleda da sam stigao u pravi čas – odgovorio je ovaj. – Kako? – Počelo je – pokazao je prema Harperovom zdanju. – Sada je na redu dinamit... – O čemu vi to govorite? – nakostrešio se Vest. – O ovome – uzviknuo je Grivs i ispod kaputa iskopao kolt kalibra 45. Uperio ga je u pomoćnika šerifa! U samo jutro, kada se grad budio, kada su stotine pari očiju mogle da upru poglede u njih, izvesni Najgel Grivs potegao je oružje na čuvara zakona! Bio je to pomalo smešan incident. – Šalu na stranu, mister – uzviknuo je Vest. – Nije šala, šerife – iskezio se Grivs. Njegovi vozači zbacije kabalice i prihvatiše se pušaka sa sedišta. – Šta ovo znači? – Znači da niste više šerif! Možete da budete samo leš ako pokušate da se latite tog smešnog kolta! – Vozači su povukli konje prema Džegerovoj taverni, a onda su počeli da skidaju sanduke sa dinamitom. Vest nije verovao svojim očima. Da je bilo veče, noć, praskozorje, sve bi ovo zvučalo verovatno. Ali, usred dana, u samo jutro... Nebesa! Grivs ga je začikavajući posmatrao. Izgledalo je da očekuje Vestovu reakciju, pa da ga

dokusuri. – Požurite! – naređivao je Grivs vozačima. – Hoću da sve brzo odleti do đavola! Znaite šta treba da tražite? – Znamo – rekao je brkajlija. – Jeste li vi poludeli? – zagrme Vest i njegove ogromne šake se skupiše u pesnice veličine detinje glave. – Šta to potpaljujete, prokletstvo?

– Dovršavamo samo – pokazao je Grivs prema „Harperovoj robnoj kući“.

– Ali zašto, do đavola? – Tako mi je rečeno. Sve da uništim, a onda da izvučem izvestan kovčeg od metala. – Ne shvatam ništa! – Ni ja... Ali, za deset hiljada dolara, Najgel Grivs će baciti u vazduh i samog sebe. – On iskrenu malo svoj kolt i ispali dva metka u pravcu Vejna Frobišera koji je promolio glavu na ulazu svog saluna. Vlasnik „Nort Plejta“ je odskočio unutra. – Nebesa – rekao je Vest – kako se može iz tog krša izvući kovčeg? – Vrlo prosto, šerife – cerio se Grivs fiksirajući pogledom teren oko sebe. Drugi vozač mu je štitio leđa s otkočenom puškom. – Provereno je da se nalazi zaziđan u jednom zidu. Videćemo kojem... – Vi ste ludi, čoveče! Ovaj grad je pun ljudi! – Pun je kukavica! Zašto neko ne izađe da vas podrži, šerife? – Vest se okrenuo s očajničkom nadom da stranac nije u pravu. Na žalost, ulica je ostala prazna i gluva. Brkajlija se vratio od Harperovog magazina, smeškajući se uz put. Grivs je vešto pokrivao sve Vestove pokrete, a mogao je iskosa da vidi vozača. – Je li u redu? – upitao je. – Potpalio sam fitilj – odgovorio je ovaj i ispravio pušku u pravcu ulice. – Sada će... – Ludaci! – zagrme Vest. – Tamo su žena i mladić! – Neka im se nebo smiluje – sleže ramenima Grivs. To je već bilo previše. Ne razmišljajući, pomoćnik šerifa golim rukama nasrnu na palikuću. Grivs se

samo malo pomeri i pritisnu obarač. Bat Vest zastade kao da je udario o zid. Istog trenutka, strahovita eksplozija je protresla ulicu. Na okolnim zgradama popucala su stakla. Prašina se uskovitlala i pomešana sa zemljom, iverjem i kamenjem zasula je prostor oko „Harperove robne kuće“. Vest je ležao na zemlji, ali davao je znake žiyota. Po njemu se slegala prašina, ulazila mu u usta i nozdrve. – Tamo – pokazao je Grivs vozačima prema mestu eksplozije. Otrčali su u skokovima. Najgel Grivs je zauzeo mesto pored stuba Džegerove taverne, držeći pušku. Kolt je zadenuo za opasač. Čekao je. Gdegod su iskrsavale bunovne glave ljudi, on ih je neumorno zasipao olovom. Kada je ispraznio pušku, latio se kolta. Dim i prašina lelujali su se glavnom ulicom avetinjski sporo i smrtonosno. Nekim čudom, deo Harperove zgrade ostao je čitav na onom mestu gde su se nalazile odaje za stanovanje. Iznutra su se čuli krici žene. Niko nije bio tu da pomogne. Grivs se još uvek cerio prema Batu Vestu. Zvezdonosac širokih pleća podneo je udar zrna u prsa nečuvenom lakoćom. Čak je počeo i da se pridiže. – Još ti se živi, šerife? – upitao ga je pakosno Grivs i podigao kolt. Vest ga je s mržnjom gledao pravo u oči. A tada... Grivs je malo skrenuo pogled i ugledao tamnu priliku kako se kreće prema njemu. Ličio je na utvaru. Crvenokosi bandit je okrenuo cev prema došljaku. Opalio je i promašio! Čovek je nastavio da korača, opuštenih ruku, vitak, raskopčan tako da su mu se videli teški koltovi sa strane. – Herbe, Malkolme! Požurite, do vraga – proderao se Grivs obuzet čudnom nelagodnošću. Čovek je bio sve bliži. Jedini na toj ulici, u beloj košulji i crnom odelu, neosetljiv na Grivsove napore da ga pogodi. Ponovo je

podigao ruku i nanišanio. Vest je krajnjim naporom okrenuo glavu i ugledao Doka Holideja. Nešto kao olakšanje omekša mu grčeve na licu. Dva vozača su iskrsla iz ruševina, noseći kovčeg na rukama. Bio je pakleno težak teret pa su se pod njim povijali i saplitali. – Je li ovo? – dahao je brkajlija, pustivši metalom okovani sanduk da padne na tlo. Grivs nije skidao pogled sa stranca. Samo je prevaleo preko jezika. – Ima li bravu u obliku krsta? – Ima... – Kuke? – Dve. – Na vrhu slova od metala? – I to. Nešto kao B. F... – To je Driskolovo – klimnu glavom Grivs, misleći na to kako je sve ispalo jednostavno i lako. Nije mu padalo na pamet da proverava šta je unutra. Ako to Driskol želi, onda mu je trebalo predati u ruke. Inače, nije bilo kutka zemlje u koji bi se mogao sakriti kada bi ga prevario. – Hoćemo li na kola? – upitao je mlađi, pegavi vozač. – Znae šta ćete? – Znamo, Najgele, preslišavali smo se uz put: jedan vozi, a drugi pozadi baca dinamit ako neko krene u poteru. Sve tako do ranča. Posle nas se ne tiče... – Tako je – iscerio se Grivs – ali, plan se trenutno malo menja... – Zašto? – upitao je brkajlija. – Jer imamo gosta – pokazao je prema kockaru koji se sada sasvim razgovetno video. – Nije ih mnogo – podrugljivo reče pegavi i podiže pušku. – Da ga zbrišem? – Naravno, budalo – proderao se Grivs i prihvatio kovčeg. Brkajlija mu pomaže da ga ubace u prva kola. Mladi vozač je prineo kundak obrazu. Kroz nišan koji je sastavio sa Holidejevim telom, video je odjednom kako se neznančeve ruke savijaju, ispravljaju i ponovo savijaju. Bio je to legendarni, neuhvatljivi potez čoveka iz Džordžije. Pre nego što je do kraja pritisnuo obarač, čovek preko puta njegove puške je izazvao eksploziju na svojim bokovi-

ma. – K vragu! – ispusti kletvu pegavko i zanese se. Najgel Grivs je shvatio da imaju posla s opasnim protivnikom. Jurao je prema sedištu i dograbio uzde. – Pucaj! – doviknuo je brkajliji. Čovek s puškom je uleteo u amjeve i odatle promolio ruku s oružjem. Holidej nije više potezao, imao je svoje „linkolne“ u šakama. Na ranom jutarnjem suncu zablistala je niklovana cev, podignuta u visinu očiju. Kola su već prolazila, praveći luk. Kockar opali. Neočekivano i za njega samog, brkati vozač je prosto izleteo iz kola i pao u prašinu. Kola se nisu zaustavljala. Grabila su još žešće, ostavljajući trag velikih točkova na tlu Glavne ulice i oblak prohladne prašine. Tada Holidej kleče nad Vestom. Pomoćnik šerifa je pogledom ispraćao natovarena kola i micao ustima. – Prokleti... stignite ga, inače... – Da vidim ranu – predloži mirno Holidej. Ali, snaga Bata Vesta bila je zaista veličanstvena. Iako je krvario, uspravio se, i, teturajući krenuo prema oborenim vozačima. – Jesu li mrtvi? – upitao je. – Nisam ih obrtao na leđa – rekao je Dok – ali, vi ćete biti uskoro mrtvi ako nastavite šetnju... – Bat Vest uputi kockaru mutan, izmučeni pogled. – Šerif... osećam da je u opasnosti... – procedio je. – Nikoga nema da mu pomogne... – Holidej se okrete. Bilo je ljudi na ulicama. Bilo ih je, ali na priličnoj razdaljini. Kao da ih je nevidljiva ruka opasnosti stezala i držala prikovane za svoje pragove. Jedini koji je odlučno trčao ulicom prema njima bio je doktor Stiv Formen. On je bio navikao da sa lekarskom torbom izleće na ulicu čim bi prestali pucnji. Nekome je svakako bio potreban, bilo da se radi o strani zakona ili onoj drugoj. On je bio lekar i to je shvatio kao dužnost da pomaže ljudima, ne obazirući

se na stranu kojoj pripadaju. I ovoga puta je to činio. – Prvo tebe, Bate – rekao je Formen i nemilosrdno okrenuo pomoćnika šerifa prema sebi. – Ne izigravaj heroja, nego pusti da te krpim...

– Mogu da izdržim... – Zaveži! Tvoj posao su banditi, a moj rane. Prema tome, čekaćeš na red. – Stiv Formen bio je mršav, živahan šezdesetogodišnjak, sa naočarima i dugom neurednom sedom kosom ispod filcanog šešira. Ličio je pre na uparađenog pustinjaka nego na lekara. Imao je na sebi prugaste pantalone i prsluk, kao i košulju povrnutih rukava. Njegovi prsti ispresecani venama i požuteli od duvana, spretno su „šećkali“ po Vestovim grudima. – Prilično gadno – konstatovao je Formen. – Potrebna ti je postelja najmanje dve nedelje... – K vraгу, dve nedelje – planuo je Vest. – Napadači u bekstvu, Morg u nevolji a vi mi propisujete ležanje! Stavite neku krpu na to i pošaljite mi konja... – Bih ja – mirno će Formen – kada se ti ne bi uskoro onesvestio! – Ja? Šta vam pada na pamet, doktore? Dok se onesvestim, moram da strpam ovu dvojicu iza rešetaka, ako su uopšte živi. – Formen okrznu pogledom vozače. – Ovaj ovde možda – reče – a onaj brkati ne više. Čelo mu se rascvetalo... – Đavolski pogoci – procedio je Vest i pogledom potražio Holideja. Njega više nije bilo tu. – Ne pomeraj se, ne mogu da te previjem – ljutnu se doktor na Vesta. – Ali... kud se dede onaj stranac? – Nisam video... Miruj! – Sada je tu bio! Mislio sam... – Vest ne dovrši misao. Prebledeo je i posnuo. Formen ga je nekako prihvatio i položio na zemlju. Bat Vest bio je u nesvestici. Tek tada ih okružiše ljudi. Nastupila je paklena galama i Stiv Formen je morao da se posluži oružjem. Izvukao je kolt iz Vestovog opasača i dva

puta opalio u vazduh. Kada su se lica okrenula na tu stranu, lekar je pokazao na šerifovog pomoćnika. – Neka ga dvojica odnesu do moje kuće – uzviknuo je – a ostali mogu da pucaju jezikom do uveče! Dakle? – Četvorica su odmah prišla i podigla opušteno telo Bata Vesta i prenela ga preko ulice. Pomešan sa gomilom, prašnjav, poderan, sa plantazerskim šeširom natučenim skoro preko očiju, Rufus Blint je neko vreme slušao razgovor oko sebe, a onda je krenuo prema „Nort Plejtu“. Pred gradom je sačekao zoru, a onda se ušunjao među prve kuće. Od pucnjave koja je nastala nedaleko od njega, nije razumeo ništa. Video je ljude kako trče, video je eksploziju, video je kockara, kola s arnjevima kako jure kraj njega. Na sedištu sa nalazio crvenokosi momak, nemilosrdno šibajući zapregu, stojeći na nogama i osvrćući se za sobom kao da ga gone demoni. Zatim se ulica ispunila ljudima i on se stopio sa zbunjenom, neobaveštenom gomilom. Što je najvažnije, saznao je da je šerif Avlon van grada. Njegov pomoćnik je, takođe, bio izbačen „iz stroja“. Imao je bar malo vremena mira. Rešio je da ga iskoristi na piće, a onda da smisli šta će dalje. Salun je, začudo bio prazan. Ljudi su se okupljali na ulici i, po zapovestima sudije Garoka, odnosili tela vozača na dve strane. Mrtvaca su predali pogrebniku Dambiju, a ranjenog su nimalo nežno strpali iza brave, do same ćelije Frensisa Lakroa. Vlasnik „Nort plejta“ je znao da će uskoro svi doći kod njega i da će sve saznati. Nije imao potrebu da napušta šank. Popiće se dosta pića i raspredaće se stotinak priča. To je, za posao, bio pravi događaj. Vest je na „krljenju“ kod Formena, a Morg Avlon je tajanstveno iščezao te noći. Bilo je to pri-

lično mnogo uzbuđenja za tako kratko vreme. Rufus Blint je upao u salun i iščakaao sitniš iz džepa svoje prašnjave kabanice. Vejn ga je ovlaš pogledao, ali mu se nije učinilo ništa sumnjivo. Čovek je bio, istina, prilično prašnjav i poderan, ali je bio bez opasača. Jedan od onih bednika koji lutaju u potrazi za poslom, a nalaze samo privremenu zaradu od nekoliko dolara. Blint položi novčić na šank. – Dupli viski – rekao je. – Zar nije rano? – primetio je Frobišer, ali, skide sa police novu bocu. – Meni nikada nije rano – rekao je ovaj. – Bili ste na ulici? – raspitivao se Frobišer. Blint je klimnuo glavom. – Šta se desilo? – Svašta – odmahnuo je on rukom, tražeći da mu saluner napuni još jednu čašu. – Desilo se sve tako brzo da nisam ni zapamtio... – I ja mislim. Neko me je zamalo pogodio u glavu kada sam provirio da vidim šta se dešava tamo... – A posle toga je puklo! Mislio sam da će mi pasti sva ogledala! – Blint je iskapio piće. Osećao se već mnogo bolje. – Jedan je pobegao – promrmljao je potom. – Zar? Čini mi se da sam čuo kola... Najgore je što nemamo nijednog šerifa u gradu. Jedan je nestao, a drugi je ranjen. Našli ste posao? – Blint ga pogleda ne shvatajući. – Zar ne tražite posao? – začudio se Frobišer. – Mislio sam... – Da. Posao... Našao sam ga, ali za kratko. Izgleda da ovde nerado zapošljavaju strance? – Nije dobio odgovor. Desetak posetilaca već je nagnulo u salun i Rufus Blint se povukao prema jednom stolu, noseći sa sobom celu bocu. Frobišer se nasmejao i počeo da ređa čaše. Ostati ili pobeći, pitao se Blint. Ako ga je na ranču čekalo najmanje 60.000 dolara, onda je vredelo ponovo rizikovati. Međutim, morao je da bude na licu mesta. Da ne čeka veče, već da krene u izviđa-

nje. Predosećao je da svi putevi vode prema „Lusi“ ranču. Pa i njegov, otprilike.

Najgel Grivs se tek kasnije pitao kako su mu kosti mogle ostati čitave dok je gonio kola preko onog kamenjara do Vučje Doline? Bili su to puteljci i prolazi kojima su i jahači teško prolazili. A, on se probio kolima! Bičem je celim putem vitlao iznad konja. Prošao je đavolski uzan most nad Blatnim Potokom, skliznuo jednim točkom preko ivice i jedva se održao na daskama. Bio je to nasumce izabran put. Pa ipak, sudbina mu je išla na ruku, pred njega je iskršao jahač čije je lice odmah prepoznao. Pab Driskol! Grivs je jedva zauzdao zapenušanu zapregu. – Oooooops!... – Lažni nadzornik ranča je brzo shvatio. Video je samo jedna kola, razbarušenog Grivsa, uzdrhtale životinje u zaprezi, i to je bilo dovoljno. – Gone te? – upitao je bez pozdrava. – Ne znam, ali bilo je vruće... – Šta se desilo? Gde je sanduk? – Grivs pokaza iza sebe u kola. – Tu je... – zadovoljno se osmehnuo. – Ali, izgubio sam dva pomoćnika. – Kako? – Naišao je neki čovek u crnom. Pucao je tako dobro da su obojica ostali da leže. Nisu stigli ni da opale iz puške... – Ružno, voštano lice Paba Driskola delovalo je umirujuće na Grivsa. – Dobro si to učinio – dobacio je Driskol, pokazujući ispod ožiljka zube, što je trebalo da predstavlja smejanje. – Nisi oklevao, izabrao si trenutak koji niko ne bi izabrao za tako nešto... – Imam iskustva – cerio se Grivs. – Da krenemo? – Potera će možda uskoro – razmišljao je Driskol. – Video si šerifovog pomoćnika? – Jesam! Ostao je u prašini... – Ubio si ga? – Izgleda da je teško ranjen. Jedva je micao. – Driskol pokaza rukom napred. – Ostavićemo kola na jednom uzanom prolazu – rekao je. – Biće im potrebno đavolski dosta vreme-

na da ih uklone. – Misliš da ne mogu... – Konjima? Treba da je posebna vrsta konja da krene obronkom, a da ne slomi je vrat. – Uskoro su iz zaprege ispregli jednog belca za Grivsa. Metalni kovčeg su stavili između sebe, vezavši ga lasom za kuke i sedla. Potom se Grivs vratio do kola, uzeo nekoliko šipki dinamita i poturio pod stenu. – Ovo će pričvrstiti prepreku – rekao je. – O kej! – Kada su odmakli tridesetak jardi, iza njih je odjeknula eksplozija. Dugo posle toga kotrljalo se kamenje niz padinu. Oba jahača su osluškivala taj zvuk, ali Driskolovo lice nije pokazivalo naročiti trijumf. – Hoćemo li se ovuda vraćati? – upitao je Grivs. – Ne! Znam bolji put... – Neki tajni? – Videćeš! Ali, nisam sam... – Koga imaš ovde? Neku ženu, možda? Znam da imaš šarma, momče, pa me ne bi čudilo... – Driskolov pogled prekide Grivsovo brbljanje. – Ovo nije Denver. Znaš li šta je u tom kovčegu? – Grivs je pogladio bradu. – To sam i ja počeo da se pitam – promrmľao je. – Ali, nisam radoznao. – Dosta mi je deset hiljada. – To je tvoja dobra osobina – rekao je Driskol i poterao malo brže konja. Nešto kasnije, kada se okrenuo u sedlu, Najgel Grivs je napravio kiselo lice gledajući u nebo. – Čini mi se da nam je neko za petama – reče. – Kako znaš? – lešinari su uznemireni. Video sam ih tamo gde smo ostavili kola. Leteli su kada smo naišli.. A čine to i sada. – Nije važno – sleže ramenima Driskol. – Onaj momak u crnom... Ne bih želeo njega da vidim s ostalima. Puca kao demon – rekao je Grivs. – Ako je stranac, nema razloga da nas prati. Jedino ako nisi doviknuo da imaš vredan kovčeg u kolima? – Nisam imao vremena – iskezio se Grivs – jurio sam poput ludaka, samo da mu izmaknem. – Zaista? Najgel Grivs,

iznajmljivač revolvera iz Denvera, čuvena bitanga i derikoža, pa se uplašio? – Ne za sebe... već za sanduk! – Ostao si isti – procedio je Driskol, bez osmeha. – Malo zatim izašli su na zaravan.

Na velikom tremu nalazila se Lusi Fridom, u svojim kolicima. Lice je skrivala „šlajerom“, dok su ispod prekrivača na nogama provirivale ženske gamaše, kakve su u to vreme nosile samo dame iz velikih gradova. Najgel Grivs nije više zapitkivao ništa. Mogao je svašta da očekuje, osim invalidskih kolica i žene u njima. Međutim, ako je to Driskol trpeo, znači da je imao jakih razloga za to. Grivs je smatrao da mora da pokaže nešto od lepog vaspitanja pred damom. Skinuo je svoj „stetson“ i poklonio se. Lusi Fridom se štektavo nasmejala i razbila sve Grivsove iluzije da se iza „šlajera“ krije bar lepuškasto lice. – Imaš luckaste prijatelje, Pabe! – kazala je žena. – Ali vešte – dobacio je Driskol. – Sve je ovde. – Sve? Kako znaš? – Driskolovo lice se zateže. Zaista, kako može da zna ako ne otvori? Ipak, pred Grivsom nije imalo smisla pokazivati toliko poverenja. On je ipak bitanga, ni bolje ni gora od njega.

– Verujem na reč Bobu Fridomu – kazao je šupljim glasom.

– Fridom? – uplete se crvenokosi. – Gde sam čuo to ime, momče? Poznato zvuči!

– Niko vas ne prati? – naže se Lusi napred. – Još ne znamo – odgovorio je Driskol. – Bilo je gužve u Laramiju. – Mrtvih? – Njegova dva pomoćnika i teško ranjen pomoćnik šerifa. – Ovo poslednje je moglo da se izbegne – zazvuča prekorno ženin glas. – Dosta nam je jedan na vratu. – Grivs se okrete prema Driskolu. – Šta nije u redu? – upita.

– Skinimo kovčeg – predložio je ovaj, udaljivši se prema konjima. Crvenokosi ga je pratio u nedoumici, činilo se da ovde zapoveda žena a ne čovek! – Nisam radoznao, ali... – Najbolje da nisi – prekide ga Driskol. – Dobićeš svojih deset hiljada čim se izvučemo odavde. – Natrag nećemo moći – konstatovao je Grivs. – Više je nego sigurno da nas neko goni. – Imaćemo bolji prolaz. – Ne vidim ga. – Kroz zemlju. To je Fridom kopao za svaki slučaj, ako mu nađu trag. – Opet pomi-nješ Fridoma. O čemu se radi? – Ali, i ovoga puta je crvenokosi ostao bez odgovora. Poneli su kovčeg do treba i tu ga spustili. Žena ga je pogledala s nekom naročitom ljubavlju. Više nije skrivala lice. Oči su joj blistale kao u mačke. Najgel Grivs je ćutke zaključio da su lice i duša ove ubogaljene žene jedno te isto. Možda je to mogao da razume, ali, Driskolovo prisustvo uz nju, teško. Osim, ako u kovčegu nije... Da to bi moglo biti. A ako je tako, zašto okleva. Samo jedan metak i sve bi pripalo njemu. Sve! Ako nije imao srca da on to učini, neka povisi nagradu za još dve hiljade i Grivs će oknčati sve njegove dileme. – On nam više nije potreban – prenule su ga ženine reči. Da o njemu je govorila. A ispod pokrivača izvukla je paklenu pušku za bizone. Pretrnuo je! Zar mu je čitala misli? Pogledao je u Driskola, ali, ovaj se zabavljao osmatranjem na drugoj strani. Žena je od njega čekala odgovor, a on je, prokletnik, oklevao. – Ne još – promrm-ljao je najzad. – Više nismo sami. – Šta to znači? – narogušio se Grivs. – Neko nas je sustigao. Pogledajte! – Okrenuli su se. Lusi je ponovo sakrila pušku pod pokrivač i zauzela uobičajenu, nepokretnu pozu. Grivs je samo trenutak čekao, a onda je šmugnuo u kuću. Driskol je ostao

na tremu, uhvativši se levom rukom za obližnji stub. Oči su mu se suzile, lice dobilo tamnu boju pepela. Jahač je dolazio pravom linijom ne krijući svoje prisustvo. Pod njim se nalazio veličanstveni šareni ždrebac. Baš onakav na koga je Driskol mislio da je jedini u stanju da se uzvere po stenjaku i prođe zatrpani prolaz. Pošto je Grivs utekao, on je pretpostavljao o kome se radi. Bila je to posebna vrsta ljudi, zaključio je razbojnik. Ona vrsta pred kojom se i najbolji povijaju. Čak se i lice žene u kolicima prelilo rumenilom i užarenim divljenjem. Jahač je uspravan i ležeran u isti mah. Crno odelo bilo mu je kao saliveno uz telo. Ni za trenutak nije zastao, da se pribere, izračuna ili pokoleba.

Sunce je kosim zracima padalo na zara-van, bacajući preko kamenjara i busenja senke borovih stabala. – Pabe? – oglasila se žena.

– Da?

– Ko je taj čovek? – Driskol nije umeo da odgovori. Jedino je bio svestan da mu se ne sviđa. – Stranac iz Laramija. Grivs je bežao od njega...

– Imao je i od koga – zaključila je Lusi Fridom. Driskol oseti kratak ubod ljubomora. Jedva je bio svestan toga, ali, desilo se!

– Da odnesem kovčeg? – upita. – Nema potrebe – rekla je žena. – On će ionako umreti!

Revolveraš se okrenuo prema kući. Tamo negde mora da se nalazio Najgel Grivs, pripravan da dejstvuje ako treba. Mora da se dobro primirio, čim ga oštre Driskolove oči nisu otkrile. – Možda je bolje da i ti udeš! – predložio je malo zatim. – Možda nije sam?

– Takvi su uvek sami – primetila je Lusi ne pokazujući želju da se povuče. –

Hoću da ga se nagledam pre nego što padne.

– Nije došao u posetu – potmulo je reagovao Driskol. – Izgleda kao džentlmen – zakikotala se žena – a takvi nema ju ništa protiv dama, zar ne? – Možda se varaš? – I to ćemo videti. Misliš da je nanjušio ovaj kovčeg, Pabe? Ili je nešto drugo posredi? Možda šerif?

– Šerif? Šta ovakav dendi ima sa šerifom?

– Jednom, pre nekoliko godina, videla sam sličnog čoveka kao ovog. Desilo se to u Kolorado Springsu. Bila sam s ocem na putovanju kod tetke Dženet, u Pueblu... Bila je neka pucnjava...

– Možda to nije isti – pokušao je Driskol da skrene ženine, a i sopstvene misli sa jahača.

– Možda, ali podseća na njega. Bila je pucnjava, neki gadan obračun i govorili su mi da je u to umešan Dok Holidej...

– Šta? – zaigra jabučica pod Driskolovim grlom. – Da nećeš da tvrdiš da je ovo...?

– Bila bi šteta da on to bude, Pabe!

Driskol je ćutao. Ruka mu se prisloni uz bok, što je retko činio. Začaranost sa jahača, prenela se na njega. On podiže nogu i stavi čizmu na metalni kovčeg.

Kockar je već bio sasvim blizu. Pre nego što se šarac zaustavio, on je skliznuo sa sedla s takvom lakoćom da se činilo da lebdi. Kaput mu se neosetno otkopčao i ostao zakačen za drške koltova ukrašenih slonovačom. Lusi Fridom podiže svoju bradu kao da ispituje vazduh između nje i došljaka. – Šta ima ovde interesantnog za vas, mister? – upitala je.

– Dve stvari, gospodo – dočekao ju je hladan, suzdržan, ali ne i neprijatan glas.

– Koje?

– Jedan momak sa crvenom kosom...

– Takav se može naći, ali, ne znam tačno gde – osmehnula se žena. – A drugo?

– Drugo je mnogo važnije. Tražim šerifa.

– A ko ste vi? – promeškoli se Lusi Fridom, spremna da otegne sa konverzacijom pre nego što se ukaže bilo kakav trenutak za odluku. – Anđeo čuvar? Ili preobučeni sveštenik koji ispoveda grešne duše? Dakle?

Više nije gledao u nju već u Driskola. – Bolje da si ostao s one strane kola – dobaci mu ovaj prezrivi glasom.

– Znači, ovde je negde – reče kockar malo iskrenuvši glavu. – Sigurno računate na to da odavde niko živ neće izaći.

– Niko – potvrdio je Driskol, a ožiljak mu potamne. – Ti još imaš šanse, ali samo minut. Hajde, pokupi se!

Ovakav izazov nije ostavio naročiti utisak na kockara. – Vaš prijatelj ima lepo svetlo odelo – rekao je posle kraćeg ćutanja.

– Zaista? – upita Lusi. – Šta je s tim odelom, mister?

– Šteta što ga prlja na krovu... – Istog trenutka on se saže i poteže sa desnog boka. Narandžasti plamen suknuo je kao jezik zmije i iznad Driskolove glave. Gore se čuo krik. Nekoliko trenutaka vladao je tajac. Dok Holidej je već vratio „linkoln“ za pojas, kada se po krovu čulo kotrljanje nekog predmeta. Onda je na zemlju pao Grivsov kolt. Malo posle toga, i telo crvenokosog počelo je da klizi u provaliju.

Grivs, iako ranjen, pokušao je prstima da se dočepa kakve izbočine i da se zadrži. Međutim, sve mu je izmicalo pod noktima. Imao je još toliko sreće da ne padne na glavu već na bok. Zatim se umirio, prostreljenog ramena.

Lusi Fridom je prestala da se osmehu-
je nadmoćno.

Stranac nije trošio reči, on je đavolski
brzo pucao. On je za nju bio prava mora!
Bolji od Driskola, bolji od svih koje je
sretala u svom životu!

– Čudne ptice prave gnezda na ranču
– prokomentarisao je Džordžijanac
Grivsov silazak sa krova.

Pab Driskol počeo da se povlači prema
kući. – Bolje da staneš – opomenuo ga
je kockar metalnim glasom. – Još nisam
dobio odgovor na svoje pitanje.

Lusi Fridom zavuče ruku pod pokrivač.
Ali, kockar je sve video.

– Ne dirajte ništa ispod, gospodo – pre-
sekoše ženin dah njegove reči. Isto vre-
meno, ledenoplave oči paklenog strelca
izmamiše u njenom pogledu stravičnu
mržnju. – Hladno je – rekla je.

– Oružje je obično hladno – dodao je
čovjek iz Džordžije. – Ruke napolje!

Lusi potraži Driskolovu pomoć. Oboje
su još bili pod utiskom mađioničarskog
poteza stranca ledenog pogleda.

Pab Driskol iznenada odvoji šake od
bokova i siđe niz stepenice. Stupio je na
ledinu, okrenuvši kockaru leđa. Kao da
je brojao korake. Trajalo je dugo. Ban-
dit je računao da neće dobiti kuglu u leđa.
Da je stranac bio te vrste, onda ne bi
Grivsa ranjavao, već bi ga jednostavno
oduvao sa krova!

Holidej je morao da motri i na njega i
na ženu.

Lusi Fridom kao da je pogađala nje-
gove misli.

Podigla je levu ruku, a desnu zavukla
pod pokrivač. Bio je to znak da nema
nameru da puca. Izvukla je pušku za
bizone i gadljivo je odbacila od sebe.

– Neka umre ko je gori – rekla je.

Driskol je čuo njene reči i sav je pre-
bledeo. Ovim gestom, Lusi Fridom mu je
otkazala podršku. A mogla je da ubije
stranca dok se on bude okretao i izvlačio
kolt.

Prokletnica!

Izdala je muža, a sada je izdala i njega!

– Lusi! – povikao je lica iskrivljenog
u masku neverice i besa. Ali, žena je ćuta-
la, nepokretna i gluva. Deo trema zah-
vatalo je sunce i njegova kosa je izgledala
kao da gori.

Najgel Grivs je otvorio oči i kroz maglu
pokušao da razazna gde se nalazi. Prvo
što je video bilo je podrugljivo, napu-
derisano lice Lusi Fridom. Okrenuo je
glavu i opazio đavolskog stranca okrenu-
tog leđima! Pakao! Kada bi samo doh-
vatio kolt...

Bio je sasvim blizu, kraj kolena. Lagano
je ispružio ruku, trpeći užasne bolove.

Driskol je primetio Grivsove pokrete i
počeo je da odugovlači. Sve je bilo onako
kako se doskora činilo u malim gradovi-
ma ili ulicama velikih gradova. Jedan
prema jedan!

Rastojanje trideset koraka.

Sunce sija iskosa. Noge raširene i dobro
ukopane u zemlju. Prsti olabavljeni, palac
na dohvatu otonca i živci koji trepere
pred odsudni potez...

Grivsova šaka se najzad našla na koltu.
Blesak u Driskolovim očima kao da je
dopro do kockara. U, po njega zao čas,
okrenuo se da otkrije opasnost iza leđa.

Tada su se slili pucnjevi tri revolvera...

*

Lusi Fridom je zaključila da je trenu-
tak za povlačenje. Ispod njenih nogu ra-
njeni Grivs se praćaknuo kao riba izbače-
na na obalu. Nesiguran u sebe, Pab

Driskol. je pucao brzopleto, više misleći na dobar zaklon nego na tačno ciljanje. Našao ga je iza kamena, koji se dodirivao sa rubom borovog šumarka i tu je pao, zadihan i zaslepljen vatrom s kockarevih bokova!

Satanski stranac pucao je na obe strane podjednako brzo i smrtonosno. Prvo se dočekao na kolena, a onda je izvukao oba „linkolna“.

Jedan metak presudio je Grivsu. Ostali su bacili Driskola na zemlju i kao otrovni insekti prohujali iznad njegove glave.

Sa svog mesta, nabedeni nadzornik „Lusi“ ranča video je kako žena okreće točkove svojih kolica u krug. Bežala je!

On htede da je bolje osmotri, ali, novi hitac mu zbaci šešir s glave i podseti da je njegova koža u pitanju, a ne ženina.

Kockar nije imao gde da se skloni. Preostalo mu je samo da drži na oku kamen i „zakucava“ Driskola za tlo.

Čuo je cijukanje točkova i krajičkom oka video kako žena mirno ulazi u kuću. Nju je morao da ostavi za kasnije.

Ustao je s oba kolta u šakama.

Čekanje nije bilo njegova slabost. Pab Driskol je morao da se pokaže, da se bori ili da odbaci svoj „valker“.

Driskol je čuo prskanje zemlje pod čizama i znao je šta mu predstoji.

Kovčeg pun zlata bio je cena za njegov život: odustati ili pokušati? Opredelio se za ovo drugo. Polako je skinuo šešir i hitnuo ga uvis. Onda se podigao za njim.

Uzalud...

Holidej je jednim metkom skratio let Driskolovog šešira, a onda pucao u njegovog vlasnika.

Varka je bila i suviše providna, ali, nadzornik nije imao ništa bolje kod sebe. Nijedan adut ili trik. Bio je izdan od Lusi

Fridom i to ga je tištalo više nego vrelo olovo legendarnog kockara.

Pao je otežalih ruku.

Barutni dim iz niklovanih cevi Doka Holideja uspravio se u nebo. Kao udaljeni dimnjaci parobroda, štrčali su vrhovi sablasnih koltova, a Driskolov pogled tonuo je u crno, hladno more...

Kockar je ćutke napunio doboše svojih koltova.

Zatim je klekao pored nepomičnog razbojnika. Disao je, uprkos ranama koje su se mešale sa sprženom travom i suvom zemljom.

Kada se Holidej okrenuo prema kući, Lusi Fridom više nije bilo na tremu, ni metalnog kovčega!

Požurio je na tu stranu, obuzet crnim slutnjama. Ako se šerif nalazio na ranču, onda je žena mogla da ga uzme kao štit.

Gurnuo je nogom vrata i povukao kolt.

U prostoriji nije bilo nikoga.

na sredini su se nalazila invalidska kolica Lusi Fridom i metalni kovčeg otvoren i dopola ispražnjen. U kolicima nije bilo žene!

Bila su prazna...

*

Džordžijanacu nije trebalo mnogo da zaključi kako je iz kovčega uzeto najviše papirnog novca i nešto zlatnih poluga. Ostatak je verovatno bio pretežak za ženu.

Sve je znači bila varka.

Predstava koju je možda mesecima ili godinama igrala pred svetom, pa i pred prijateljima.

Lusi Fridom je očigledno u kolicima bila potpuno zdrava. Odigrala je ulogu do kraja, sada je valjalo da se spasava bekstvom.

Možda nije sve ispalo kako treba, nešto plena je ostalo, ipak, opasnost koja se zvala Dok Holidej nadnosila se nad nju kao gradonosni oblak.

Džordžijanac je našao pukotinu na podu i s lakoćom podigao poklopac.

Žena mora da je prošla tuda.

Podrum ili hodnik, negde je morao da se nalazi izlaz ili kraj?

Izvadio je kolt i kročio na stepenište. Kako nije nailazio ni na tračak neke svetlosti ili otpor, vratio je oružje u futrolu i kresnuo šibicu.

Odmah je video ljudsku priliku kako se podiže sa zemlje. Ruke su mu bile svezane na leđima i sve na njemu bilo je prekriveno blatom i prljavštinom.

Bio je to Morg Avlon.

Žmirkao je pri svetlosti, nesposoban da razazna ko se krije iza upaljenog palidrvca. – Driskol? – procedio je.

– Nije Driskol, šerife...

Holidej je malo spustio plamičak i Avlon prepoznade u crno odevenog stranca.

– Vi? Šta se dešava... Samo kad ste stigli...

– Je li neko prošao? – upitao je Dok.

– Žena! Kao furija. Učinilo mi se za trenutak da je to ona od gore iz kolica...

Holidej je teškom mukom razvezao laso sa šerifovih utrnulih zglobova.

– Ona jeste – rekao je kockar.

– Ona? Kako? Zar nije...

– Izgleda da je vaskrsla.

Avlon je protrljao zglobove i nekako se uspravio. Tavanica prostorije doticala im je temena, pa su stajali pognuti.

– Čuo sam pucnje gore – javio se Avlon.

– Sada je mirno – odgovorio je kockar i zapalio novi šibicu. – Da krenemo?

– Kuda?

– Za Lusi Fridom. Odnela je popriličnu gomilu novca.

– Ne znam više šta se dešava ovde – promrmljao je Avlon. – Ali, osećam se tako jadno da bih nekoga slatko zadavio rukama.

– Verujem, šerife. Ako vas to interesuje, vaš pomoćnik je ranjen, ali ne teško.

– Ko je pucao?

– Neki Driskolov prijatelj. Došao je sa karavanom robe, a onda je digao u vazduh Harperovu kuću...

– Prokletstvo! – uzviknuo je šerif. – Ne razumem zašto ste se vi u sve ovo upleli? Možda bih ovde i istrunuo da se vi niste pojavili. Ko ste, ako nije velika tajna?

Plamen je ponovo utrnuo u kockarevoj ruci.

– Zovem se Džon Henri Holidej, šerife.

Za trenutak je nastao tajac.

– U redu, Dok – oglosio se Avlon posle kraćeg ćutanja. – Drago mi je što ste naišli u Larami ovih dana. – To je bilo sve što je rekao.

Morg Avlon je bio šerif po Holidejevom ukusu.

Hodnik se završavao nekim zidom ili vratima. Kockar je ponovo pripalio šibicu. Ugledali su neka vrata kapije od trulih dasaka. U njihovom podnožju, Avlon je primetio gomilu crne odeće.

Bila je to haljina Lusi Fridom. Ispod nje šešir sa ukrasom u obliku ptice i bele, čipkane rukavice.

– Nebesa! – procedio je šerif. – Nije otišla gola, valjda?

– Sigurno je ispod imala odeću – konstatovao je kockar i čizmom uklonio stvari.

Kada su otvorili vrata, iznad njih se ukazala bledunjava svetlost. Gore je svakako bio dan. Hodnik se sužavao, a onda naglo otvarao prema granju i pruću.

Našli su se na ograđenom prostoru, šumarka. Bila su to četiri pobijena stabla izukrštana odozgo gredicama i debljim granjem. A preko svega bilo je nabacano lišće.

– Šta je ovo? – promrmljao je Avlon. Ugledao je balegu na zemlji i osetio poznati vonj konja.

– Čekao ju je konj – rekao je Holidej. – Sada smo sa druge strane ranča, u šumi.

– Nije mogla daleko – primetio je šerif i osvrnuo se. – Da li imate konja za mene?

Holidej pokaza prema kući.

– Ostala su dva, ne računajući moga šarca.

– Hajdemo!

– Ostavlja dubok trag – primetio je Dok. – Sedlo joj je preteško!

– Ko bi rekao... Žena u kolicima, a sada skakuće na konju! Ali, neće daleko...

Zatekli su Grivsa i Driskola na zemlji. Prvi je bio mrtav, drugi se savijao, ali, bez snage da učini nešto više. Šerif se pitao šta prvo da učini: da goni Lusi Fridom ili da ranjenog Driskola prebaci u Larami.

Holidej je prekratio šerifovu nedoumicu.

– Ja ću za njom – rekao je.

– Ne – odbio je energično Avlon. – I previše ste učinili za mene... i za grad. Ako hoćete da mi pomognete, previjte ovog lupeža ovde.

– Ti mi je već drugo – primetio je kockar i otišao po torbu.

Onda je zastao.

Puška za bizone nije bila na onom mestu na koje ju je Lusi Fridom bacila. Ko je mogao da je uzme?

Jedino ona.

To je značilo da nije daleko, možda već drži nekog od njih dvojice na nišanu.

– Sklonite se! – povikao je kockar na Avlona.

Šerif je instinktivno poleteo prema tremu, bacivši se ispod daščanog poda.

Istog časa je grunulo s uzvišice i komadi zemlje i kamenja zasuli su šerifovo telo sve do vrata. Udar zrna o tlo skoro mu je oduzeo vazduh.

A onda se, gore, začuo stravičan kikot!

– Holidej se nalazio iza ždrepcu.

Ako je imala municije kod sebe, mogla ih je tako držati satima. I polako im oduzimati šanse za odlazak.

Videlo se da je žena dobar strelac.

A počela je da čini ono što su se najmanje nadali. Da ubija konje!

Prvo je pao belac koga je jahao Najgel Grivs. Oblačak dima iz šipražja odao je ženino skrovište, ali, to je bilo predaleko za kolt.

Kockarevo lice se prevuče primetnim bledilom. On položi šaku na Migovu njušku, spreman da ga zaštiti svojim telo ako treba.

Ispod trema, Morg Avlon je davao znak da će se otkotrljati na drugu stranu i zaći ženi iza leđa.

Međutim, sa mesta gde se nalazila, Lusi Fridom je mogla da ima na oku ceo teren i da ih lovi kao zečeve.

Holidej nije želeo da čeka sledeći pucanj. Mogao je to da bude Driskolov konj, ali, i njegov šarac.

Gore se ponovo čuo kikot.

A onda prasak!

Holidej se trže. Bio je to odjek revolverskog metka. A i kikot je naglo umukao, kao posečen.

Avlon je ostao na mestu, iščekujući.

Potrajalo je prilično dugo dok se Holidej nije odlučio da odgurne ždrepcu od sebe i da ostane na čistini, izazivajući sudbinu.

Ali, nije se desilo ništa.

Sada je i šerif počeo da se izvlači ispod poda. Uz put je dohvatio Driskolov „valker“, proverio metke i potrčao za kockarom. Stigli su na vrh, razmakli šipražje.

Lusi Fridom, obučena u obično kaubojско odelo, ležala je širom otvorenih očiju. Imala je ranu na potiljku. Nije ni shvatila šta se sa njom dešava, a izdahnula je.

Usta su joj bila iskrivljena, zatečena je u smejanju.

– Ko je to mogao da učini? – procedio je Avlon, osvrćući se. – Ko?

– Nije taj stigao daleko – rekao je kockar. – Na sedlu nema ništa – pokazao je prema konju koga je Lusi Fridom povel sa sobom.

– Tako je, Dok. Ubica je odneo bisage sa plenom.

– Ali, ne na konju, izgleda. Čuo bih po kamenjaru?

Vratili su se do ranča i uzjahali.

*

Rufus Blint je uspeo mirno da prebaci torbu preko sedla. Niko na njega nije obraćao pažnju.

„Lusi“ ranč se nalazio na severu, a Rufus Blint je okrenuo konja prema jugu.

Kraj šerifove kancelarije, Bat Vest je, umotan u zavoje, pripremao ljude za poteru. Njega se to više nije ticalo. Blint se okrenuo poslednji put niz ulicu. Umakao im je!

Osmehujući se, mamuznuo je konja i poleteo napred.

Šerif Laramija ostao je na severnoj strani, računao je on. I on i njegov prokleti saveznik u čijim rukama revolveri pevaju smrtonosnu melodiju.

Opijen uspehom na koji uopšte nije računao, Blint je punim plućima udahnuo vrela vazduh.

Zatvorio je oči i skinuo šešir, željan da pusti poklič radosti.

A kada ih je otvorio, sve mu se okrenulo u glavi!

Krv mu se sledila u žilama...

Bili su tu, pred njim. Mislio je da su na suprotnoj strani, daleko u brdima, u kamenjaru, u paklu...

A oni su, kao iz zemlje iznikli, jedan do drugoga. I, posmatrali su ga, mirno, čuteći.

Blint je polako usporio galop.

Nije vredelo izbegavati. Ako ništa drugo, šerif će ga zaustaviti zbog tuče u Vučjoj Dolini, kada je pokušao da ga se otrese i umakne!

Vredelo je probiti se. U sedlu je imao plen Lusi Fridom, koju je ubio na uzvišici iznad ranča. Nabasao je slučajno na ženu, iznenađen činjenicom da je vidi van kolica, sasvim zdravu i raspoloženu za ubijanje, primetio je kraj njenih nogu torbe, otvorene i nabijene novčanicama.

Tiho joj se prišunjavao i ispalio samo jedan metak. Zatim se povukao.

Računao je da će ga tražiti okolo, umesto da krenu prema gradu.

Ali, prevario se u računu.

Rufus Blint poteže svoj kolt, krijući glavu za grivu svoga konja.

I šerif i Holidej su povukli istog trena.

Tako je konj ostao bez jahača. Šerifova ruka dohvatila mu je uzde i zaustavila ga nekoliko jardi niže.

Blint je klečao u prašini, izrešetanih podlaktica.

– Trebalo je malo da se pritajiš – savetovao mu je Avlon. – Suviše si žurio da pobegneš.

– Imaš novog konja, novo sedlo, sve novo, ali su ti torbe stare. Primećuje se – dodao je kockar.

– Nemaš ništa da kažeš? – naže se Avlon u sedlu.

Blint je oborio glavu. Gledao je u krv kao da nije njegova.

Bat Vest, na čelu desetak momaka, već je stizao do njih.

Holidej je sa simpatijom posmatrao kako mu se lice razvlači u neopisivo drag, radostan osmeh kada je ugledao šerifa.

Pokušao je da se izgubi, ali mu Avlon prepreči put.

– Nemojte da žurite, Dok – dobacio je.

– Ja sam još uvek šerif u ovom gradu.

– Znam! Ali, ja pripadam svim gradovima, bar po dan ili dva. Ne želim ni ovde da se zadržavam duže.

– Morate ostati još malo.

Bio je to iskren poziv. Prvi put se pokolebao.

– U redu – rekao je najzad – ja plaćam piće kod „Nort Plejta“.

U visini sedla, gde ih je retko ko mogao opaziti, šerif i kockar stisnuše jedan drugome ruku.

– Hoće li mi neko objasniti šta sve ovo znači? – prostenjao je Vest.

– Hoće – klimnuo je glavom Avlon. – Ali, kasnije. Mnogo kasnije.

– A ovaj tip? Ovaj novac? Šta je ovo? Avlon ga više nije čuo.

Udaljavao se, jašući sasvim blizu Holideja.

Oni koji su iole poznavali čuvenog maršala iz Dodža, sada bi se mogli zakleti da to zajedno jašu Vajat Erp i Dok Holidej...

KRAJ

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE MARKETPRINTA

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

**Vanredni
ljubavni vikend
roman**

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman